

ESTHER WYNDHAM

*Charles cel  
posomorât*



ALCRIS

---

## *Capitolul 1*

Oricine o cunoștea pe Audrey Lawrence era impresionat de exuberanța, de voioșia ei molipsitoare. Nimeni nu și-ar fi imaginat că există o umbră în viața ei. Părea să aibă tot ce era de invidiat la o femeie: independență financiară, tinerețe, farmec, un chip armonios, un glas plăcut, dar mai presus de toate invulnerabilitate, la care alte tinere râvneau. Nimeni nu și-o închipuia pe Audrey pierzându-și capul.

Independența ei nu se baza pe vreun cont solid, ci pe faptul că avea o situație foarte bună și sigură într-o firmă care se ocupa de antichități.

Tatăl ei fusese arhitect și până la vârsta de cincisprezece ani, Audrey avusese o situație strălucită, sigură, fusese protejată, dar imediat după aceea, când tatăl ei a suferit un atac de cord, în urma căruia a rămas paralizat de partea dreaptă a trupului, Audrey a realizat că nu va mai putea merge vreodată. Și întrucât mama îi murise deja, și fusese fiică unică,

nu avea la cine să apeleze pentru ajutor, așa că, la doi ani după aceea, când tatăl ei muri, se trezi singură pe lume, fără prea mulți bani.

Cu toate acestea, curajul nu-i dispăru, vându imediat casa părintească și plecă la Londra să-și câștige existența. Nu avu nici o clipă îndoieli în privința viitoare sale meserii. Moștenise bunul-gust al părintelui său și un fler pentru decorațiuni interioare, ca și o profundă cunoaștere a mobilierului stil, astfel că i se păru cel mai normal să deschidă un magazin de antichități. Și se ocupă de antichități până la douăzeci și cinci de ani.

În ziua în care începe povestirea noastră, o zi de toamnă târzie, Audrey avea oră la coafor, la „Paul and Gayfere“. Își făcea programarea întotdeauna în jurul prânzului, pentru că numai atunci o putea respecta, fiind mai puțină lume în magazin. De fapt, era tot timpul foarte ocupată și abia putea să se îngrijească de felul în care arată.

De obicei, la coafor se întâlnea cu prietena ei, Vivien Maybridge, pentru că, de obicei, se programau în aceeași zi.

Audrey remarcă imediat că Vivien arăta foarte bine, chipul ei frumos strălucea într-un fel aparte.

- Arăți foarte bine astăzi, Vivien, îi spuse ea.
- Adevărat? o întrebă Vivien, privindu-se în oglindă spre a i se confirma adevărul. Ți se pare că arăt altfel ca de obicei?
- Nu știu dacă arăți altfel, dar arăți foarte bine.
- Mă simt foarte bine.
- Ești îndrăgostită?
- Cum ai ghicit?

– Nu mi-a fost greu deloc, răspunse Audrey râzând.

– O, Audrey, este adevărat, sau este doar închipuirea mea? Nu știu. S-a întâmplat aseară.

– Mi s-a mai spus că există ceea ce numim dragoste la prima vedere, replică Audrey.

– O să-ți spun despre ce este vorba și tu vei judeca singură.

– Așteaptă să fiu șamponată, apoi vom avea mai mult timp să vorbim. Trebuie să stau aproape o oră cu șamponul pe păr până când mă coafează Paul.

Vivien privi pe fereastră cu ochi visători. Avea o figură frumoasă, cu un oval perfect, ochi de culoare mai rară, violeti, gropițe; la toate acestea adăugați un păr bogat, roșu, ondulat. Lumea spunea că frumusețea Vivienii o depășea pe a mamei sale, celebra Thelma Gold, actriță de muzical.

Vivien își dorise întotdeauna să devină actriță, dar nu genul cultivat de mama ei. Voia să joace în piese serioase, muncise mult și iată că acum era răsplătită cu primul ei rol într-o producție londoneză. Era adevărat că primise un rol neînsemnat într-o piesă considerată un eșec de critici, pusă în scenă de un teatru neînsemnat din Londra și că nu exista perspectiva de a fi transferată la un teatru mai mare, dar astfel Vivien putea spune că pusese piciorul pe prima treaptă a actoriei. Fusese desigur, dezamăgită că nici un critic n-o remarcase, dar fusese menționată la grămadă cu toți cei care-și aduseseră contribuția într-un fel sau altul la piesă.

Audrey, care fusese la premieră, fusese foarte dezamăgită pentru că, de fapt, Vivien nici nu prea apăruse pe scenă, dar își spusese că era încă foarte tânără, avea doar nouăsprezece ani și avea timp să apară într-un rol serios.

După ce a fost spălată la cap și-l aștepta pe Paul să-i coafeze părul, Vivien începu să-i povestească pe un ton scăzut ce se întâmplase cu o seară în urmă. După piesă, fusese luată de la teatru de câțiva prieteni, care o duseseră într-o casă din St John Wood, la o petrecere. Fusese destul de reticentă necunoscându-i pe cei care organizau petrecerea, dar se dusesese, vrând să se relaxeze puțin.

– Dar spune-mi ce s-a întâmplat, o grăbi Audrey.

– Am cunoscut pe cineva.

– Adevărat?

– Dacă nu mă crezi, nu mai continuu povestirea.

– Îmi pare rău, Vivien. Povestește-mi, abia aștept să aud.

– Începusem să-ți spun că am cunoscut pe cineva.

– Pe cine?

– Îl cheamă Peter Pendleton. Nu știu prea multe despre el, decât că are douăzeci și patru de ani și trăiește în Northumberland unde are o proprietate, sau doar locuiește acolo....este teribil de atrăgător, blond, cu ochii negri. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut, încheie ea.

– Continuă, nu mi-ai spus mare lucru. Cum a fost petrecerea? Cum a ajuns acest bărbat la petrecere?

– A fost și el invitat. Nu cunoștea gazdele, cum nici eu nu le cunoșteam. Cred că amândoi ne-am comportat cam... să zicem discutabil, pentru că ne-am părăsit prietenii cu care am venit și am dansat toată noaptea împreună, iar el a insistat să mă conducă acasă pe la trei noaptea.

– Dar nu pari deloc obosită, insistă Audrey.

– Cu toate astea, când m-am trezit dimineață, mi s-a părut că totul a fost vis, apoi mi-am dat seama că fusese adevărat și

am început să regret că nu-l voi mai vedea. Iar tocmai când gândeam astfel, el m-a sunat și a vrut să știe dacă totul a fost real! Iar în seara asta va veni să mă ia, ca să mergem undeva după piesă. O, Audrey nu este extraordinar ce mi s-a întâmplat? Ieri pe vremea asta, nu prea aveam chef să mă duc la dans. Știi, Audrey, noi n-am fost prezentați, ne-am văzut, ne-am privit lung, iar el m-a invitat la dans. I-am sunat pe cei care m-au invitat să merg la acea petrecere să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat și ei mi-au spus ceva ce n-am înțeles prea bine: "fii atentă cu el, este fratele lui Charles cel posomorât"; și nu păreau să glumească. Ce-au vrut să spună?

– Nu știu, dar ai putea afla chiar de la el în seara asta... Spuneai că locuiește în Northumberland? Ți-ar plăcea să trăiești acolo?

– Cum să mă mut acolo? Și cariera mea?

– Nu vei renunța la scenă pentru căsătorie?

– Nu cred că va fi nevoie. El ar putea găsi o slujbă aici, la Londra...

– Crezi că așa va fi?

– Cu mama și tata așa s-a întâmplat, și au fost foarte fericiți.

Audrey se întreabă cât de fericit trebuie să fi fost timidul și taciturnul Henry Maybridge, tatăl lui Vivien, dar nu spuse cu voce tare decât atât:

– Cred că este foarte dificil să faci față în două domenii. Mama ta a avut o vitalitate incredibilă. Și tu va trebui să faci față la două stiluri de viață, de fapt, va trebui să le îmbini... Nu știu, Vivien, eu te văd mai potrivită unei căsătorii.

– Dacă ar trebui să aleg, n-aș ezita nici un moment, replică Vivien. Aș alege casa și căsătoria, dar nu văd de ce trebuie să aleg. De fapt, gospodăria nu poate ocupa toată viața unei femei, multe își păstrează cariera și după căsătorie.

– În principal, din cauza orelor de spectacol, replică Audrey. Tu vei pleca la lucru exact când soțul tău se întoarce acasă după o zi de muncă și are chef să petreacă o seară liniștită acasă cu tine. Nu veți avea timp să vă vedeți. Ar fi altceva dacă te-ai mărită cu un actor, dar dacă o vei face cu Peter, va trebui să-i găsești o slujbă de portar, poate!

Chiar atunci coaforul intră în salon, scuzându-se că a lăsat-o pe Audrey să-l aștepte.

– Eu plec, spuse Vivien. Ne vedem diseară, nu?

– Bine că mi-ai amintit! exclamă Audrey. Uitasem. Pentru ce vrea mama ta să mă vadă?

– Vrea să știe părerea ta despre niște lampadare pe care i le-a adus cineva. Nu le plătește până nu află părerea ta.

– Foarte bine, zise Audrey, voi fi la voi la ora cinci.

\*\*\*

Thelma Gold locuia într-o casă mică, dar cochetă din Wargrave Square; la cinci fix, Audrey suna la ușa acestei case.

Thelma se afla în salon, unde își bea ceaiul înainte de a pleca la teatru. Juca într-un spectacol care avea deja vechime de doi ani. Vivien era în salon cu ea, dar nu bea ceai, nici nu mânca, pentru că înainte de spectacol era prea nervoasă ca să poată înghiți ceva.

– Intră, draga mea, o invită Thelma. Nu cred c-ai apucat să-ți bei ceaiul. Ce zici de lampadarele astea? Poți spune sincer ce părere ai, pentru că nu mi-am asumat nici o obligație, încă.

– Cât cer pe ele?

– Treizeci și cinci de lire bucata, sau patruzeci și cinci, n-am reținut.

– Dacă vrei să afli părerea mea, nu-mi plac deloc.

– Foarte bine; în acest caz, mâine dimineată le trimit înapoi, zise Thelma, neafectată de verdict.

– Îmi pare bine c-ai venit devreme, spuse Vivien, o să-l cunoști pe Peter. Îl aștept dintr-un moment în altul. Am crezut că este el când am auzit soneria.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse Audrey râzând.

– Așadar, ai aflat de el? zise Thelma. Eu m-am săturat deja de cât am auzit.

Când auziră din nou soneria, Vivien alergă la fereastra care dădea spre stradă, ascunzându-se în spatele draperiilor pentru a nu fi văzută.

– Cred că el este; oricum, a sosit un bărbat.

Auziră pași pe holul de marmură de la intrare, apoi ușa se deschise și Magda, menajera Thelmei, anunță:

– Domnul Pendleton dorește să vă vadă, miss Vivien. Imediat, Peter își făcu apariția.

Vivien păru să-și fi pierdut controlul, dar și tânărul părea la fel de sfios, dar Thelma care nu cunoștea sfiala sau jena, îi întinse o mână de ajutor.

– Îmi pare bine să te cunosc, tinere. Dorești un ceai?

– Da, vă mulțumesc, zise tânărul, apoi se întoarse spre Vivien: mai avem timp?



– Este timp destul pentru un ceai, zise Thelma. După cum ți-ai dat seama probabil, sunt mama lui Vivien, iar ea este Audrey Lawrence, o bună prietenă a noastră, cel mai inspirat decorator al Londrei. Te rog, ia loc, Peter, și vorbește-mi despre tine. Vivien, unde-ți este mintea? Adu un scaun!

– Nu, nu este nevoie, protestă el, dar Vivien deja apăruse cu scaunul. După ce se așază, Thelma îi turnă ceaiul.

Vivien avusese dreptate, era un tânăr foarte atrăgător. Avea aerul unui faun, putea juca foarte bine rolul lui Peter Pan. Avea părul blond, ochii negri, o combinație destul de rară de culori, care se adauga unui chip frumos.

Vivien își revenise și lăsase deoparte jena, iar Audrey observă din privirile ei și ale tânărului că abia așteptau să rămână singuri. El nu-și lua privirile de la Vivien.

– Nu crezi c-ar trebui să mergem? zise o dată sau de două ori. Nu este cam târziu?

– Bine, copii, mergeți, le spuse Thelma, aveți destul de mult de mers. Cum ajungeți acolo?

– Am închiriat o mașină, zise tânărul.

– Minunat! exclamă Vivien. Nici dacă Peter ar fi venit călare pe un cal alb, n-ar fi fost mai entuziasă.

– Foarte bine, întări și Thelma după ce tinerii plecară, fetița mea s-a îndrăgostit. Întotdeauna m-am întrebat cum va arăta bărbatul de care se va îndrăgosti fiica mea. Îl omor dacă o face nefericită!

– Mie mi s-a părut că este teribil de îndrăgostit de ea, remarcă Vivien.

- Ce crezi despre el? o întrebă Thelma.
- Arată foarte bine.
- Da, pare un bărbat drăguț... mă întreb din ce familie provine... Viv spune că trăiește în Northumberland. Am fost și eu acolo, am avut spectacol la Newcastle. Era foarte frig, nu mi-ar plăcea ca fiica mea să se ducă acolo.
- Dar dacă se decid să se căsătorească, să trăiască acolo?
- Va trebui ca Peter să-și schimbe slujba, declară Thelma.
- Și Viv? Crezi că este mai importantă cariera pentru ea?
- Crezi că Viv are talent? Spune-mi, Audrey, ai fost la spectacolul ei, dar eu n-am ajuns încă... spune-mi, este bună?
- Are un rol foarte mic, este greu de spus.
- Audrey, tu știi ce înseamnă arta....
- Este foarte tânără deocamdată...
- Vreau să-mi spui adevărul, Audrey, știu că-i ești prietenă adevărată, vreau adevărul de la tine. Nu este o bună actriță, nu?
- Așadar, vrei să afli dacă va ajunge o actriță bună? Nu cred asta, mi se pare că nu are temperament.
- Păcat, pentru că a muncit mult. Va fi distrusă dacă nu va reuși.
- Chiar crezi că înseamnă atât de mult pentru ea?
- Înseamnă totul pentru ea, am crescut-o pentru a deveni actriță. Îi curge în vene.
- În vene îi curge și sângele tatălui ei.
- Da, ca temperament seamănă mai mult cu el, a moștenit tot rafinamentul lui. Tatăl ei este un domn, Audrey. Iar Viv a mea este o doamnă. Sper totuși că Peter nu provine dintr-o

familie prea gomoasă. Cunosc prea bine familiile englezești vechi cu tradiție și acest gen de oameni mă plictisește de moarte. Dar Viv va fi fericită cu ei, cu toate că are ceva și din felul meu de a fi.

– Nu devansăm lucrurile? sugeră Audrey. Poate nici nu se vor căsători.

– Este inevitabil, replică Thelma. Nici nu trebuie să fii o expertă ca să vezi că se sorb din priviri și că se vor căsători imediat. Oricum, acum trebuie să plec, te pot lăsa undeva?

– În zona Hyde Park, dacă se poate, mă duc acasă.

Când Thelma o lăasă la Hyde Park, Audrey luă un autobuz care o duse aproape de Old Brompton Road, unde locuia.

În seara aceea nu era nimic de văzut la televizor, așa că gândurile îi zburară spre firmă dar și la Vivien și iubitul ei și cu toate că nu-i invidia pentru fericirea lor și le dorea o viață bună, lucrul acesta o făcea conștientă de singurătatea ei, de durerea din inimă pe care o resimțea când se gândea la dragostea ei pierdută, temându-se de amintirile dureroase... În ultimii ani învățase să se controleze și-și interzisese să se lase bântuită de gândurile negre, dar în această seară se trezi străbătând mental calea spre el... acel prieten drag pe care nu-l va mai vedea.

Dar nimeni nu știa care erau adevăratele gânduri ale lui Audrey. Avea acum o profesie stabilă, prieteni, era o tânără solicitată. Despre ea, lumea spunea cam așa:

– Ce veselă este Audrey! Nimic nu pare s-o deprime! Asta pentru că nu ia nimic în serios.

Dar puțini o cunoșteau cu adevărat.

Era veselă, frumos îmbrăcată, dar nu era o tânără abordabilă. Transforma totul în glumă. Nimeni, nici un tânăr nu putea ajunge aproape de ea, știa să-i țină la distanță fără a-i leza. Nimeni nu știa însă că acest comportament al ei era de fapt un sistem de apărare împotriva loviturii pe care viața i-o dăduse, și care o făcuse să creadă că în viața ei nu va mai fi niciodată loc pentru dragoste.

\*\*\*

N-o văzu pe Vivien aproape o săptămână, dar când se revăzură, Audrey avu convingerea că aceasta nu mai era la fel de strălucitoare și de fericită ca săptămâna trecută. De fapt, era chiar îngrijorată, ca să nu spunem chiar nefericită. Vivien o informă că în săptămâna care trecuse se îndrăgostise cu adevărat și iremediabil, încât nu se mai gândea la altceva, ci doar la Peter, cu care lucrurile nu mergeau așa cum și-ar fi dorit.

Era un pic rănită, un pic afectată. Peter părea îndrăgostit de ea, dar n-o ceruse în căsătorie încă, deși îi vorbise despre ea.

– Dacă mă voi căsători vreodată... spusese el.

– Nu știu ce-l mai oprește să facă cererea, i se confesase Vivien lui Audrey, încruntându-se. Săptămâna viitoare pleacă acasă, în Northumberland... ne-am întâlnit zilnic, dar nu m-a cerut încă. Vrea să-i cunosc fratele... cred că este ceva cu acest frate, dar nu știu ce anume.

– Acest frate este acel Charles, în privința căruia te-au prevenit amicii noștri? o întrebă Audrey.

– Ți-am vorbit despre el? Am uitat că ți-am spus deja! Da, fratele lui se numește Charles. Este frate vitreg, cu mulți ani mai mare ca el. Au avut același tată, dar mame diferite. El este proprietarul aceluia domeniu din Northumberland, iar Peter îl ajută să se ocupe de el. Vorbesc despre castelul Coburg. Există acolo și o fermă mare, de care se ocupă Charles. Am impresia că este una din cele mai mari crescătorii de vite. Peter este moștenitorul lui Charles. Părinții lor au murit într-un accident, când Peter era mic, iar de atunci Charles a avut grijă de el; dar n-a fost un tată în sensul plăcut al cuvântului ci o personalitate autoritară, dominatoare, de care lui Peter îi este teamă. Nu mi-a spus asta, dar am simțit că este așa. Nu spune decât că s-a purtat grozav cu el, că muncește foarte mult, că îl respectă foarte mult, dar eu simt că-i este teamă de el.

– Acest Charles este căsătorit?

– Nu, și Peter spune că nici nu se va căsători vreodată, pentru că detestă femeile.

– Alți membri ai familiei mai există?

– Doar niște veri, care locuiesc în zonă și se numesc tot Pendleton.

– Mi se pare normal ca Peter să dorească să-i cunoști fratele, zise Audrey.

– Și dacă nu va fi de acord cu căsătoria noastră? Peter va renunța la mine?

– Nu văd de ce nu te va agreea fratele lui. Numai când te va vedea...

– Crezi? Întrebă Vivien, privind-o cu ochii ei mari, apoi adăugă: de ce trebuie să-și consulte fratele? Nu suport să fiu

dusă pentru aprobarea acestuia! Un bărbat de douăzeci și patru de ani nu se poate căsători fără consimțământul fratelui?

– Pobabil c-o va face și fără consimțământ, dar mi se pare normal să te prezinte fratelui și să obțină consimțământul lui mai întâi.

– Da, mi se pare normal dacă vezi lucrurile așa, dar am un presentiment că se va întâmpla ceva rău...știi, am impresia că Peter nu va acționa împotriva dorinței fratelui său.

– Pe tine te cunoaște abia de o săptămână, pe când pe fratele său îl cunoaște de o viață, sublinie Audrey.

– Ce legătură are timpul cu dragostea? Și mai este ceva, continuă Vivien. Nu pare să ia în serios actoria mea, pe când eu sunt gata să renunț chiar și la meseria mea pentru el. Știu că mama ar fi foarte supărată, dar dacă mi-ar cere-o Peter, aş face-o. Are impresia că actoria este un fel de hobby, precum lecțiile de gospodărie sau croșetatul, știi tu lucrurile pe care le fac femeile pentru a-și pierde timpul.

– Dar nici nu ți-ai dori ca Peter să știe că renunțând la scenă ai făcut un sacrificiu atât de mare pentru el, încât să se simtă vinovat! Cred că nu este bine să realizeze ce mare este sacrificiul tău.

– Înțeleg, zise Vivien. Ai dreptate, nu vreau să se simtă vinovat.

– Mama ta te va ierta că renunți la scenă, pentru că nu dorește decât să fii fericită. Ai o mamă minunată, Vivien.

– Crezi că nu știi? replică Vivien. Este un înger!

– Sper că i-ai spus despre acel frate?

– Da, și ea vede lucrurile la fel ca tine, i se pare firesc ca Peter să mă prezinte fratelui său. Mama va da o petrecere ,

pentru că, spune ea, este firesc ca acest frate să mă cunoască în casa părinților mei. Trebuie să constate că am o viață decentă și părinți iubitori....

Audrey și-l imaginează pe acel frate pe care Vivien îl displace deja; înalt, brunet, sinistru, cu un perpetuu zâmbet arogant pe chip.... Începu să înțeleagă de ce era Vivien atât de dezamăgită de cele întâmplate recent.

– Când este petrecerea?

– Duminica viitoare, răspunse Vivien și va trebui să participi, Audrey, nu vom accepta nici o scuză. Este singura zi în care eu și mama nu lucrăm. Vei veni, nu?

– Desigur, dacă este nevoie de mine...

– Da, îmi vei fi de mare ajutor.

– În ce fel te-ai putea ajuta, Vivien?

– Vorbind cu acest domn. Tu știi să faci oamenii să-și deschidă sufletele, deși Peter spune că nu se poate discuta cu acest Charles.

– Dar nu mi-ai spus că va trebui să-i vorbesc!

– Mi-ai promis că vei veni, Audrey!

– Dar nu și că voi vorbi cu el!

– Dar o vei face, nu? Cel puțin, vei încerca? Nu-ți este teamă de nimeni, nu?

– Cu siguranță nu-mi este teamă de acest Charles, dar nu-mi place să discut cu oameni needucați. Nu suport să fie lipsit de bun -simț. Apropo, de ce i se spune Black Charles?

– O, este o tradiție de familie. Toți din familia Pendleton sunt blonzi cu ochii negri, dar la fiecare generație apare câte

un Charles brunet cu pielea măslinie, cu același caracter insuportabil. Acest personaj nu s-a căsătorit vreodată, n-a avut copii, este la fel de insuportabil și de arogant. Se pare că unul din aceste personaje din secolul șaisprezece ar fi comis o crimă, a ucis o femeie cu care ar fi intenționat să se însoare și stafia ei cutreieră castelul până în zilele noastre.

Audrey deveni destul de curioasă în privința acestui ciudat frate, dar aștepta cu sentimente contradictorii petrecerea de duminică. Cred că voia cel mai mult să-i demonstreze acestui personaj ciudat care detesta femeile că nu se teme de el, iar dacă acesta se va interpune în relația fratelui său cu Vivien, va lupta cu propriile-i arme împotriva lui, în funcție de situație.



---

## *Capitolul 2*

Chiar în clipa în care sosi la petrecerea din strada Verne, Audrey realizează că Thelma făcuse o mare greșală; nu era petrecerea potrivită pentru a o prezenta pe Vivien viitorului cumnat.

Erau prea mulți invitați, foarte eleganți, foarte gălăgioși, prea multă mâncare și băutură; toate acestea erau mai potrivite pentru o nuntă, decât pentru o mică petrecere între prieteni.

Fără îndoială, Thelma voise să le arate acestor oameni că fiica ei provenea dintr-o familie cu posibilități materiale.

Greșeala fusese făcută, iar când văzu figura lui Charles, Audrey știe că nu mai exista nici o speranță ca dragostea dintre Vivien și Peter să aibă un făgaș normal. Audrey porni deschis la luptă pe care o simțea în aer .

Când intră ea, Charles Pendleton discuta cu o doamnă între două vârste cu părul vopsit strident și pe figura lui se vedea că face un efort să poarte această discuție. Audrey îl

detectase imediat: nu avea cum să n-o facă. Charles era ca un stejar puternic printre lăstari. Avea un chip dur, cu trăsături puternice, bine conturate, parcă tăiate în piatră și privea în jur cu superioritate. Nu avea dreptul să se poarte astfel. Thelma și prietenii ei, majoritatea artiști, făcuseră ceva pentru oameni, le aduseseră veselie și bucurie în case.

El era reprezentantul clasic al aristocrației engleze: mândru, arogant, plin de sine. Îl detestă din toată inima. Îl privi câteva clipe din ușă, dar nu putu s-o facă atât cât și-ar fi dorit pentru că Vivien o și observase și venise la ea cu inima plină de speranță:

– Slavă Domnului că ai venit! Este îngrozitor, mai rău decât m-aș fi așteptat. Te rog, încearcă să-i vorbești. Îl voi ruga pe Peter să i te prezinte, mie mi-e teamă să mă duc la el.

Vivien o luă de mână și-o duse la Peter căruia îi spuse:

– Peter, te rog prezint-o pe Audrey fratelui tău. Vivien părea foarte agitată.

Peter execută imediat ce i se ceruse, dar parcă o făcu mai degrabă pentru a-și salva fratele de acea doamnă, Slott, care-i vorbea încontinuu.

– Charles, vreau să ți-o prezint pe Audrey Lawrence.

Nu-și întinseră mâinile, ci se înclinară ușor, iar doamna Slott dispăru ca prin farmec.

Audrey sperase că, pentru început, Peter va rămâne cu ei, dar când se întoarse acesta dispăruse, așa că acum era singură cu Charles, cu care nu știa ce ar fi putut discuta. Ea considera că acesta trebuia să deschidă discuția, să se ofere să-i aducă ceva de băut, lucru pe care, de fapt, ar fi trebuit să-l facă Peter sau Vivien de cum o văzuseră.

Fiind foarte departe de a începe o conversație cu ea, Charles nici nu se gândea să-i ofere o băutură, ci își contempla cu gravitate vârful pantofului. Tăcerea dură câteva secunde, dar pentru ea păru o eternitate și chiar se înfurie pentru că în final tot ea fu cea care o întrerupse.

– Nu bei nimic? întrebă ea. Era un început penibil, dar se simțise datoare să spună ceva.

El ridică privirea în cele din urmă și spuse scurt:

– Nu.

Avea un glas puternic, vibrant. Nu auzise niciodată o voce atât de profundă.

Audrey se simți descumpănită. Dacă acest individ nu-i vorbea, nici ea nu avea cum să comunice cu el. Se va întoarce și va pleca și-l va lăsa acolo cu lipsa lui de educație.

Bărbatul lăsa din nou privirea în jos, încruntat. Ținea brațele încrucișate la piept de parcă ar fi așteptat ceva. Audrey avu astfel timp să-l studieze, ocazie cu care observă că semăna mult cu un portret al lui Velasquez, un portret al ducelui de Wellington. Singura diferență era barba pe care o purta cel din tablou; cel din fața ei era proaspăt bărbierit și ar fi arătat minunat, decise ea, la un bal mascat în rolul unui spaniol bogat. Avea un chip foarte mândru, ochi care exprimau o oarecare cruzime, dar și clasă. Și-ar fi dorit să-i studieze chipul, dacă ar fi găsit cum să întrerupă acea tăcere penibilă.

Deodată, își luă inima în dinți:

– Nu vă place petrecerea, domnule Pendleton, zise ea cu jumătate de glas.

El ridică privirea și se uită la ea pentru prima oară, privi mai precis prin ea.

– Te rog să nu crezi că... miss...  
– Lawrence, îi spuse ea.  
– Te rog să nu te consideri obligată, miss Lawrence, să-mi faci conversație, n-am venit aici pentru petrecere, ci pentru a cunoaște pe o tânără, miss Maybridge, iar acum aștept să-și facă timp să-mi vorbească. Între timp, nu vreau să te rețin de la a te bucura de această petrecere. Presupun că nu te supără dacă te rog să mă lași singur.

Audrey își mușcă buzele. Ce insolentă! Realiză imediat că-i căzuse victimă, dar ea nu era persoana care să nu se ridice imediat ce fusese trântită la pământ.

– Cred că e păcat, zise ea, că n-ați așteptat la parter. Eu am fost educată să cred că atunci când cineva acceptă o invitație, trebuie să facă totul pentru a contribui la transformarea acelei ocazii într-un succes, sau dacă nu, măcar să se străduie să pară civilizat în ochii celorlalți oaspeți. Era furioasă, așa că vorbele se rostogoliră cu putere. Tremura chiar.

Charles se înclină, cu un zâmbet pe chip. Dar nu era unul prietenos. I se păru că este chiar disprețuitor.

– Se vede că ați fost foarte bine educată, miss Lawrence, replică el.

– Nu sunteți de acord cu ce am spus? insistă ea. Nu considerați că o dată invitat sunteți dator gazdelor?

– Cred că depinde de invitație. Sunt și invitații false.

– Bunele maniere nu trebuie să ne părăsească în nici o ocazie, replică Audrey, ele sunt de fapt garanția unui suflet bun.

– Da, bunele maniere sunt garanția unui suflet bun, deschis, repetă Charles cu glasul său profund, cred că voi ține

mintea aceste cuvinte, miss Lawrence. Aveți darul exprimării... sper că nu sunteți ziaristă.

– Ce vă face să credeți că aș fi jurnalistă? Întrebă ea uluită.

– Sau romancieră?

– Dumnezeu, nu!

– Mă bucur să aud asta!

– De ce?

– Nu suport femeile carieriste!

Era de rău augur pentru Vivien.

Audrey ar fi vrut să-i spună: cred că dumneata nu suporti femeile, indiferent de felul în care arată sau de profesiile lor, dar se abținu la timp.

Dacă era și ea grosolană, dacă se certa cu el, nu servea în nici un fel cauza Vivienei.

Întorcându-se, surprinse privirea acesteia și a lui Peter, care erau foarte aproape și le făcu un semn să se apropie.

Vivien veni imediat, urmată de Peter.

– Unde este tatăl tău? o întrebă Audrey.

– Cred că este jos în salon, răspunse fata.

-A, miss Maybridge, zise Charles, cu oarecare curtoazie. Poate că s-a ivit, în sfârșit, momentul să putem schimba câteva vorbe. N-am vrut să te întrerup când erai ocupată cu alți musafiri, dar nu prea am timp...

Vivien o privi speriată pe Audrey.

– Poate îl convingi pe fratele tău să bea ceva, i se adresă ea lui Peter.

– O, îmi pare rău, zise Vivien. Nu vi s-a oferit nimic de băut până acum? Vă aduc eu imediat. Ce îngrozitor!

– Te rog, nu fugi, miss Maybridge, zise Charles. Nu doresc nimic de băut.

– Nu credeți că ați putea discuta mai bine în salon? interveni Audrey, este liniște acolo.

– Da, este o idee bună, se auzi vocea lui Peter, care până atunci tăcuse ca un șoricel. Să mergem în salon. Vino Viv, vino și tu Charles.

Porniră, iar Audrey abia apucă să răsuflă ușurată, când Charles se întoarse și-i spuse:

– Nu vii cu noi, miss Lawrence?

Audrey oftă și-i urmă.

Jos, îl găsiră doar pe Henry Maybridge. Acesta voise să scape de petrecerea zgomotoasă, de invitați, și se așezase într-un fotoliu, cu o carte în mână; era imaginea confortului.

Lăsă jos cartea cu un aer vinovat și încercă să se ridice în picioare când văzu grupul, dar îi era cam greu pentru că-și ținea și câinele în poală.

Vivien se duse repede să-l ajute.

– Tată, acesta este fratele lui Peter, domnul Charles Pendleton... acesta este tatăl meu.

Cei doi bărbați își întinseră mâna, iar Henry Maybridge îi oferă lui Charles un whisky pe care acesta îl acceptă.

Astfel ar fi trebuit să decurgă întâlnirea de la bun început.

Audrey observă că Peter răsuflase ușurat, iar Vivien, care era foarte atentă la tot ce se întâmpla, pierdu și ea din încordare.

Cu toate acestea, Charles rămase distant și rigid, cu toate că răspunse politicos la toate întrebările care i se puseră și chiar făcu unele observații, dar nu se putea spune că fusese volubil.

Asemănarea cu un nobil spaniol era mult mai evidentă acum; își ținea capul cu multă mândrie și demnitate, avea mișcări de aristocrat. Privindu-l mai detașată, Audrey se miră că avusese curajul să-i vorbească, așa cum o făcuse.

Singurul care nu părea defel afectat de cel care apăruse din senin în salonul lui și-l descoperise ascunzându-se de invitați, era Henry Maybridge, care începu să vorbească pe un ton calm, făcând o bună impresie. Era un bărbat inteligent și cu toate că nu i se oferea prea des ocazia să-și dovedească inteligența, acum, fără personalitatea covârșitoare a soției sale se simți mai liber. Audrey era chiar pe punctul de a considera că lucrurile luaseră o întorsătură favorabilă, când ușa se deschise și Thelma dădu buzna.

-Aici erați! exclamă ea, nu știam unde vă aflați! Ce faceți aici? Nu aveți nimic de mâncat, de băut...

– Mamă, ne simțeam destul de bine.... începu Vivien. Ne-am retras aici să putem discuta.

– Atunci, continuă, replică ea, dar vorbele ei parcă legară limbile tuturor.

– Nu prea este lumină aici, remarcă ea.

Charles se ridică imediat și spuse că trebuia să plece.

– Vin cu tine, zise Peter.

– Chiar trebuie să pleci? interveni Vivien.

– Te sun în seara asta, dacă nu, mâine dimineață, îi spuse el înainte de plecare.

Charles făcu o plecăciune în fața celor prezenți apoi părăsi încăperea, urmat de fratele său.

– Călătorie sprâncenată, zise Thelma, când auzi ușa închizându-se în urma lor. Ce creatură enervantă, plină de sine este tipul ăsta!

– Cine, Pendleton? întrebă Henry Maybridge. Mie mi s-a părut un bărbat fermecător.

– Pariez că în acest moment îi spune fratelui său ce crede despre noi, dar părerea lui este o nimica toată pe lângă ce cred eu despre el! Nu-ți face probleme, Viv, dacă Peter nu se poate însura fără consimțământul înțeleptului ăsta, nici nu merită să-l regreti! Hai să mergem înapoi la invitați, să uităm de ei, zise ea, luându-și fiica de braț.

– Nu vreau să mă întorc acolo, murmură Vivien, n-am chef de petrecere, mă duc în camera mea. Cu aceste vorbe, Vivien trecu pe lângă mama ei.

– O, Dumnezeu! gemu Thelma. Puteam să-i frâng cu mâinile mele gâtul individului ăla și să mă și bucur ceeaa ce fac... vii, Audrey?

– Nu vin nici eu.

– Ei, eu trebuie să mă duc.

– Vin și eu imediat, îi spuse Audrey. Tocmai am vorbit cu bărbatul acesta imposibil, am nevoie de câteva minute ca să-mi revin.

– Draga mea, nu este de mirare că te simți așa. Biata Brenda Slott te-a considerat un înger căzut din cer tocmai la timp pentru a o salva de discuția cu acest individ! Dar de acum putem începe să ne simțim bine, după ce-ți revii.



– Spune-mi, miss Lawrence, zise Henry Maybridge după plecarea soției sale, de ce vă agitați atât?

– Vivien și Peter se iubesc.

– Asta am înțeles!

– Acest frate vitreg al lui Peter, Charles, care i-a fost mai mult tată decât frate după moartea părinților, a fost adus aici spre a o cunoaște pe Vivien.

– O, dar de ce nu mi s-a spus și mie? De ce face Thelma toate astea fără să mă informeze și pe mine? Biata Vivien!

– Cred că mă voi duce la ea, spuse Audrey, mă tem că este foarte nefericită, nu vreau s-o las singură.

– Desigur, replică Henry Maybridge. Du-te la ea, miss, ești foarte bună cu ea.... nu știi de ce mie nu mi s-a spus nimic... așadar, Thelma a aranjat această petrecere în onoarea lui Vivien? Ei da, fiica noastră o merită! Nu este nimeni ca ea!

Audrey plecă spre camera prietenei sale și bătu încet la ușă.

– Cine este? se auzi glasul tinerei.

– Audrey. Pot intra?

Vivien se aruncase deznădăjduită cu fața în jos pe pat. Când intră Audrey ridică spre ea un chip chinuit, cu ochii umflați de plâns.

– Nu fi dezamăgită, Vivien draga mea, lucrurile vor lua o întorsătură bună, vei vedea. Peter este matur; dacă te iubește și sunt sigur că așa este va găsi o posibilitate să fiți împreună. Va face asta cu sau fără voința fratelui său.

– Îl urăsc! Îl urăsc! repeta Vivien.

– Știu, răspunse Audrey, crezând că se referea la Charles. Este un individ detestabil.

– Nu la el mă refer, ci la Peter. Îl urăsc, nu mi-ar mai trebui nici dacă ar veni în genunchi la mine! Am încheiat totul cu el...

Lucrurile evoluaseră într-o direcție pe care Audrey o auzea acum prima oară.

– Dar ce-a făcut bietul Peter? întrebă Audrey uimită.

– Ce-a făcut? Cum, nu știi ce-a făcut? M-a făcut în seara asta să mă simt... să-mi fie rușine cu mama. Nu-l voi ierta niciodată pentru asta. Îi era rușine cu ea în fața fratelui său! M-a făcut s-o văd cu proprii lui ochi! Draga mea mamă, de care sunt atât de mândră..., o Audrey...ce drept au avut să vină aici s-o disprețuiască pe mama?Audrey, crezi că se simte afectată?

– Nu, sigur că nu. L-a disprețuit de la început pe Charles. Are prea multă mândrie și demnitate, știe cât valorează, așa că nu se lasă afectată de opiniile lor.

– Și tu crezi ca mama este o femeie minunată, nu?

– Da, așa cred.

– Așa credea și Peter care a întâlnit-o de multe ori până în seara asta și a considerat-o o femeie extraordinară... iar acum...

– Nu te lăsa afectată, poate a fost ceva trecător, zise Audrey. Poate amplifici lucrurile. Peter este cam speriat de fratele lui nu încapе îndoială, dar de acesta ar fi trebuit să-i fie rușine, de felul abominabil în care s-a comportat. N-am mai văzut astfel de maniere! Cred că se consideră puternic, dar nu are pic de educație. Cu el ar trebui să-i fie rușine, nu cu mama ta! Ar trebui să-i spui asta lui Peter!

– O voi face, zise Vivien. Ai perfectă dreptate; îi voi spune ce cred despre fratele lui.

– Vezi? zise Audrey, deja ai început să gândești mai bine! Lacrimile nu rezolvă nimic. Crede-mă, îl vom face pe Charles să mănânce din palmele mamei tale!

– Adevărat? Cum am putea face asta?

Audrey nu intenționase ca vorbele să-i fie luate ad literam, dar nu voia să revină asupra lor așa că spuse:

– Nu știu exact cum o vom face, dar vom reuși.

– O, Audrey, ești o adevărată prietenă! Ce m-aș fi făcut fără tine? Tu știi că pe Peter nu-l urăsc, așa cum am spus, dar...

– Mi-am imaginat.

– Dar dacă-l urăsc îmi este mai ușor.

– Poate că merită să fie destestat un pic, replică Audrey zâmbind.

– Dar poate nici nu va mai suna.

Audrey începu să râdă.

– Nu mi-aș face probleme dacă aș fi în locul tău.

– Crezi, Audrey? O, mă simt atât de nefericită pentru mama! Ce-ar trebui să fac?

– Vrei să știi ce cred eu?

– Da.

– Ar trebui să te piepteni imediat, să te speli pe față, să-ți pudrezi nasul și să te întorci la petrecere.

După un sfert de oră, coborau amândouă. Intrarea lui Vivien fu subliniată de aplauze. Invitaților li se spusese că era mâhnită, iar ei încercară să-i ridice moralul.

Vivien începu să se simtă bine fiind admirată, când ușa se deschise brusc și intra Peter.

Audrey îl văzu prima și o privi pe Vivien să vadă reacția ei.

Vivien se trădă doar prin faptul că roși, dar nu se duse să-l întâmpine. Când Peter veni spre ea, îi spuse cu voce tare:

– Te rog să vorbești cu glas tare, Peter, nu este politicos să șoptești. Nu te-au învățat asta? Ai fost crescut de oameni care n-au știut nici ei acest lucru, poate!

Toți pufniră în râs, iar Peter roși.

– Te-ai întors la petrecere? Ia ceva de băut și simte-te bine!

Peter se retrase într-un colț și o căută pe Audrey din priviri.

– Ce se întâmplă cu Vivien? întrebă el.

– Nu cred că se întâmplă ceva anume. Dar de ce?

– Mi se pare exagerat de bine dispusă. Așa a fost de când am plecat?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Audrey, care pentru nimic în lume nu i-ar fi spus că prietena ei plânsese până în acel moment. Este petrecerea dată în onoarea ei și a fratelui tău și Vivien are obligații față de musafiri.

– Dar n-are nici un motiv să fie veselă, adăugă Peter încruntat. Audrey, cu tine simt că pot discuta. Am vrut să vorbesc cu Vivien, dar văd că... Audrey, realizezi ce-a însemnat întâlnirea dintre Vivien și fratele meu?

– Ei, ce-a însemnat?

– Aș fi vrut să mă gândesc la consecințele ei mai ales, dar nu mai sunt sigur de nimic. Audrey, știi c-o iubesc pe Vivien, nu? Aș vrea să mă căsătoresc cu ea, dar trebuie să obțin mai întâi consimțământul fratelui meu, de aceea era atât de importantă această primă întâlnire.

– Și ți-a refuzat consimțământul?

– Este de mirare? Petrecerea asta a fost cel mai neinspirat mod de a-i face să se cunoască!

– Nici eu n-aș putea spune c-am fost impresionată de comportamentul fratelui tău; sau poate am fost impresionată neplăcut. S-a comportat oribil!

Peter părea foarte nefericit.

– Nu s-a așteptat la astfel de petrecere; de fapt, el disprețuiește acest gen de manifestări. Nici eu n-am știut ce s-a pus aici la cale, altfel nu l-aș fi adus! Când am ajuns, parcă am intrat într-o casă de nebuni, dar nu mai exista posibilitate de scăpare. Thelma l-a prezentat unor personaje ciudate... a fost o experiență terifiantă pentru el...

Audrey începu să râdă.

– Cred că fratele tău a fost prea răsfățat în familie!

– Nu înțelegi, Audrey, replică el. Nu-l cunoști pe Charles. Nu este răsfățat, ci un autocrat în familie. Iar faptul că l-am adus aici, a fost o mare reușită pentru mine; a consimțit să vină doar de dragul meu, iar aici a găsit... Vivien crede că mi-e frică de el, dar nu este frică ci respect, n-o pot face să înțeleagă asta. Acasă, toți îl divinizează...

– Asta nu este o scuză pentru felul în care s-a purtat!

– A fost nepoliticos cu tine? Întrebă Peter surprins.

– Aproape, dar nu la mine mă gândesc; s-a comportat nefiresc cu toți invitații.

– Mă surprinde c-a fost nepoliticos cu tine; el spune cu totul altfel, că tu ai fost cam incisivă cu el.

- Eu?
- Da, a vrut să știe cine ești și tot ce știu despre tine.
- Cred că m-a confundat cu o persoană mai interesantă!
- Nu. A spus fată brunetă cu ochii verzi și gene lungi; numai la tine putea să se refere. A spus că l-ai atacat, că ai fost chiar brutală cu el.
- Chiar așa? se miră Audrey.
- Cred că a fost mare păcat că fiind prietena Vivienii l-ai pus la zid!
- Audrey era de-a dreptul indignată.
- Nu mi s-a făcut niciodată o astfel de nedreptate. El a început totul, ba chiar a refuzat să-mi vorbească!
- Mi-a spus că l-ai atacat brusc, fără motiv...
- O, acest bărbat este absurd! Dar nu asta este important, ci faptul că ți-a refuzat consimțământul.
- N-a făcut-o efectiv; de fapt, nu mi-a refuzat nimic niciodată, dar este convins că voi regreta, că vom regreta. M-a întrebat dacă Vivien ar fi dispusă să renunțe la scenă pentru mine, iar eu a trebuit să recunosc că nu eram sigur. Răspunsul lui a fost foarte clar; dacă Vivien nu renunță, căsătoria iese din discuție, lucru cu care eu am fost de acord. A mai spus că nici în situația în care ar renunța la cariera de actriță n-ar fi fericită la noi; în Northumberland, este o viață aspră, de țară.
- Și tu trebuie să locuiești acolo?
- Este căminul meu. Va fi al meu într-o zi, dacă Charles nu va avea propriii lui copii, ceea ce pare puțin probabil. Și acolo muncesc.

– Ce faci, mai exact?  
– Îl ajut să conducă domeniul, este o muncă foarte grea.  
– Soția ta ar trebui să locuiască în aceeași casă cu Charles?

– O, nu, am avea propria noastră casă, Charles îmi va ridica una pe domeniul.

– Și nu crezi că te-ai putea căsători fără consimțământul lui?

– Aș putea, dar va trebui să-mi caut altă slujbă...

– Vivien ar merita acest sacrificiu?

– Ar merita, dar eu n-aș putea fi fericit decât în Northumberland, nu mă pot obișnui cu viața la Londra. Dar în același timp, nu pot să nu mă întreb dacă Vivien va fi fericită la țară? N-a trăit niciodată decât la Londra.

– De ce nu-i pui această întrebare?

– Charles mi-a sugerat s-o invit la Coburn cu mama ei și după un timp să-i pun întrebarea.

Audrey îl privi lung, pentru că detectase o urmă de interes din partea lui Charles. Dar în ce putea consta interesul lui față de Vivien? Doar voia să preîntâmpine căsătoria dintre ea și Peter!

I se păru că acest Charles era diabolic, iar micuța Vivien avea nevoie de ajutor.

– Și ai de gând să le inviți? întrebă ea.

– Sigur că da. Voiam să discut acest aspect cu Viv în seara asta, dar cu această petrecere gălăgioasă nu cred că se va putea. Voi aștepta până mâine. Te rog, Audrey, fii bună și roag-o să mă sune mâine, imediat ce se trezește. Nu mai pot rămâne la această petrecere, pentru că nu mă pot preface că

sunt vesel. Nu-i spune nimic din ce am discutat; prefer s-o fac eu. Peter se înclină în fața lui Audrey și plecă.

Audrey ar fi vrut și ea să scape de această petrecere care o obosise peste măsură, dar n-o putea face înainte de a-i transmite mesajul.

– Nu cred că mă voi deranja să-l sun, fu tot ce spuse Vivien, iar Audrey nu insistă.

\*\*\*

Vivien triumfa când se întâlnește marțea următoare la Gayfere.

– Am primit o scrisoare divină de la el, nu mă pot abține să nu ți-o arăt.

– L-ai mai văzut duminică seara?

– Nu și nici nu l-am sunat. Eram foarte supărată pe el, știi doar.

– Știi cum erai. Nu l-ai mai văzut înainte de plecare?

Vivien scutură din cap.

– Nu. Am ieșit duminică seara tocmai pentru ca să pot rezista tentației de a-l suna. M-a sunat de mai multe ori. Dimineața am primit această scrisoare, zise Vivien începând să scoțească prin poșetă.

– Chiar vrei s-o citești? întrebă Audrey. Nu cred c-ar trebui.

– Da, vreau s-o citești, zise Vivien, sunt atât de mândră de ea! Audrey deschise plicul și citi:

„O, Vivien, nu știu cum voi trăi până te voi revedea! Am regretat teribil că n-ai vrut să mă vezi înainte de plecare, dar



presupun că am meritat felul în care m-ai tratat, deși nu sunt sigur pentru ce mă pedepsești...O, draga mea, aș avea atâtea să-ți spun, dar toate devin neimportante față de îndoiala care mi s-a strecurat în suflet! Mă iubești sau nu?Nu contează nimic altceva. Trebuie să-mi spui. Nu mă poți ține în suspans!Nu poți fi atât de crudă! Voiam să te întreb dacă ești pregătită să renunți la scenă pentru mine, dar acum totul a ajuns pe planul doi. A rămas doar această mare întrebare: mă iubești? Scrie-mi imediat, dacă ai ceva în suflet pentru mine.“

Al tău,  
Peter

– I-ai răspuns? întrebă Audrey, înapoiindu-i scrisoarea.

– Da, zise Vivien. I-am scris imediat.

– Cred că nu mai este cazul să te întreb ce i-ai scris, zise Audrey râzând, văzând-o pe Vivien cum sărută scrisoarea, apoi o pune înapoi în poșetă.

– Crezi c-am greșit? întrebă Vivien imediat. Dar l-am pedepsit destul, nu?

– Cu siguranță, replică Audrey, nu era cazul să-i prelungești suferința. Adesea, pierzi mai mult dacă insiști. Dar ar fi trebuit să-l vezi pe Peter...

– De ce?

– Voia să discute cu tine.

– Ți-a spus despre ce este vorba?

– Mi-a spus câte ceva, admise Audrey.

– Ce ? Ce ? întrebă Vivien, nerăbdătoare.

– A spus ceva ce-o să-ți placă. Că vrea mai mult ca orice pe lume să se însoare cu tine.

– O, Audrey, chiar a spus asta?

Vivien oftă.

– Doar n-am scornit-o eu!

– Și altceva?

– A mai spus cât de importantă era această întâlnire dintre tine și fratele lui, pentru că nu se poate căsători fără consimțământul lui.

– De ce nu?

Audrey o privi lung, realizând că Vivien era o fată cu multă voință, chiar dacă avea un chip angelic. N-ar fi crezut-o capabilă de atâta hotărâre, dar apoi își spuse că, în mod sigur, Vivien moștenise această calitate de la mama ei. N-ar fi putut să-l pedepsească atât de tare pe Peter pentru felul în care se purtase cu ea, dar o făcuse pentru felul în care reacționase față de mama ei.

– Apropo, zise Audrey, cred c-ar trebui să-i spui foarte clar de ce te-ai purtat așa cu el când s-a întors aici. N-a înțeles de ce l-ai pedepsit.

– Nu-ți face probleme, i-am explicat foarte clar în scrisoarea mea. I-am spus întâi că-l iubesc, apoi i-am spus ce cred despre comportamentul fratelui lui față de mama. Dar continuă tu acum, nu mi-ai spus încă de ce nu se poate căsători fără consimțământul fratelui.

– Dacă o face, își va pierde slujba; cei doi lucrează împreună.

- Și nu-și poate găsi alta?
- Cred că da, dar el vrea să trăiască în Northumberland. Tu ești pregătită să te duci acolo?
- Audrey, îl iubesc, replică Vivien cu demnitate și aș trăi oriunde pe acest glob, numai să fiu cu el.
- Vivien, n-ai trăit niciodată la țară!
- Este atât de diferit acolo?
- Da, este cu totul altceva.
- Și ce contează? Atâta timp cât suntem împreună, iar el se află acolo unde-i place, ce altceva mai contează?
- Așadar, ești gata să renunți la scenă pentru Peter?
- Pentru el? Sigură ca da! Aș renunța la totul pentru el... dar nu și pentru fratele lui, adăugă Vivien încruntându-se.
- Ar putea să te invite la castel împreună cu mama ta.
- Ți-a spus asta?
- De fapt, a fost ideea fratelui lui.
- Adevărat? În acest caz, nu este atât de îngrozitor precum pare.
- Și te vei duce dacă te invită?
- Da, de ce nu? Dar nu văd cum ar putea să vină și mama...
- Dar spectacolul tău?
- Mă tem că se apropie de sfârșit, este ultima săptămână. Nici eu n-aș putea să mă duc la castel la Peter, de fapt...
- De ce nu?
- Îmi este teamă... va trebui să mergi cu mine.
- Și munca mea? Nimeni nu pare să înțeleagă cât este de importantă. Iar prezența mea acolo n-ar avea nici un sens. Oricum, n-aș fi binevenită.

- De ce?
- Pentru că domnul Charles consideră că am fost nepoliticoasă cu el.
- Tu, nepoliticoasă? Chiar ai fost?
- Nu, lucrurile n-au stat așa, chiar am evitat să discut cu el în contradictoriu pentru ca să nu-ți creez probleme. Dar Peter mi-a spus că fratele lui s-a plâns de nepolitetea mea. Că l-aș fi atacat fără motiv.
- O, ce bine!
- Dar n-am făcut asta! I-am spus doar că o dată ce a acceptat o invitație, are o obligație față de gazde. Asta n-a fost impolitețe, nu?
- Depinde de felul în care ai spus-o. Sper că te-ai exprimat cu vehemență, cum numai tu știi. Dar te rog, continuă, ce ți-a mai spus Peter?
- Nimic altceva.
- Nimic? Vivien păru dezamăgită. Apoi spuse: Audrey, sunt de acord cu tot ce-mi cere el, atâta timp cât ne iubim. Restul merge de la sine.
- Da, sper că așa va fi.

\*\*\*

După câteva zile, Audrey trecu pe strada Verne la insistențele Vivien. Aceasta și mama ei o așteptau în salon. Vivien îi flutură o scrisoare.

- Am un mesaj pentru tine.
- Pentru mine? De unde?

– Chiar de la Black Charles. Nu, nu este chiar un mesaj, dar te rog ascultă și judecă singură. Și Vivien începu să citească: „I-am spus lui Charles ce crezi tu despre manierele lui, iar acesta a comentat astfel: cred c-ar trebui să-i mulțumesc domnișoarei cu ochi verzi, miss Lawrence“. De unde știa că ai fost tu? N-am știut că Peter a avut curajul să-i spună, dar mă bucur c-a făcut-o. Charles a mai scris că dacă mama nu poate veni, să mă însoțească o prietenă. Așa că, trebuie să vii, Audrey.

– Cum aș putea părăsi Londra? Poate să vin doar în weekend, am atâtea probleme!

– Știi! exclamă Vivien. Dar la Crăciun? N-ai putea veni de Crăciun?

– Atunci ar putea să vină și mama ta.

– Nu, am un matineu chiar de Crăciun, interveni Thelma.

– Atunci numai tu poți veni cu mine, Audrey, zise Vivien.

– Nu știu dacă dragului de Charles i-ar conveni s-o aibă în casa lui pe Audrey cea cu ochii verzi, exclamă Thelma. Am auzit c-ai fost foarte dură cu el; bine i-ai făcut!

– Mamă, te rog, insistă ca Audrey să vină cu mine.

– Vivien, cred că mama ta are dreptate; Charles nu va fi fericit să mă aibă în casa lui.

– O să-i scriu lui Peter, să-i cer părerea.

– Voi face ce spune Peter.

Audrey era sigură că Charles va refuza prezența ei, așa că va scăpa de mersul la castel.

Biata Vivien, nici nu avea idee de complotul care se urzea împotriva ei, și poate nici Peter nu știa. Vivien voia să meargă

acolo doar pentru a fi cu Peter, să vadă castelul, în timp ce vicleanul său frate plănuia s-o facă să-și dea în petec pentru ca fratele său să înțeleagă cu cine se căsătorea.

\*\*\*

Vivien o sună pe Audrey imediat ce primi acceptul lui Peter s-o aducă cu ea.

— Am primit scrisoarea de la Peter azi-dimineață; abia așteaptă să venim de Crăciun. L-a întrebat pe Charles și acesta... stai o clipă să-ți citesc ce scrie.

— Sunt foarte ocupată acum, dar te sun imediat ce mă eliberez, zise Audrey.

— Nu pot aștepta nici o secundă, zise Vivien. Uite ce spune: dacă miss Lawrence nu se va simți ofensată să stea la masă cu un individ fără înțelegere pentru o gazdă care i-a făcut o invitație, o aștept la Coburn, unde este binevenită. Consideră-te binevenită, Audrey, asta este.

— Eu înțeleg foarte bine ce s-a întâmplat, replică Audrey. Te rog să mă crezi acum că mă grăbesc foarte tare.

---

## *Capitolul 3*

În săptămânile rămase până la Crăciun, când urma să aibă loc vizita la Coburn, povestea de dragoste a lui Vivien rămase oarecum în suspensie. Ea și Peter se considerau acum logodiți; Charles stipulase că anunțul logodnei nu putea fi făcut public până la vizita ei la Northumberland, dar era dispus să renunțe la condiția sa dacă cei doi mai voiau să se căsătorească și după această vizită.

„A fost foarte înțelegător în privința asta“ îi scrisese Peter lui Vivien, încât nu m-am putut împotrivi, dar mă îngrozesc gândindu-mă cât mai este până la Crăciun. Mi-aș dori să fi venit mai degrabă.

Și Vivien își dorea același lucru, dar nu voia să meargă singură și nu putea lua pe altcineva în afară de Audrey – mama ei n-o putea însoți din cauza spectacolelor. Audrey nu putea pleca până la Crăciun, astfel că nu aveau ce face decât să aștepte.

A fost o perioadă lungă și grea de așteptare pentru biata Vivien, mai ales că nu avea nimic de făcut. Piesa în care jucase nu avusese succes la public și pentru că Peter insistase ca ea să renunțe la scenă, nu mai acceptase nici un rol; doar Audrey înțelesese ce mult o costase această renunțare. Era la capătul răbdării, mai ales seara, când Thelma se ducea la spectacol.

Audrey o suna adesea și o invita în vizite la prieteni. Vivien refuza invitațiile la cunoștințele comune, poate pentru că nu suporta să vorbească despre Peter în fața altora, care nu-l cunoșteau.

Pentru Audrey, care era mereu foarte ocupată, Crăciunul veni prea devreme, iar dacă n-ar fi fost afecțiunea pe care i-o purta bieteii Vivien, ar fi contramandat vizita, pentru că nu și-o putea închipui altfel decât neplăcută. Cu toate acestea, promisese c-o va însoți pe Vivien și trebuia să-și țină cuvântul.

Veni și ziua mult așteptată și luară un tren de dimineată din gara King's Cross— Crăciunul cădea anul acela joi și cele două se duceau de marți dimineată, rămânând acolo peste weekend.

Schimbară trenul la Newcastle cu unul spre Helsey, cea mai apropiată stație de Coburn, dar mai aveau cinci mile de mers. Li se păru cam rece când coborâră pe peron. Era întunecat și bătea un vânt tăios; se uitară în jur după cineva care să-i aștepte, dar nu era nimeni cunoscut în afară de hamalul care voia să le ducă bagajele.

— Rămâi aici cu bagajele, zise Audrey, iar eu voi merge afară, poate suntem așteptate acolo.



Se întoarce aproape imediat fără a fi găsit vreun cunoscut, și vru să sune la castel, sau să mai aștepte puțin, poate că gazdele nu înțeleseseră bine cu ce tren soseau.

Trenul plecă, dar acum se confruntau cu altă problemă; nu găseau cufărul cu toaletele lui Vivien. Hamalul jura că nu văzuse nici un cufăr pe care să scrie Helsey.

Biata Vivien era acum în pragul disperării; nu le aștepta nimeni după o călătorie lungă și obositoare, era frig și-și pierduse bagajul!

– Nu-ți face probleme, o încurajă Audrey. Avea eticheta cu numele tău și adresa castelului Coburn. Poate l-au coborât la gara următoare, îl vor trimite înapoi dimineață. Nu-ți trebuie în seara asta. Dar ce este cu Peter? De ce n-a venit să ne întâmpine?

– Dar nu am cu ce să mă schimb pentru masă! Mă simt murdară în aceste haine cu care am călătorit toată ziua. Abia așteptam să fac baie și să mă chimb.

– Peter o să apară, nu-ți face probleme. Voi telefona la castel. O lăsă pe Vivien cu hamalul și se duse la telefon. Nu știa numărul de la castel, dar îl află destul de repede, însă telefonista îi spuse că linia era defectă.

Ce puteau face? Nimic, să aștepte, atâta doar! Nu exista nici un taxi sau mașină pe care s-o închirieze.

Deodată, Audrey avu o revelație. Nu cumva Charles aranjase lucrurile de așa natură încât să provoace această încurcătură? Nu, nu putea fi atât de crud și de ticălos! Și în mod sigur nu putea avea nici un amestec în pierderea bagajului lui Vivien. Dar linia telefonică defectă? Aici putea fi mâna lui!

Începu să discute cu șeful gării, să afle dacă puteau închiria o mașină măcar din localitatea următoare. Trebuia să ajungă cumva la castel. Erau invitatele familiei Pendleton și erau așteptate. Omul păru destul de încurcat. Dacă într-adevăr erau așteptate la castel, va veni o mașină după ele mai curând sau mai târziu, asta fu tot ce putu să spună.

Audrey se întoarse tremurând de indignare lângă Vivien.

– Vivien, ești sigură că Peter știa data și ora la care sosim? o mai întrebă o dată. Nu cumva ne așteaptă mâine?

– Nu, nici vorbă! Tocmai i-am citit scrisoarea din nou ca să mă conving. Uite aici. Scrie foarte clar: marți douăzeci și trei și numărul corect al trenului.

– Poate a avut o pană, îndrăzni Audrey.

– Doar n-ai vrut să spui un accident! exclamă Vivien.

– Nu, m-am gândit doar la un mic accident, ca o roată dezumflată și s-a întors la castel după ajutor...poate va veni dintr-o clipă în alta.

Și nici nu apucă bine să termine aceste vorbe că se auzi motorul unei mașini, iar Peter și Vivien se îmbrățișau.

Urmă un șir de explicații, cu mii se scuze de ambele părți și în cele din urmă aflară și cauza întârzierii: la zece kilometri de castel, mașina se oprise brusc și Peter descoperise consternat că nu mai avea benzină. Nu-și dădea seama cum se întâmplase, pentru că umpluse rezervorul cu o zi înainte și nu putuse rezolva altfel problema decât să străbată pe jos cei zece kilometri până la castel să ia cealaltă mașină.

– Audrey a prevăzut și această posibilitate, exclamă Vivien.

Peter mai pierduse timp încercând să telefoneze, dar ceva se întâmplase cu linia telefonică.

– Știm, îl informă Audrey, pentru că și noi am încercat să telefonăm.

– Nici asta nu înțeleg cum s-a întâmplat, pentru că înainte de a pleca de la castel telefonul funcționa! A fost un lanț de accidente, dar acum totul s-a rezolvat și iată-ne împreună! Haideți la mașină, cred că ați înghețat!

Vivien își aminti de bagajele pierdute și începu să se lamenteze.

– Nu-ți face probleme, iubito, le vom recupera mâine, vorbesc cu șeful gării Vivien urcă fericită în mașină.

– Și nu este tot ce s-a întâmplat, îl auziră pe Peter. Am rămas fără lumină. Avem propriul nostru generator, dar s-a întâmplat ceva cu motorul acestuia. Sper că nu va dura mult, totuși. Charles este foarte îngrijorat și se ocupă chiar el de această problemă, de aceea sper că atunci când vom ajunge acolo, lucrurile vor fi rezolvate.

Dar n-a fost așa. Holul imens de la intrare era luminat cu niște lumânări anemice care făceau mult fum. Urcară scările conduse de Peter care ținea o lumânare în mână.

– Îmi pare atât de rău! spuse el, totul este sumbru și întunecat acum fără lumină. Să sperăm că până vă veți schimba pentru masă, Charles va rezolva generatorul.

– Eu nu mă pot schimba, se lamentă Vivien, nu am cu ce.

– Măcar să te speli, vei avea timp, zise Peter.

– Dar nu voi găsi drumul de întoarcere, se tângui ea.

– Nu-ți face probleme iubito, o liniști Peter, vin să te iau eu. Vei vedea casa cum se cuvine mâine dimineată. Aveți camere alăturate, iar baia este comună celor două încăperi. Sper că vă vor plăcea camerele.

Din fericire, camerele comunicau așa că nu se simțiră singure. Audrey îi împrumută lui Vivien din toaletele sale, ca să aibă cu ce să se schimbe.

După ce se schimbară și-și refăcură machiajul, cele două tinere se mai priviră o dată în oglindă, Audrey mai rămase un pic în cameră, iar Vivien coborî cu Peter.

Audrey mai zăbovi puțin, dar făcându-i-se teamă din cauza întunericului vru să coboare, dar fu nevoită să se întoarcă în cameră să caute o lumânare. Le spusese lui Vivien și lui Peter că-și va găsi singură drumul de întoarcere, dar afirmația ei se dovedi hazardată. Aproape că se pierdu într-o mulțime de pasaje și coridoare. La un moment dat, deschise o ușă dar scăpă un strigăt de teamă pentru că vântul care bătea de la o fereastră deschisă îi stinse lumânarea. Realiză abia după aceea că văzuse, de fapt, o încăpere cu mobile acoperite de huse albe, dar atunci, pe moment i se păruse că vede năluci și se speriasse. Era întuneric beznă, iar ea tremura de frică.

Începu să strige după ajutor:

– Este cineva aici? M-am pierdut. Este cineva aici?

– Unde te afli? auzi o voce de bărbat.

– Aici, nu știu unde anume, mă simt pierdută. Peter, tu ești?

Văzu o lumânare și porni în grabă spre locul acela, spunând fericită:

– Peter, ce bine că erai prin preajmă! M-am speriat foarte tare, camera de acolo părea plină de ... năluci...

– Bine, acum liniștește-te, îi spuse el. Nu ți se va întâmpla nimic, nu te speria. Nu sunt năluci aici.... gata, calmează-te...

Peter o atinse încet pe cap, mângâind-o.

Ce blând este, se gândi Audrey; nu e de mirare că Vivien e atât de îndrăgostită de el! Dar deodată realizează că acea voce profundă nu era a lui Peter, ci a lui Charles!

— Îmi cer scuze, zise repede, descumpănită. Am crezut că este Peter, îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charles.

— M-am rătăcit, apoi s-a deschis o ușă din cauza curentului și mi s-a părut că văd năluci, deși erau doar husele de pe mobilă... îmi cer scuze...

— Nu-ți mai cere scuze, zise el, i se putea întâmpla oricui. Sigur că te-ai speriat. Peter n-ar fi trebuit să te lase singură. Te simți mai bine acum?

— Da, mult mai bine, zise ea.

Charles nu mai scoase o vorbă până nu ajunseră în capul scărilor.

— Fii atentă să nu cazi, ține-te de bară. Scările sunt bine lustruite și alunecoase... eu venisem să te caut, când am văzut că n-ai coborât cu Vivien și Peter.

— Îmi pare rău că am creat probleme.

— Este doar vina lui Peter. A fost o mare greșeală că nu și-a alimentat mașina cu combustibil. Și acum problema asta cu generatorul...

Când Charles deschise ușa sălii în care se servea masa și văzu lumină, Audrey fu pe moment orbită. În afară de Vivien și de Peter se mai aflau acolo și alte persoane, bărbați și femei necunoscuți ei. Printre ei se aflau doamna Pendleton și miss Celia Pendleton.

— Unde credeți c-am descoperit-o pe miss Lawrence? se auzi vocea lui Charles. În coridorul roșu, rătăcea în întuneric, speriată. Nu știu cum a ajuns acolo...

– Îmi pare rău, îl opri Peter, este vina mea; nu trebuia s-o fi lăsat singură.

Audrey luă loc la masă. Fusese așezată la stânga lui Charles alături de Celia. Vivien se afla la dreapta lui Charles. Se aflau într-un salon de mari dimensiuni după cum stabili ea imediat; peretii erau plini cu tablouri de familie. Două candelabre care-i părură uriașe atârnavă din tavanul înalt.

Din nefericire, nu-i putea adresa nici o întrebare vecinului de masă, fără a fi auzită de ceilalți comeseni. O privea pe Vivien care era copleșită de eveniment și abia scoatea o vorbă, dar părea atât de frumoasă și delicată în lumina acelor lămpi, încât putea împlânzi și inima unui bărbat rece și dur precum Charles.

Audrey reuși să întrețină o conversație acceptabilă. Doamnele Pendleton au fost desigur uimite de faptul că Audrey se întreținea singură, încât renunțară să-i mai pună întrebări și-l lăsară pe Charles să vorbească despre o călătorie în India sub privirile admirative ale lui Vivien.

– Charles, devii plictisitor, îi spuse Celia Pendleton în cele din urmă, dar remarca nu-i era de fapt adresată lui, ci lui Audrey. M-am săturat de India asta, să nu mai insistăm!

Audrey se gândi de fapt că Celia nu suporta ca altcineva să fie centrul discuției și nu ea.

– Ești liberă să te gândești la altceva, zise Charles, să faci abstracție de ce auzi și Audrey știu că Celia n-o va ierta că indirect fusese cauza acestui răspuns brutal și a indiferenței lui Charles.

Desigur, nu-și luă ochii de la Charles în timp ce discuta cu el uneori în contradictoriu. Acum, văzut la lumina lămpii i se

părea perfect potrivit pentru decorul în care se afla, cu portretele strămoșilor în jur. Era un bărbat incitant, cu tenul măsliniu cu un aer straniu, dar și de o anume frumusețe. Dar ce fel de om era în realitate ? se întrebă.

În Evul Mediu l-ar fi crezut capabil de orice, chiar și de crimă, dar în mod surprinzător acest om nu era deloc respingător, avea un aer măreț și plin de curaj.

Chiar clipa aceea lumina izbucni în tot castelul, orbindu-i cu strălucirea ei, urmată de urale, de strigăte de bucurie, de satisfacție. Doar Charles spuse:

– Ce păcat! Preferam lumina difuză a acestor lămpi.

Audrey realizează imediat că greșise, socotindu-l autorul acelui șir de incidente nefericite. Dacă ar fi fost așa ar fi încercat măcar să simuleze bucuria că aveau din nou lumină.

\*\*\*

Se pare că acea perioadă petrecută în salon, înainte ca bărbatii să li se alăture a fost cea mai dificilă parte a serii. Dacă Charles își invitasese mătușa și vara să vină la castel pentru a o cunoaște pe Vivien și a o face să se simtă disprețuită și singură, acestea n-ar fi putut face mai mult pentru a -i îndeplini dorințele. Au fost foarte dure și arogante, încercând în cea mai mare parte a timpului s-o ignore pe Audrey, punându-i lui Vivien o serie de întrebări stupide de parcă ar fi considerat-o de pe altă planetă. Biata Vivien era deja în încurcătură. Era conștientă că nu strălucise în timpul mesei și că nici nu prea avusese ocazia să schimbe prea multe cuvinte cu Peter, iar acum, când se aprinse lumina privindu-se în oglindă, observă că machiajul ei arăta jalnic.

Audrey remarcă același lucru și încercă s-o salveze, s-o conducă la toaleta doamnelor.

Celia le conduse pe cele două cu vădit dispreț.

– Sper că nu vreți să vă și aștept, le spuse.

– Nu, mulțumesc, răspunse Vivien. Acum când este lumină ne vom găsi foarte ușor drumul de întoarcere.

Au fost, de fapt, fericite să rămână singure câteva momente:

– Aceste două femei Pendleton sunt oribile, decretă Vivien imediat ce rămaseră singure.

– Nu le lua în seamă, o sfătui Audrey. Nu știu să se poarte, asta este. Acum că masa s-a sfârșit, tu și Peter veți avea timp să stați de vorbă.

– Și tu?

– Eu mă voi descurca, nu-ți face probleme din cauza mea.

– Te-ai comportat minunat în timpul mesei. Ești sigură că te pot lăsa singură acum? Mi-aș dori mult să fiu cu Peter!

– Sigur că mă voi descurca, o asigură Audrey și coborâră din nou în salon unde se aflau bărbații. Bărbații începură să joace cărți, toți în afară de Charles. El citea o carte lângă foc, dar Audrey era convinsă că nu-i scăpa pe ceilalți din priviri.

Celia nu ezita totuși să-l întrerupă cu tot felul de probleme.

Lui Audrey nu-i trebui mult să înțeleagă că Celia era îndrăgostită de Charles.

Începu să joace și ea, dar ridicând ochii întâmplător întâlni privirea lui Charles ațintită asupra ei.

– Miss Lawrence, mi se pare că sunteți cam obosită, zise el. Ar fi bine să mergeți la culcare.



Audrey abia aștepta să plece pentru că era într-adevăr foarte obosită, dar nu putea să nu regreta că Vivien nu se putea bucura de câteva clipe libere cu logodnicul ei.

Își luară rămas– bun de la Charles chiar acolo în salon, iar Peter le însoți până la camerele care le fuseseră destinate.

Audrey le spuse un “noapte bună” grăbit și se strecură în camera ei, dându-le celor doi șansa să rămână câteva clipe singuri.

Nu trecu mult și Vivien dădu buzna în încăpere:

– Vrea să mergem să călărim mâine dimineată, exclamă Vivien. I-am spus bineînțeles că nu știu să călăresc și nici nu am haine de călărie, dar el insistă că mă va învăța, iar Celia îmi va împrumuta ceva de al ei... Audrey, nu-mi place să călăresc! Detest caii! De fapt mi-e teamă de ei...nimic nu mă va face să călăresc de plăcere.

– Astfel, îl vei face pe Charles să triumfe! Realizezi asta? exclamă Audrey.

– Ce vrei să spui?

– N-ai înțeles ce ți-au făcut?

– Cine? Peter?

– Nu, nu el. El este nevinovat ca și tine, ba chiar poate fi considerat victimă. Charles, mătușa și verișoara lui sunt cauza tuturor relelor. Par bine educați, dar sunt foarte duri și neciopliți...

Vivien o privea amuzată cu ochii mari.

– Ce tot spui acolo?

Audrey ridică încet capul.

– Dragă Vivien, chiar nu vezi ce-a pus Charles la cale?

Vivien își scutură pletele blonde.

– Dacă ar auzi ce spui acum, ar fi foarte încântat! Crezi că i-ar conveni să plecăm?

- Sigur că așa este!
- Și atunci, de ce ne-a mai invitat?
- Știa că se va întâmpla așa, că te vei simți astfel, iar dacă te va face să rupi logodna, ar obține ce-și dorește. O, Vivien, nu vezi, trebuie să vezi, Charles nu vrea să te măriți cu Peter, vrea să te facă să înțelegi că nu ești pentru el. De aceea le-a adus aici pe doamnele Pendleton, care nu te lasă să te simți bine.
- De ce n-ar vrea să mă mărit cu Peter?
- Nu știu, poate consideră că nu sunteți potriviți.
- Doar nu-l vei lăsa să câștige, nu? o imploră Vivien.
- Nu știu, de fapt, tu ești factorul principal.
- Dar suntem foarte potriviți, Audrey! Îl iubesc pe Peter. Ce să mă fac?
- Încearcă să rezisti aici. Nu te aștepta la fericire în acest loc, ci încearcă să rezisti. Nu ceda. Dacă nu vei reuși să fii singură cu Peter, nu te lamenta. Amintește-ți promisiunea lui Charles că-și va da consimțământul după vizita aici și nu știu cum, dar trebuie să fii tare, Viv!
- Și atunci, ce să facem, să mă duc mâine la călărie?
- Desigur.
- Dar nu-mi place! Mă tem de cai!
- Ai încercat?
- Nu, dar...
- Vei începe pe un ponei, nu se poate întâmpla nimic rău. Iar dacă vrei să locuiești aici, va trebui să te adaptezi acestui stil de viață!
- Este adevărat, dacă-l iubesc pe Peter, trebuie să fac tot ce-l încântă! Dar n-am urcat niciodată pe un cal!
- Audrey îi spuse noapte bună și se pregăti de culcare. Era frântă de oboseală și adormi imediat.

---

## *Capitolul 4*

Audrey se trezi devreme a doua zi, simțindu-se excelent; sări din pat și se duse la fereastră, să se uite afară. Abia aștepta să vadă grădinile și împrejurimile castelului, pentru că, sosind pe întuneric, nu apucase nici măcar să zărească frumusețea locurilor. Descoperi că fereastra ei da spre o terasă, dincolo de care se întindea o pajiște cu fântâni arteziene, statui și urne uriașe. Iar acolo unde sfârșea pajiștea se vedea parcul, un ținut sălbatic după cum observă de la distanță. Se întindea cât putea să cuprindă cu ochiul.

Micul dejun se servea la ora nouă, iar acum era doar opt, așa că se hotărî să exploreze casa până se trezeau ceilalți. Văzuse în interior multe lucruri frumoase care-i atrăseseră privirea, pe care ar fi vrut să le vadă mai de aproape. Nu voia s-o trezească pe Vivien, care sigur mai dormea la ora asta, așa că merse pe vârfuri pentru a nu fi auzită.

Când ajunse la parter și văzu pendula care indica o jumătate de oră până la micul dejun, rămase în interiorul castelului, să vadă încăperile de la parter.

Ajunse în salonul stil georgian, o încăpere decorată cu mult bun -gust. Pentru că era o specialistă și voia să vadă totul de aproape cu ochiul ei format, îngenunche în fața unui scrin, când auzi o voce:

– Ai pierdut ceva, miss?

Se întoarse, ridicându-se în cea mai mare grabă, și întâlni privirea ușor batjocoritoare a lui Charles. Se simți penibil că fusese surprinsă în această poziție, iar sângele care -i urcă spre față i-o coloră intens. Cum se lăsase surprinsă? Ușa fusese deschisă, desigur, dar i-ar fi auzit pașii pe podeaua bine lăcuită, chiar dacă ar fi umblat ca o pisică.

– M-ai speriat, zise ea. Mă uitam la intarsiile acestui scrin.

– Te interesează din punct de vedere profesional, nu? Peter mi-a spus că lucrezi la Gloucester Galleries.

– Este adevărat, răspunse ea, sunt unul din directorii companiei.

– Hai să ne înțelegem de la început; nu este nimic de vânzare pe aici.

– Nici un moment nu mi-am închipuit că ar fi ceva de vânzare, răspunse ea sub impulsul vorbelor pe care le rostise el deliberat pentru a o insulta, așa cum i se păru. Probabil nu m-ai crede dacă ți-aș spune că mă interesează lucrurile frumoase pentru ceea ce reprezintă, atât.

El se înclină, dar nu spuse nimic.

– Trebuie să-ți amintesc, continuă ea, furioasă de această dată, că n-am fost invitată aici ca profesionistă, ci ca prietenă a lui Vivien.

– Am înțeles, miss, dar am crezut c-ai venit aici ca protectoare a lui Vivien.

– Ce vrei să spui, domnule? Întrebă ea uimită.  
– Înțelegi foarte bine ce vreau să spun, miss Lawrence, zise el cu un glas mai dur, fixând-o.

– Nu cred că ai dreptate, domnule.

– Te rog să nu mă dezamăgești, miss; am crezut că ești sinceră, cel puțin.

Ei nu-i plăcu această alăturare de cuvinte. I-ar fi părut mai bine s-o fi disprețuit, așa cum îl disprețuia și ea. Dar el nu avea în opinia ei aceleași motive de dispreț. Nu făcuse nimic pentru a-l afecta în vreun fel, pe când el, în mod deliberat, lovise în Vivien, prietena ei.

– Nu cred că mă poți acuza de necinste, domnule.

– Nu? Și atunci de ce vrei să pari o inocentă, când am spus c-ai venit aici ca protectoarea lui Vivien?

– Am considerat că Vivien are nevoie de o prietenă, răspunse ea tăios, apoi adăugă; mai ales în această casă.

– Mă bucur că te-ai dat în vileag, în cele din urmă, răspunse Charles. Mă tem că suntem pe poziții adverse, miss Lawrence.

– Iar eu observ că nu te temi; dimpotrivă ești chiar mulțumit.

– Aici cred că-mi faci o nedreptate, miss, dar întrucât ești hotărâtă să fii nedreaptă cu mine, ar fi o pierdere de timp să încerc să mă justific în fața ta; ca să nu mai spun că nu obișnuiesc să mă justific în fața cuiva.

– Mă mulțumesc să-ți fiu dușman declarat, domnule, răspunse Audrey.

El se înclină din nou.

– Și eu sunt mulțumit de această postură, puse el la fel de batjocoritor, lucru care o înfurie și mai tare. Dar să facem pace pe timpul micului dejun, apoi îți voi arăta castelul dacă dorești.

– Nu ți se pare riscant? Mi-aș arunca un ochi profesionist asupra lucrurilor și cine știe ce aș observa?

– Sarcasmul nu ți se potrivește, miss Lawrence, replică el. Te interesează tapițeria de obicei?

– Da, recunosc eu ea.

– Bine, atunci, vino cu mine.. Charles o conduse spre ieșirea din salon; deschise o altă ușă spre hol, apoi o conduse spre o galerie ai cărei pereți erau acoperiți de minunate tapițerii, întrerupte doar de un șemineu bogat decorat deasupra căruia se afla blazonul familiei.

La capătul galeriei, văzu un brad.

– Vom da o petrecere mâine, îi explică el pentru angajații noștri și copiii lor. Poate tu și Vivien o veți ajuta pe vara mea la decorații.

Audrey se declară încântată apoi Charles începu să-i explice fiecare tapițerie și uitară amândoi de discuțiile contradictorii pe care le avuseseră.

Descoperi cu plăcere că avea un simț artistic dezvoltat, cunoștea bine comorile castelului său.

Aproape că uitară de ora mesei; uitaseră și de animozitățile dintre ei, ba chiar îi mărturisiră:

– N-aș suporta ca după mine să vină aici la castel cineva care să nu le aprecieze în aceeași măsură. Pentru prima oară ea avu impresia că interlocutorul ei rostea o obiecție la adresa căsătoriei lui Peter cu Vivien.

Oare am fost nedreaptă cu el? se întrebă. Își puse întrebarea mai ales pentru că, oarecum, și ea simțea că Vivien nu le-ar aprecia.

Când ajunseă în salon, ceilalți erau deja acolo. Problema călăriei fu din nou adusă în discuție, iar Audrey remarcă faptul că Vivien nu mai avu nici o obiecție.

Spre uimirea ei, cel care obiectă fu Charles. El o întrebă dacă mai călărise până atunci, iar când clătină din cap, el declară că nu aveau un cal potrivit pentru o începătoare.

– Cred că s-ar descurca dacă ar încăleca pe Parade, zise Peter. O să țin eu frâiele.

– Te privește, dar cred că faci o greșală, zise Charles.

– Ești obișnuită cu echitația, Audrey? o auzi pe Celia.

– N-am mai călărit din copilărie, recunosc eu și nu sunt sigură dacă atunci n-am fost călare pe un măgar!

– Dacă vrei să călărești, îți pot împrumuta un costum, zise Celia; sau cumva ți-e teamă?

Audrey primi imediat provocarea.

– Aș fi încântată să călăresc dacă mi-ai împrumuta echipamentul adecvat, răspunse ea.

Observă că gazda lor, Charles, se cam încruntase, iar când se ridicară de la masă îi spuse:

– Nu cred că tu sau Vivien ar trebui să călăriți.

– De ce nu?

– Pentru că avem cai năvălași; nu sunt pentru începători.

– Peter va avea grijă de Vivien. Vrea s-o învețe călăria.

El se încruntă.

– Și tu?

– Eu am primit o provocare, domnule Pendleton, replică ea și ieși foarte mândră din încăpere.

\*\*\*

Începură călăria a doua zi pe o pajiște aflată în spatele grajdurilor, pe unde trecea și pârâiaș, care putea fi traversat pe un pod rustic. Dimineata era mohorâtă; cerul părea foarte jos, și încărcat de parcă urma să înceapă ploaia dintr-un moment în altul.

Spre uimirea ei, pe drumul spre acea pajiște, Audrey observă câțiva pescăruși și-i aduse acel lucru la cunoștință lui Peter, care replică senin:

– N-ai știut? De aici până la mare este doar o milă și jumătate.

– N-am știut!

– Am putea merge într-o plimbare după– amiază, mai spuse el.

Celia se afla deja pe pajiște, dar Audrey răsuflă ușurată pentru că nu-l văzu pe Charles. Se putea face de râs în fața celorlalți, dar nu și dacă era el prezent.

Peter o ajută pe Vivien să încalece și-i dădu ultimele sfaturi, cum să țină genunchii, frâiele, apoi porni alături de ea, ținând calul.

Audrey primi cu totul alt tratament din partea Celinei, care o dată ce o văzu pe spinarea calului, îl atinse cu cravașa; animalul se cabră și o aruncă din șa.

Audrey căzu, dar, din mândrie, se ridică numaidecât, pentru că imediat ce ridicase privirea îl văzuse pe Charles



apropiindu-se. Probabil, acesta văzuse căzătura, dar nu voia s-o vadă și înfrântă. Calul nu pornise în galop, ci păștea liniștit. Îl apucă de frâu și, cu oarecare greutate, reuși să se urce din nou în șa. Calul vru să se cabreze din nou, dar de data asta, nefiind speriat, o făcu mai încet, iar Audrey avu timp să se țină bine în șa. Văzând că este din nou în pericol din cauza mișcărilor bruște ale animalului, se prinse cu ambele mâini de coama acestuia, dar fără folos. Căzu din nou și lovi cu putere pământul. Simți o durere puternică în umăr apoi își pierdu cunoștința.

Când își reveni, văzu privirea lui Charles plină de îngrijorare.

– Ce te doare? o întreabă el.

– Umărul, răspunse ea.

– Nimic altceva?

– Nu, nu cred.

– Slavă Domnului! exclamă el. Să sperăm că este doar o dislocare, nimic mai mult. Uite cum vom face: eu te voi ridica, încercând să-ți produc foarte puțină durere, dar te rog să-mi dai de știre dacă mai simți și altă durere... Tu, Peter, ridică-i încet picioarele.

Charles o ridică în pofida gemetelor, pentru că nu se putea abține; o durea tot corpul.

– Acum, te rog să te rezemi de umărul meu, ca să nu mai simți durerea; te rog să stai liniștită.

Charles avu dreptate; dacă nu se mișca, nu avea dureri. La cea mai mică mișcare, tot trupul îi era cuprins de durere.

O duseră înapoi la castel și o așezară pe o canapea într-o anticameră a salonului.

– Cheamă-l pe doctorul Clarke, îi spuse Charles lui Peter , dar mai întâi adu niște brandy. Te simți foarte slăbită?

– Puțin.

– Lasă capul în jos, încet. Așa, zise Charles, care îi duse paharul cu brandy la gură.

Ea ridică în cele din urmă capul.

– Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc.

– Bine, ți-a revenit și culoarea în obraji. Doctorul va veni numaidecât. Ți-ai dislocat umărul, asta este tot, dar știu că doare rău. Încearcă să nu te miști, adăugă el.

– Mi se pare că umărul mi se mișcă singur, spuse Audrey.

– Este doar mușchiul care încearcă să revină la loc... uite în poziția asta nu vei mai simți durerea. Charles îi sprijini umărul cu mișcări delicate dar ferme. Astfel, durerea încetă.

– Mulțumesc penru bunătatea de care dai dovadă, îi spuse Audrey.

– Am văzut ce s-a întâmplat, îi spuse el cu chipul întunecat.

– A fost vina mea, insistă ea. Mi-ai spus să nu mă aventurez; îmi pare rău că ți-am creat probleme.

– Am văzut cum te-ai urcat din nou pe cal după ce ai fost aruncată prima oară.

– Da, a fost o mare imprudență.

– Eu aș fi folosit un alt cuvânt.

Atunci apăru și Vivien.

– Iată-te, Audrey! Te-am căutat peste tot. Draga mea, ești rănită?

– Din fericire, are doar umărul dislocat, răspunse Charles în locul ei.

– Cum s-a întâmplat? Celia nu ținea calul? întrebă Vivien îngrijorată.

– Nu, Celia nu ținea calul, răspunse Charles cu duritate.

– A fost vina mea, repeta Audrey.

– Am primit cufărul cu lucrurile pierdute, o anunță Vivien.

– Foarte bine, spuse Charles, am trimis mașina după el de dimineată.

Audrey avu remușcări, gândindu-se cum putuse să-l acuze de pierderea bagajelor lui Vivien?

– Charles, Celia vrea să-ți vorbească, îl anunță Peter care intră și el în acea încăpere mică.

– Va trebui să aștepte, replică Charles.

Imediat sosi medicul și i se explică accidentul suferit de Audrey.

– Vă rog să-i mai dați puțin brandy, zise acesta. Încet, nu vreau s-o fac să sufere inutil.

– Strânge-mi mâna cât poți de tare, spuse Charles. Simți o durere destul de greu de suportat, scăpă un geamăt și umărul reveni în locul său.

– Ei, cum este acum? întrebă doctorul Clarke.

– Mult mai bine, pot să-mi mișc brațul! exclamă Audrey.

– Dar nu trebuie să-l mișcați prea mult, miss. Îl voi lega cu o fașă până mâine. Din fericire, fiind brațul stâng, nu vor fi prea multe inconveniente.

Charles aduse niște bandaje.

Doctorul Clarke o invită să se ridice, să facă pași prin încăpere și se declară mulțumit.

– Va trebui să stai în pat astăzi, miss, iar mâine voi trece să te văd.

– În ziua de Crăciun? exclamă Audrey. Nu este nevoie!  
– Pentru mine, toate zilele sunt la fel, miss, spuse omul, boala nu ține cont de sărbători.

Cu acestea, doctorul își luă rămas– bun și Charles îl conduse la ușă.

Audrey și Vivien urcară în camerele lor să se schimbe.

– Ce crezi, Celia a făcut asta dinadins? întrebă Vivien imediat ce rămaseră singure.

– Ce vrei să spui, Viv?

– Lui Peter așa i s-a părut.

– De ce ar vrea asta?

– Se pare că este geloasă.

– Pe mine?

– Da, pentru că aseară Charles a vorbit cu tine tot timpul. Peter spune că nu l-a mai văzut vreodată vorbind atât de mult cu cineva, iar Celia suferea în tăcere; știi, este foarte îndrăgostită de el.

– Am intuit asta, zise Audrey. Se vor căsători?

– O, nu, Charles a afirmat în repetate rânduri că nu se va căsători niciodată.

– Asta înseamnă că vara voastră Celia își irosește timpul, nu?

– Îl iubește cu adevărat, bănuiesc, dar probabil s-a împăcat la gândul că nu se va căsători cu el... dar atâta timp cât nu se însoară cu altcineva... Cât privește doamna Pendleton, nu trebuie să-ți faci probleme, este cam brutală și nu-i pasă de nimic altceva în afară de jocul de cărți.

Audrey se simți destul de bine așa că a putut lua masa cu toată lumea, ba chiar și-a folosit și mâna accidentată, dar

Charles lângă care stătea o ajuta tot timpul ca pe un copil. Se simți deosebit de impresionată de comportamentul lui, la care nu s-ar fi așteptat.

Celia nu participă la masă, locul ei rămase gol.

După masă, Charles o conduse în anticamera salonului.

– Te rog să stai aici, o invită el, indicând sofaua.

Audrey nu se împotrivi, iar Charles aduse o pătură cu care îi înveli picioarele, apoi mai puse lemne pe foc.

– Aș putea citi ceva? se aventură ea.

Charles se îndreptă spre bibliotecă, de unde veni cu un volum.

– Te rog să stai aici până mă întorc, îi spuse el.

Îi adusese “The Green Mansion” de W.H. Hudson.

Audrey se arată un pic mirată de alegerea lui; o poveste de dragoste pe care o citise de două sau de trei ori și era una din cărțile ei preferate. Începu să caute pasajele care-i făcuseră întotdeauna plăcere, când auzi o bătaie în ușă și Celia intră.

Era machiată cu multă atenție, dar se putea vedea că plânsese pentru că ochii îi erau roșii.

– Am venit să-ți spun că regret cele întâmplare, începu ea, nu fără oarecare dispreț în priviri și Audrey se gândi că scuzele ei erau datorate intervenției lui Charles.

– A fost vina mea, o opri Audrey. Domnul Pendleton m-a avertizat că nu are cai pentru începători, că sunt toți năvăși, dar eu m-am încăpățânat.

– N-ai avut dureri mari, nu?

– Mi-am dislocat umărul, dar acum mă simt bine, după ce doctorul Clarke mi l-a pus la loc.

– Charles te-a învelit cu această pătură? vru să știe Celia.  
– Da, a fost foarte atent cu mine. Cred că fiind stăpânul casei se simte responsabil de cele întâmplate.

– Charles este o gazdă perfectă; ar fi făcut asta pentru oricine, nu te considera favorizată.

– Nici nu mă simt! replică Audrey, dar acum mă cam doare capul. Te rog să mă lași singură.

Celia o privi un pic descumpănită.

– Ei bine, nu te mai rețin. Poți să-i spui lui Charles că mi-am cerut scuze. Aceste cuvinte îi întăriră lui Audrey convingerea că tânăra venise numai la imboldul lui să-și ceară scuze.

Iar faptul că aceasta insistase că vărul ei, ca o gazdă bună ar fi făcut totul pentru oricce musafir, îi întări lui Audrey convingerea că fusese favorizată. I se păru absurd că miss Pendleton era geloasă pe ea.

Și comportamenul lui Charles se schimbase mult de la acel accident.

Cu gândul la el, privirea îi căzu pe flăcările focului care dansau vesel în șemineu iar pleoapele grele datorate poate brandyului pe care-l băuse, se închiseră peste ochii ei de culoarea violetei și începu să moțăie.

Nu dormea profund, se afla undeva între somn și trezie, amintindu-i ce simțise când se aflase în brațele lui, cu câtă sensibilitate îi strânsese mâna, de parcă ar fi simțit el însuși durerea.

Nu rămase prea mult în această stare; un buștean căzu în foc și fu nevoită să se ridice să-l pună la loc pe foc pentru că scotea fum. Simți că se odihni de-ajuns și începu să se

plimbe prin încăpere, privind tablourile și mobila. Această încăpere avea o tentă feminină.

Dacă aş locui aici la castel, mi-ar plăcea să-mi fac salon din această încăpere și n-aş modifica nimic; poate aş aduce și un pian, își spuse. Deodată, observă că într-un colț al încăperii chiar se afla un astfel de instrument. Nu mai cântase de mult, de copil poate, și-i ridică încet capacul ca vrăjită.

Trecu palmele încet peste claviatură și începu să-și dorească să cante, cum nu mai făcuse de mult. Începu să improvizeze. O, de ce nu mai cântase? Uită imediat tot ce o supăra, umărul, Celia... întâmplările neplăcute, atâta timp cât putea să cante.

Fu adusă imediat la realitate de o ușă trântită. Ridică privirea surprinsă și-l văzu pe Charles cu spatele sprijinit de ușă fixând-o.

— Așa te odihnești? Așa ascuți ordinele doctorului? Nu ți-a spus că brațul trebuie să stea în fașă până mâine?

— Așa este, îmi pare rău.

— Sunt responsabil pentru tine, pentru că ești musafira mea. Nu-mi pasă ce faci după ce pleci de aici. Dar cât stai aici, te rog să faci ce ți se spune, nu-mi place să am bolnavi sub acoperiș.

Audrey se așază dezolată pe sofa, în timp ce el scormoni în foc cu vătraiu. După câteva clipe de tăcere, el o întrebă:

— Ai dormit vreun pic?

— Da, vreo douăzeci de minute.

— Cum te simți acum?

— Perfect.

— Și cum ți se pare pianul?

Audrey fu uimită de felul abrupt în care-i puse întrebarea.

- Este foarte bine acordat.
- Nu s-a cântat de mult la el.
- Nu cânti la pian de obicei? îl întrebă ea.
- Nu; cel puțin nu mai cânt acum.
- Te deranjează dacă eu voi cânta?
- Nu; pentru asta este făcut pianul, dar mi s-a părut ciudat să aud muzică aici după atâta vreme...

În clipa aceea, Peter și Vivien dădură buzna în încăpere. Terminaseră de decorat bradul și voiau să-l cheme pe Charles.

\*\*\*

În tot restul zilei, Audrey se simți mizerabil. Era destul de curios că, înainte de accidentul de la călărie, nu i-ar fi păsat ce gândește Charles despre ea, dar de atunci, o schimbare subtilă se petrecuse în sentimentele ei.

Charles îi arătase considerație, grijă, tandrețe, lucru care-i făcuse plăcere, pentru ca mai apoi atenția și tandrețea lui să dispară brusc, iar el să revină la aroganță, la duritate.

În dimineața Crăciunului, se duseră cu toții la biserică, unde Charles citi din biblie, apoi urmă o masă copioasă la care participară vicarul și soția acestuia, câțiva vecini, așa încât masa fu foarte aglomerată. Cu toate acestea, curând, spiritul Crăciunului îi pătrunse pe toți, chiar și pe Audrey care, până atunci nu se simțise prea grozav.

Când trecură cu toții în salon, Audrey se simți dintr-o dată foarte obosită și așa cum spusese doctorul, umărul începu s-o



doară mai tare decât în prima zi. Avea coapsa dreaptă plină de vânătăi din cauza căzăturii. Se gândi că ar fi mai bine să stea puțin întinsă înainte de petrecerea angajaților care urma la ora patru, când Charles veni spre ea și-i spuse brusc:

– Du-te să te odihnești puțin înainte de petrecere. Ai putea sta în salonaș până va veni cineva să te cheme.

Audrey citi în ochii lui și simți din glasul lui că redevenise acel Charles, bun tandru și atent. Se grăbi să-i dea ascultare.

Nici nu se așezase bine pe sofa, că ușa se deschise. Cine putea fi? Era doar medicul care nu rămase foarte mult la patul ei. După plecarea lui, Audrey ațipi puțin, sub impresia prezenței lui Charles în încăpere; nu era cel pe care-l cunoscuse la început, ci acel care o îngrijise, care îngenunchease lângă ea. Care era cel adevărat?

I se păru ciudat că-și dorea să-i fie alături, chiar se aștepta să vină, dar n-o făcu.

Vivien veni s-o cheme la petrecere.

Ajunseră în galeria cea mare unde se împodobise bradul, unde angajații și copiii lor îmbrăcați de sărbătoare își ocupaseră locurile la masă.

Copiii vorbeau și râdeau, Charles și Peter fixau lumânările în pom; Vivien și Celia ajutau când era nevoie.

– Charles acordă atâta importanță acestei petreceri în fiecare an! exclamă Celia cu o grimasă.

– Mie mi se pare potrivit să fie așa, ripostă Vivien.

Când pomul fu gata împodobit și becurile instalate, copiii au fost așezați pe podea și s-au aprins luminile. Aceștia au exclamat cu bucurie și au aplaudat văzând frumusețea bradului.

Charles a început să scoată darurile dintr-un sac și să citească ce scria pe fiecare. Fiecare copil care era strigat se ridica și se ducea să-și primească darul.

Ceremonia aceasta dură vreo oră, pentru că se aflau în jurul bradului vreo cincizeci de copii, cu care Charles mai schimba câte o vorbă după ce le dădea darul.

Audrey, care-l urmărea cu ochii mari, nu putea să creadă că era același bărbat pe care-l cunoscuse la petrecerea Thelmei. Acum figura îi radia, trăsăturile i se îmblânziseră; copiii i se adresau cu dragoste, cu bucurie, nici unuia nu părea să-i fie teamă de el.

Deodată, Audrey se auzi strigată. Se întrebă dacă mai era cumva o altă miss Lawrence în încăpere. Dar nu, numele îi fu repetat , însoțit și de cel de botez. Miss Audrey Lawrence, nu putea fi o greșală, nu putea exista o altă femeie cu același nume.

Făcu un pas sfios înainte și luă pachetul din mâna lui Charles. Imediat auzi numele lui Vivien.

- Ce-ai primit? o chestionă Celia.
- N-am deschis darul încă.
- Văd că nu l-ai deschis, dar de ce n-o faci acum, mai repede?

Audrey nu avea chef să-i satisfacă dorința, așa că prelungi nefiresc de mult momentul deschiderii pachetului.

- Uite ce am primit! exclamă Vivien arătându-i o cutiuță de argint filigranat în care se afla o mică trusă de cusut. Nu-i așa că este frumoasă? Tu ce ai primit?

Audrey văzu o cutiuță din fildeș cu intarsii pe care o putea purta în poșetă.

– O, exclamă Celia exasperată, acum vine momentul cel mai rău: dansul!

– Ce vreți să dansăm copii? îi întrebă Charles.

– Nuts in May! Nuts in May ! repetară copii.

– Mă tem că nu mai am discul acela... Audrey crezi c-ai putea să-l cânti pentru noi?

– Sigur că da! se entuziască ea. Dar unde este pianul?

– Este în galerie. Celia, te rog condu-o pe Audrey la pian.

– Bine, bombăni Celia, vino pe aici.

Audrey o urmă. Urcară o scară în spirală și ajunseră la galeria despre care vorbea Charles.

– Charles pune prea mult suflet pentru petrecerea asta, căreia eu nu-i văd rostul...să nu crezi c-o să-ți fie recunoscător dacă o să-ți dai sufletul cântând...

– Nici nu mă aștept la recunoștință, îmi face plăcere să produc bucurie copiilor.

Celia o privi ciudat, iar ea își ocupă locul la pian. Acesta se afla lângă balustradă așa că se putea apleca să vadă cum continuă petrecerea jos în salon.

Cântă timp de jumătate de oră, până când Charles îi strigă:

– Este de-ajuns, mulțumesc, Audrey.

Închise capacul pianului și coborî în salon.

– Vă mulțumesc pentru participare și sper că v-ați simțit bine la petrecerea voastră, le spuse Charles invitaților. Aștept să ne mai vedem și anul viitor cu toții, sănătoși și bucuroși. Dar înainte de plecare, aș vrea să vă spun ceva: fratele meu... ei bine, mulți dintre voi îl cunoașteți de când era copil... ei bine, se va căsători cu această domnișoară, Vivien Maybridge. De aceea, aș vrea să toastăm pentru viitorii soți.

Urmară urale cărora li se alătură și Audrey.

Mai apoi, când rămăsese singure, Audrey o întreabă pe Vivien:

– Știai că are de gând să organizeze această petrecere?

– Nu, nici Peter n-a știut. A fost o surpriză pentru amândoi. Nu-i așa că a fost frumos din partea lui? O, Audrey sunt atât de fericită că nici nu știu cum să mă port!

Audrey simți remușcări, pentru că, fără a-l cunoaște pe Charles, îl acuzase că a făcut totul pentru a complota împotriva lui Vivien! Indiferent cum era Charles, știa acum că nu se preta la astfel de lucruri.

Nu știa însă dacă intenționase chiar de la început să anunțe apropiata căsătorie a lui Peter cu Vivien, sau o făcuse sub impulsul momentului, după ce Vivien sosise la castel, iar el n-o scăpase din priviri.

Ce ciudat era Charles! La petrecere fusese atât de uman, de apropiat, de înțelegător, dar acum redevenise distant, arogant, la fel ca la început când îl cunoscuse în casa Thelmei. La un moment dat, păruse fericit când anunțase logodna, dar parcă privirea lui spunea: bine că n-am fost eu alesul!

După cină, Charles se scuză că are treabă și nu-l mai văzură în seara aceea.

---

## *Capitolul 5*

Ziua următoare, Audrey avu mult timp liber, pentru că Peter și Vivien plecară singuri la plimbare, iar tovărășia Celinei nu-i făcea plăcere, așa că o evita.

Celia rămase în pat toată dimineța.

Charles nici nu apăru la micul dejun. Peter îl scuză că se sculase foarte devreme de dimineață și plecase cu treburile moșiei. Nu știa când urma să se întoarcă.

– Dar astăzi este sărbătoare, remarcă Vivien.

– Nu și pentru el. Charles nu și-a luat niciodată vacanță.

– Oricum, pe tine nu te va face să muncești astăzi, ripostă Vivien.

Audrey se simți dezamăgită. Faptul că nu-l vedea toată ziua făcea ca timpul să treacă foarte încet și fără sens.

Își petrecu dimineța citind, apoi făcu o plimbare în grădină. Străbătea grădina cu pași mici, cu capul plecat, cu gândul doar la el, întrebându-se de ce era atât de atrasă de el.

Prin natura muncii ei venise în contact cu mulți oameni deosebiți, dar pe acesta cu cât încerca mai mult să-l înțeleagă, cu atât dădea greș. De ce oare ura femeile? se întrebă ea. De ce nu se căsătorește?

Un alt bărbat ar fi considerat că o soție i-ar fi de mare ajutor în totul, la petrecerea din ziua precedentă, de exemplu... De ce atâta mister?

De când se anunțase căsătoria, Celia era numai miere față de Vivien. Considera că dacă vărul ei Charles își dăduse consimțământul pentru căsătoria lui Peter era bine ca și ea să facă la fel; dar față de Audrey atitudinea nu i se schimbase, era la fel de ostilă. Abia își vorbiseră de la schimbul de replici din galeria în care se afla pianul.

Celia era foarte atentă să nu spună ceva necuvenit în fața lui Charles sau chiar a lui Peter despre Audrey.

Ziua următoare, sâmbătă, se desfășură cam pe aceleași coordonate, dar după— amiază Audrey porni decisă să găsească singură drumul spre mare. Nu voia să părăsească ținutul fără să fi zărit plaja care se afla la o milă și jumătate, doar. Porni imediat după masă, fără a ști în ce direcție se afla marea. Ar fi putut să-l întrebe pe Peter, dar nu voia ca el sau Vivien să se simtă vinovați c-o lăsau singură.

Vivien o întrebase de câteva ori „ești sigură că nu te vei plictisi? Nu mă simt prea bine știind că te las aici fără să ai ceva de făcut“!

De fiecare dată, îi răspunsese invariabil:

— Nici nu știi ce mult mă bucur de liniștea pe care mi-o doresc atât de mult! Cât am tânjit după ea!

Și Vivien chiar nu știa.

Nu știa că Audrey nu putea sta fără să facă nimic, fără să descopere nimic. Audrey era o persoană foarte activă și dacă ar fi fost acasă ar fi avut permanent ceva de făcut, dar acum fiind în casa altcuiva se simțea legată de mâini și de picioare. Nu că s-ar fi plictisit, dar nu-și găsea liniștea. Într-o dimineață, se duse în bibliotecă să citească ceva, dar Celia o descoperi acolo și-i spuse scandalizată:

– Ce faci aici? Nu știi că vărul meu nu permite nimănui să intre în bibliotecă?

– În acest caz, de ce n-o încuie? replicase Audrey.

– Pentru că nu-și închipuie că musafirii săi vor rătăci prin toată casa.

Audrey considerase că ura și invidia Celiei se mai domoliseră, pentru că în ultimul timp Charles nu-i mai acordase prea multă atenție, dar se pare că nu era așa, pentru că aceasta, ori de câte ori se întâlneau, îi adresa remarce sarcastice. Astfel că, în această după- amiază abia aștepta să poată pleca spre mare. Era încă o zi posomorâtă, pe care o asocia mereu cu atmosfera din Northumberland. Cerul era atât de jos, că putea să-l atingă dacă întindea mâna, ba chiar la un moment dat se porni un vânt puternic, care amenința s-o ridice de la sol.

Aerul era diferit aici, diferit de orice altă regiune pe care o vizitase. Mă întreb ce simte Vivien aici, cum crede că va putea locui aici tot restul vieții. Acum este mult prea îndrăgostită ca să acorde atenție acestui aspect, cred că nici n-a văzut ținutul.

Porni spre pajiștea pe care fusese aruncată de pe cal, amintindu-și spusele lui Charles că se afla o cărăruie prin acea pădurice, care ducea spre o zonă de o frumusețe sălbatică.

Tocmai voia să intre în pădure când Charles, însoțit de un bărbat, apărură chiar în fața ei și-i fu imposibil să-l evite.

– Bună ziua, spuse el. Ce faci aici, miss? Aș vrea să ți-l prezint pe domnul Morton.

Audrey îi zâmbi bărbatului, apoi îi răspunse acestuia la întrebare:

– Voiam să găesc calea spre mare.

– Cred că-ți va fi greu, pentru că te îndrepti exact în sens opus; dacă mergi înainte ai putea ajunge eventual la Newcastle, dar niciodată la mare.

– În acest caz, poate ar fi bine să-mi arăți calea, spuse Audrey. Peter zicea ceva de zona aceasta.

Charles ezită o clipă.

– Te voi conduce.... bine, Morton, adăugă el, mai poate aștepta până luni. O vom rezolva. Nu ne grăbim.

– N-aș vrea să abuzez de timpul dumitale, zise Audrey. Mă pot descurca și singură. Doar să știu în ce direcție...

– I-aș putea arăta eu calea lui miss Lawrence, o întrerupse Morton, care o privise până atunci cu admirație nedisimulată.

– Mă descurc eu, Morton, îl opri Charles. Ne vedem luni. Iată calea, se întoarse el spre Audrey.

– Am simțit că vreau să văd marea înainte de a pleca, spuse ea, doar de dragul de a întrerupe tăcerea.

– Am crezut că Peter ți-a arătat drumul, se încruntă Charles. Abia acum constat că te-a cam neglijat.



– Nu m-am simțit defel neglijată. Din contră, m-am odihnit mult și oricum, a fost o schimbare față de viața de la Londra.

– Din păcate, nu am timp să mă ocup de oaspeți, sunt multe de făcut pe acest domeniu.

– Îmi pare rău că ți-am răpit timpul. Dacă mi-ai arăta drumul...

– Și eu trebuia să ajung acolo... există o casă pe la care n-am trecut de mult.

– Am crezut că Peter se ocupă de domeniu, începu Audrey.

– Poftim? Peter? Vocea lui era atât de plină de dispreț, încât îl privi uimită și văzu că era încruntat și....Peter abia acum învață să se ocupe de acest domeniu, continuă el, dar deocamdată nu știe nimic. Aș vrea să se apuce serios de muncă.

– Îi va fi cam greu s-o facă acum, zise Audrey cu blândețe.

– Poate acum că s-a logodit se va apuca și de treabă, zise Charles.

– Logodna nu este momentul propice pentru a te apuca de muncă. Poate după ce se vor căsători...

– Căsători? repetă el. Unde vor locui atunci?

– Am înțeles de la Peter că-și doresc o casă tot pe acest domeniu.

– Și cât va dura s-o ridice? Și unde vor sta între timp?

– Crezi în logodnele prelungite?

– Da, cu cât sunt mai lungi, cu atât ai mai mult timp să te gândești.

Audrey își pierdea răbdarea cu fiecare vorbă a lui. Cât îl ura în aceste momente!

– Atunci, de ce ți-ai dat consimțământul? îl întreabă indignată.  
– Tinerii nu au minte, replică el. Nu ai cum să-i oprești, să-i aduci la rațiune. Nu au habar ce este căsnicia; dar și fără ea poate că lumea s-ar sfârși.

– Chiar crezi că toate căsătoriile sunt nefericite?

– Consider că este o nebunie să te căsătorești orbit de dragoste, răspunse el.

– Uneori, dragostea durează, îl înfruntă Audrey.

– Așa este, oare?

Ea era prea furioasă să continue discuția, așa că-i spuse doar:

– Crezi că Peter și Vivien vor avea de așteptat până se va construi casa?

– Nu cred nimic, răspunse el cu cinism, dar și cu amărăciune, încât ea nu mai știu ce să-i răspundă. Nu aștept nimic de la nimeni, continuă el. Dacă insistă să se căsătorească, dacă vor să facă prostia asta, sunt bineveniți la castel, până-și vor ridica o casă.

– Totuși, nu pot să înțeleg de ce ți-ai dat consimțământul ieri, repetă ea uimirea ghicindu-i-se în glas. Păraai un om atât de înțelegător!

– Cred că pe moment a învins partea bună a firii mele, replică el cu sarcasm.

– Nu cred că poți avea o fire bună, ripostă Audrey. Rosti vorbele înainte de a le fi putut opri, dar după aceea realizează că n-ar fi vrut să le rostească.

El începu să râdă, dar nu de plăcere.

– Mă bucur să constat că ți-ar revenit complet de pe urma căzăturii. Nu te-ai simțit bine în ultimele zile, când n-ai mai fost rea cu mine.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fie așa.

– Să nu-ți pară rău! Prefer să fii așa. Îmi plac oamenii sinceri, care se comportă așa cum le dictează conștiința. Detest ipocrizia.

– Nu mă comport așa cum sunt, în prezența dumitale. N-am știut că am un temperament exploziv, până te-am cunoscut.

El râse din nou, la fel de cinic.

-De ce ai o părere atât de proastă despre firea omenească? Explodă ea, la fel de necontrolat.

– Sunt un om cu un deosebit simț al realității, replică el și cu o viziune foarte clară....a, dar uite cărarea pe care o cauți.

– Cred că singură n-aș fi găsit-o niciodată.

Pătrunseră pe o cărare îngustă, între stânci; era atât de îngustă, încât nu puteau merge unul lângă altul, ci doar unul în urma celuilalt. Charles mergea în față, să-i deschidă drumul. Nu puteau continua discuția, așa că Audrey profită de clipele de liniște să privească în jur. Undeva, la picioarele lor apărură un pârlăuș, care susura vesel sărind peste stânci, și mici cascade. Lăsă privirea în jos, observând că stâncile erau acoperite pe alocuri de licheni și mușchi, iar deasupra capetelor lor nu se puteau vedea decât crengile copacilor. Era un loc de o frumusețe stranie.

Cu toate acestea, nu i-ar fi plăcut să se afle singură prin aceste locuri, fără a ști că se află cineva cu ea. Un pas greșit și nimic n-o mai putea opri să cadă în prăpastie. Se înfioră, privind în jos. Nu era exclus ca aici să se fi petrecut crime, pentru că era foarte ușor să scapi de cineva împingându-l.

Nu-și lua ochii de la Charles, de la părul lui de culoarea cărbunelui. Ce potrivit era în acest loc! Ce nefiresc se comporta în societate!

Audrey era stânjenită că dăduse în vileag ce gândea despre el. Cu toate acestea, nu putea să nu fie interesată de acest bărbat. De ce refuza căsătoria? Ce secrete ascundea? Oare fusese trădat în dragoste?

Îi era imposibil să și-l imagineze trădat de vreo femeie. Dar de unde știu asta cu atâta certitudine? se întreabă.

Poate pentru că dacă s-ar fi străduit să cucerească o femeie și aceasta s-ar fi îndrăgostit de el, nu-l putea compara cu nici un alt bărbat, toți i-ar fi părut plicticoși.

Brusc, ieșiră direct pe plajă, una sălbatică, desigur, cu pescăruși țipând deasupra capetelor lor.

Charles îi arată ceva la distanță.

– Aceea este căsuța unde trebuia să ajung.

Strigase cam tare aceste cuvinte, pentru ca ea să-l poată auzi; vântul bătea foarte tare.

Mergeau cu vântul în față, astfel că le era greu să vorbească.

Ajunseră în cele din urmă la casa respectivă, a cărei ușă era deschisă. Intrară imediat și o închiseră, iar liniștea li se păru neobișnuită, după urletul vântului. Se aflau acolo patru încăperi, două la parter și celelalte la etaj, dar nu exista o baie sau altceva.

– Crezi c-ar putea locui cineva aici? o întreabă Charles.

– Presupun că a trăit cineva aici .

– Desigur.

– Mi se pare foarte expusă la intemperii de tot felul.

– Nu ți-ar plăcea să trăiești aici?

– Dar ție? Îl întrebă ea.

– Pe mine nu m-ar deranja. Am locuit într-un far, timp de un an. Casa asta este civilizată față de acel loc.

– De ce ai făcut-o? Îl întrebă ea.

– Voiam să fiu singur, relică el laconic.

– Nu mai era nimeni cu tine?

– Ba da, câinele meu. Am fost foarte fericiți acolo.

Audrey se încruntă. Ce bărbat ciudat! Avea absolut totul, iar el se închidea într-un far cu un câine!

– Nu mă poți înțelege, nu? Nu înțelegi nevoia de singurătate, nu?

– Nu în asemenea măsură. Și eu simt nevoia de solitudine adesea. Dar simt că vreau să fiu singură câteva minute, nu un an întreg!

– Cred că voi sta mai mult pe aici, îl auzi spunând. După ce se însoară Peter.

– Ești sigur că n-ai mai avea loc la castel?

– Uneori, lumea întreagă poate fi prea mică, replică el. Alteori, un bărbat vrea să fie complet singur. Vom vedea... Ei, am văzut ce trebuia, acum ar fi bine să plecăm.

Se întoarseră pe același drum, dar din cauza vântului puternic nu puteau discuta. Când ieșiră de pe potecă, o întrebă:

– Așadar, mâine pleci?

– Da, răspunse Audrey, mi-am făcut rezervare pentru mâine noapte, la vagonul de dormit.

– Cred că nu te mai întorci niciodată aici, zise el, dar pe un ton neutru, fără ca vorbele lui să fie o întrebare sau o afirmație.

- De ce spui asta?
- Nu văd de ce ai dori să te mai întorci, replică el.
- Oare ce voia să spună? Audrey era din ce în ce mai uimită.
- Poate voi vrea s-o văd pe Vivien.
- O s-o vezi la Londra, n-o să stea prea mult pe aici.
- Dar aici va fi căminul ei!
- Chiar crezi că i-ar plăcea să trăiască aici?
- Sunt sigură că așa va fi!
- Poate, răspunse el cam fără chef. Rămâne de văzut... dar tu nu vei reveni prin ținuturile astea, adăugă el pe același ton, jumătate afirmație, jumătate întrebare.
- Ce te face să fii atât de sigur?
- Îți place zona asta?
- Este fascinantă. Stranie, sălbatică și totuși mă fascinează.
- Nu te mai întoarce, o sfătui el. Nu te întoarce niciodată.
- De ce nu? îl întrebă ea intrigată.
- Lui Charles păru că-i trebuie mult timp să-i răspundă la întrebare, și tocmai voia s-o repete când el spuse:
  - S-ar putea să te fascineze într-atât încât să n-o mai părăsești. A, dar iată că am ajuns! Sper că n-am întârziat la ceai.
- Ajunseră la castel, și Charles îi deschise poarta cea mare, lăsând-o să intre.

\*\*\*

Plecară seara următoare și nu mai avu ocazia să discute între patru ochi cu el. În ultima zi, Celia se comportă mult mai civilizat, poate și pentru că duminică fiind, Charles a rămas cu

ele toată ziua și nu îndrăznea să fie nepoliticoasă în fața lui, sau poate pentru că Audrey pleca și nu o mai percepea ca pe o rivală și se rușinase de felul în care se purtase cu ea.

Ba chiar își exprimă speranța că se vor revedea la Londra.

– Oricum, ne vedem la cununie, încheie doamna Pendleton. Când va avea loc, Peter?

Peter o privi pe Vivien.

– Când va avea loc, iubito? o întrebă.

– Va trebui să discut cu mama, îi răspunse doamnei Pendleton, dar va fi cât mai curând posibil. Poate în februarie.

Peter le conduse la Newcastle, să le urce în tren.

Vivien nu fu prea tristă la despărțire, știind că peste puțin timp, Peter va fi al ei pentru totdeauna. Vivien trăia un vis extatic și părea să nu recepționeze nimic din ce venea dinafara dragostei lor. De fapt, abia aștepta să se întoarcă la Londra să discute detaliile cununii cu mama ei. Cu cât se întorcea mai repede, cu atât devenea mai curând soția lui Peter. În timpul în care vor fi despărțiți își vor scrie scrisori de dragoste. De fapt, își promisese să-și scrie zilnic.

Așadar, Audrey resimțea mai mult plecarea decât Vivien. Vizita ei avusese momente rele, dar și momente bune de care-și va aminti mult timp de acum. Știa că toate acestea se legau într-un fel de prezența lui Charles și simți că atunci când își luă rămas-bun de la el, ceva dispăru din viața ei.

Dormi în tren, dar de fiecare dată când se trezi și nu de puține ori o făcu, nu fără o anume tristețe, cu sentimentul că a pierdut ceva drag.

---

## *Capitolul 6*

Abia se întorsese Audrey de la Londra și se apucase din nou de lucru, când telefonul sună într-o dimineată înainte de a pleca de acasă; auzi vocea impacientată a lui Vivien, care-i cerea să vină în strada Verne imediat, pentru a discuta detaliile cununiei.

- Vei fi, desigur, domnișoară de onoare.
- O, nu... încercă să protesteze.
- Trebuie, dragă prietenă.
- Vom mai discuta acest aspect cu prima ocazie când ne vom întâlni, spuse Audrey.

Nu putea discuta aceste probleme pentru că se grăbea, dar acceptă invitația la cină în aceeași seară, acasă la Vivien.

– A, nu, mai bine vino la masă, la ora unu ar fi cel mai bine; vom avea timp să vorbim pe îndelete, apoi te poți întoarce la magazin.

Audrey sosi la unu fix, găsind-o pe Thelma singură în salonul verde de la parter.



– Mă tem că am ajuns prea devreme.... începu ea.

– Din contră! Mă bucur că avem răgazul să discutăm singure până vine Vivien. Își aranjează părul, sau așa ceva...

Draga mea, îți mulțumesc pentru scrisoare. Ți-aș fi răspuns, dar...

– Nu era cazul, Thelma. Am vrut doar să te informez cum merg lucrurile.

– Ție ți se pare că totul este bine? Niciodată nu mi-aș fi închipuit c-ar evolua bine, trebuie să-ți mărturisesc. Crezi că l-am judecat pripit pe Charles? Te rog, spune-mi acum ce crezi despre el, după ce l-ai cunoscut mai bine.

– Acasă are un comportament diferit de ceea ce am văzut aici, răspunse Audrey, fără a sta pe gânduri. La petrecerea de Crăciun, pe care a organizat-o pentru personalul de serviciu, n-ai fi crezut că este aceeași persoană. Este, fără îndoială, un stăpân foarte bun și iubit de cei care-l servesc. Am auzit două femei vorbind despre el și aproape că aveau lacrimi în ochi.

Thelma, care o privea lung în acest timp, o întrerupse:

– Draga mea, sper că nu te-ai îndrăgostit de el?

– Cum poți să-ți închipui asta, Thelma? protestă Audrey indignată; cu toate că rostise aceste cuvinte, sângele îi colorase obrajii, mai ales pentru că știa că Thelma o examinează atent.

În clipa aceea, Vivien, care arăta mai frumoasă ca oricând, își făcu apariția în salon, urmată de Henry Maybridge și plecară cu toții să mănânce.

În timpul mesei, se discută numai despre cununie. Fusese fixată data: optsprezece februarie. Slujba urma să se desfășoare la biserica din Hanover Square.

– Tu și Celia veți fi singurele domnișoare de onoare mature; restul vor fi copii. Ce bine că sunteți de aceeași statură!

Începură să discute toaletele domnișoarelor de onoare, dar și rochia lui Vivien, lucru destul de greu de exprimat în cuvinte.

Audrey înțelese că îi revenea un rol foarte important, dar și o sarcină dificilă; Thelma nu avea pic de gust la îmbrăcăminte, iar Vivien se lăsa influențată de prostul gust al mamei sale...

Thelma ținea morțiș ca domnișoarele de onoare să fie îmbrăcate în verde smarald, iar pe cap să poarte coroane de frunze roșii.

– Cunosco o modistă grozavă, interveni Audrey. Toată nunta ar costa mai puțin dacă am apela la ea, decât la o casă de modă renumită.

– Ar putea fi o idee bună, zise Thelma, privind-o totuși cu îndoială. Nu știu însă dacă doamna Pendleton ar agreea ideea... nu ți-am spus c-am primit o scrisoare fermecătoare de la ea? Vine săptămâna viitoare la Londra și ne va vizita împreună cu fiica ei.

– Nu-ți face probleme din cauza ei, mamă, interveni Vivien; nu suportă să facă investiții mari. Nu-i place să cheltuiască banii pe fleacuri care pot fi evitate, mi-a spus Peter, deși are o stare materială bună....Dar mamei nu cred că-i va plăcea Celia, ce zici, Audrey?

– Nu știu, replică aceasta. Deși poate fi foarte plăcută, dacă vrea.

– Nu s-a purtat prea frumos cu biata Audrey, le explică Vivien. Era geloasă pe ea, așa cred. Este înnebunită după Charles.

– Să înțeleg că acest Charles i-a acordat atenție lui Audrey? exclamă Thelma cu interes.

– Nu n-a făcut-o, zise Audrey scurt.

– Ba a făcut-o, mamă, o contrazise Vivien. Trebuie să recunosc că nu mi-aș fi dat seama, dar Peter a fost uimit de atenția pe care Charles i-a acordat-o lui Audrey. Spunea că este prima oară când îl vede interesat de o femeie, când este atent și grijuliu. I-a pus multe întrebări despre ea; de fapt, l-a mai întrebat de Audrey și când a cunoscut-o la petrecerea noastră și ei i s-a părut c-a fost cam necioplit.

– Fleacuri, o întrerupse Audrey, sunt doar închipuiri. Cu toate astea se trezi că roșește.

– Draga mea, nu exagerez nici un pic. Peter mi-a cerut foarte multe informații despre tine, pe care vrea să i le transmită lui Charles.

– Ce te-a mai întrebat? se arătă Audrey brusc curioasă.

– M-a întrebat de când te cunosc, în ce împrejurări ne-am cunoscut, ce fel de slujbă ai, dacă ai fost sau ești logodită cu cineva, dacă ai vreo relație stabilă...

– Ce întrebări! exclamă Audrey. Un adevărat chestionar! Și tu ce i-ai spus?

– Că știu c-ai fost cândva logodită, dar nu-ți place să vorbești despre asta.

Audrey își mușcă buzele, iar Thelma, care observă că era stânjenită, salvă situația:

– Ar trebui să-ți fie rușine, Vivien, să discuți astfel relațiile sentimentale ale prietenei tale.

— Audrey este prea reținută, mamă, trebuie să scoți amănuntele cu cleștele de la ea. Nu-i place să se confeseze, nici măcar în fața mea.

Audrey începu să râdă; nu se putea supăra pe Vivien, pentru că nu spunea acestea cu rele intenții. De altfel, ea încercase întotdeauna ca în fața celor care o cunoșteau să nu arate că ar fi fost în vreun fel afectată de o relație din trecut. Dar nu putea să se întrebe ce-l făcuse pe Charles să pună astfel de întrebări. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, nu putu să nu se bucure că un bărbat atât de arogant, se interesa de ea.

\*\*\*

Audrey constată cu bucurie că în săptămânile care au urmat, atât Thelma cât și Vivien au consultat-o tot mai des în privința planurilor de căsătorie. Cununia, așa cum hotărâseră, avea să se țină la biserica St. Claridge din Hanover Square. Audrey o ajută pe Vivien să-și aleagă rochia, ținutele domnișoarelor de onoare și ale pajilor.

Rochia aleasă pentru Vivien era din satin, cu dantelă de Brussel, cu buchete de flori de portocal, iar ale domnișoarelor de onoare erau din șifon bej cu buchetele de trandafiri de culoare roz.

Vivien avu nevoie de multe sfaturi în privința alegerii trusoului, pentru că, actriță fiind, era înclinată spre lucrurile frivole, total nepotrivite pentru Northumberland, iar Audrey avu destul de luptat cu ea în această privință.

În zilele acestea, realizează cât de egoiști devin oamenii îndrăgostiți, dar și cât de greu este să te superi pe ei.

Vivien nu mai trăia decât pentru dragostea ei și-și imagina că toți care veneau în contact cu ea trebuia să fie la fel de absorbiți de asta. Uneori, nu putea să înțeleagă că Audrey era prea ocupată sau obosită și poate nu mai avea puterea să cuture magazinele cu ea pentru cine știe ce detaliu nesemnificativ al cununiei ei... Dar Audrey, oricât ar fi fost de ocupată era destul de înțelegătoare cu ea. Își spunea că, probabil, prietena ei nu va mai fi niciodată în viață atât de nerăbdătoare și de fericită ca acum. Așadar, o lăsa să se bucure de fericire atât cât va putea. Fiecare trebuie să aibă un moment în viață când să se simtă în centrul atenției. Gândind astfel, nu putea să nu se întrebe când și dacă va veni și pentru ea vreodată această clipă.

Audrey n-a fost prezentă la sosirea doamnei Pendleton și a fiicei sale, Celia, lucru care s-a petrecut imediat ce acestea au sosit la Londra, dar a aflat toate amănuntele de la Vivien. Aparent, vizita a decurs foarte bine; atât doamna Pendleton cât și Celia, au făcut eforturi se se facă plăcute.

– Apropo, doamna Pendleton m-a invitat chiar să-i spun: „mătușă Dorothy“ dar nu mă pot obișnui cu ideea. Era foarte amabilă și drăguță, nicidecum așa cum am cunoscut-o la Coburn. Sunt invitate la masă săptămâna viitoare...Audrey, nici nu știi ce fericită sunt că lucrurile merg bine; am avut impresia că Celia nu mă place defel...

– Pe mine nu mă place, cu tine nu are nimic, o lămuri Audrey. I-ai spus că vom fi domnișoarele tale de onoare?

– Nu, n-am considerat necesar. Cu toate astea, i-am dat adresa modistei tale și i-am spus că ne va lucra rochiile.

Audrey începu să râdă.

– N-ai vrut s-o superi de pe acum...

Audrey avu o strângere de inimă în cele două dăți când se duse la modistă, de teamă c-o va întâlni acolo pe Celia, dar n-a fost așa; întâmplarea a făcut să se mai vadă doar în ziua repetiției pentru cununie la biserică.

Audrey așteptase cu nerăbdare ziua cununiei, pentru că asta însemna să-l revadă pe Charles; realizase că își dorea foarte mult revederea cu el și deveni neliniștită, neștiind cum să arate mai bine. Prima persoană pe care o văzu căutând-o din priviri, fu el.

Audrey ajunsese ultima, iar Charles era cu spatele la ea, dar îl recunoscu imediat după umerii largi și ținuta impunătoare. Inima începu să-i bată necontrolat, iar obrajii i se colorară subit.

– O, bine c-ai apărut! exclamă Vivien. Ai întârziat Audrey, eram îngrijorați.

– Îmi cer scuze, dar a fost reținută la birou.

-Să începem, așadar. Tu și Celia veți sta în spatele meu...

Audrey îi zâmbi Cелiei, aceasta îi răspunse la salut. Cei șase copii, trei fetițe și trei băieți, își ocupară locurile în spatele lor.

Audrey nu îndrăznise să-l privească pe Charles, dar îi simțea privirea atîntită asupra ei.

– Mergi prea repede, îi șopti Thelma, iar tu, Vivien, ține capul sus, mergi drept. Te rog, domnule Pendleton, ia locul tatălui lui Vivien. A promis că vine, dar cred c-a uitat cu desăvârșire...

Charles execută ce i se spusese, iar Thelma continuă să le dea tuturor indicații, de parcă s-ar fi ocupat toată viața cu organizarea nunților.

Cei care participau la repetiție porniră și se opriră de patru ori, înainte de a fi pe placul Thelmei.

Audrey îndrăzni în sfârșit să-l privească pe Charles și observă că era plictisit de caznele la care-l supunea Thelma.

Și ea se cam săturase și se întreba cum ar putea să se sustragă fără a o ofensa pe Vivien, când Thelma le spuse:

– Să zicem că am cam terminat, dar să țineți minte tot ce v-am spus.

După ce-și luă rămas-bun de la Vivien, Audrey se trezi față în față cu Charles.

– Nici măcar nu m-ai lăsat să te salut! îi reproșă el.

– O, desigur, aveam intenția s-o fac, dar mă tem că va trebui să-mi iau rămas-bun, pentru că sunt în întârziere. Trebuie să plec.

– Ai noroc că ești ocupată, zise el. Eu nu mai am nimic de făcut în Londra. Trebuie să-ți mărturisesc că destest acest loc. Mă simt ca un pește pe uscat... Peter mă lasă singur în seara asta; n-ai vrea să-ți faci milă de mine, să mă însoțești la cină?

– Regret, zise ea, dar în seara asta iau cina cu niște prieteni. De fapt, și-ar fi dorit mult să-i poată spune că abia așteaptă invitația lui. La petrecerea la care fusese invitată, nu îndrăznea să-l ducă, știind că va aborda acel aer dezgustat.

El se înclină, nu mai spuse nimic, dar ea adăugă:

– Poate cu altă ocazie.

Spera că își va repeta invitația pentru a doua zi, dar Charles zise doar atât:

– Să sperăm că nu va mai fi nevoie să mai vin vreodată la Londra.

– Te întorci mâine la Coburn? îl întreabă ea.

– Da, la ora cinci.

Celia se apropie de ei.

– Vii cu noi în seara asta, nu-i așa, Charles?

El încuviință și Audrey se întreabă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus că s-a răzgândit și cinează cu el...

Ce reacție ar fi avut Celia? O sticlă cu vitriol, poate...

Dacă ar fi acceptat să cineze cu el, ce ar fi urmat? Nu-i făcea plăcere să meargă la petrecerea la care fusese invitată, iar gândul că el își petrecea seara cu Celia... ce se întâmplă cu mine? se întreabă, apoi se încruntă, sub imperiul unui gând pe care nu voia să-l accepte. Nu, nu trebuie să las asta să se întâmple, este absurd... Acestui bărbat nu-i pasă de mine. Urăște și detestă toate femeile.

Cu toate acestea, seara când se duse la culcare, gândurile toate îi erau doar la el...

\*\*\*

Biata Vivien nu avu parte de o zi frumoasă. Turna cu găleata, iar prognoza nu promitea nici o îmbunătățire; cu toate acestea, nimic nu-i umbrea fericirea. Nici nu se gândea că ploaia ar fi un inconvenient pentru musafiri.

Când ea și Thelma porniră spre biserică, Audrey tremura atât de emoție cât și de frig. Când ajunseră acolo, abia avură loc să intre din cauza mulțumii adunate.

Orga începuse să cânte, invitații vorbeau în șoaptă, dar când apărură Vivien murmurele încetară, doar un bărbat rosti cu voce tare:



– Iată mireasa!

Orga începu să cânte marșul nupțial, lumea se ridică, iar Vivien, frumoasă ca o cadră, cu chipul acoperit de văl, pășea demnă la brațul tatălui ei, care o conducea spre altar, urmată de domnișoarele de onoare.

Audrey își mușcă buzele să nu plângă.

Se uită fără să vrea la Charles aflat lângă fratele său cu chipul la fel de întunecat ca întotdeauna, și se întrebă ce gândea oare? Probabil mulțumea cerului că nu era el în locul lui Peter!

Audrey se întrebă cum putea să nu fie impresionat de ceremonia de căsătorie?

Preotul începu să officieze slujba: „la bine și la rău...”

Audrey nu-și putea lua privirea de la Charles, fără să știe de ce...

El privi spre ea o singură dată, dar întoarse capul imediat. Nu mai văzuse un astfel de chip: mândru, dur, arogant, dar... frumos. O figură care nu trecea neobservată în mulțime, un chip care nu putea fi ignorat.

\*\*\*

Peter și Vivien erau acum soț și soție, iar martorii semnavă în registrul de nunți. Vivien își scosese vălul de pe față și își săruta rudele, iar Thelma exclamă:

– Cavalerul să sărute domnișoarele de onoare!

Audrey se întrebă dacă făcuse această afirmație doar pentru a-l pune pe Charles într-o situație jenantă, lucru pe care-l reuși

din plin. El se încruntă și pretinse că n-a auzit-o, dar Thelma nu se lăsă.

– Haide, domnule Pendelton, fă-ți datoria.

Celia, aflată chiar lângă el, aștepta sărutul. Charles o sărută foarte sobru pe obraz, dar Thelma nu se lăsă:

– Trebuie să săruți toate domnișoarele de onoare, domnule!

Audrey simți că ar fi vrut s-o strângă de gât. De ce continua să-l pună în situație dificilă? Bietul Charles căzuse victima vulgarității Thelmei.

Le sărută pe cele trei fetițe, apoi se îndreptă spre ea. Audrey ar fi vrut ca podeaua să se deschidă și să se facă nevăzută.

– Se pare că trebuie să te sărut, îi spuse el.

– Nicidecum, se împotrivi ea.

– Așa mi s-a ordonat și trebuie să mă conformez.

– În acest caz, îți voi comanda eu să n-o faci.

– Nu ești în postura în care să dai ordine aici!

Charles veni mai aproape de ea s-o sărute, dar ea făcu un pas înapoi. Charles o prinse de încheietura mâinii, dar ea făcu un efort să se elibereze.

– Te rog să-mi dai drumul! pretinse ea.

– Să fii sigură că n-o voi face!

– Dar mă doare mâna!

– Asta pentru că mă sfidezi! O să-ți rup și încheietura, dacă mă vei sfida în continuare.

– Charles, vino să semnezi în registrul! îl strigă Peter.

Charles o eliberă.

– De data asta, te-a salvat providența, zise el cu glas scăzut. Dar să nu uiți că nu sunt obișnuit să mi se opună cineva.

Celia se apropie imediat de ea.

– Ce spunea Charles? o întrebă suspicioasă.

– Nimic, răspunse Audrey prea furioasă.

– Suntem gata cu toții? strigă Thelma care nu se putea abține să nu controleze pe toată lumea.

Se aliniară cu toți în spatele mirilor, Vivien luă brațul oferit de Peter pe ritmul marșului lui Mendelssohn și ieșiră încet din biserică.

Audrey simțea că-i arde fața, la fel și mâna, dar nu știa cât de frumoasă era astfel, îmbujorată.

Din punctul ei de vedere, cununia se lungise prea mult, dar mai avu de așteptat până se tăie tortul, apoi Peter și Vivien dispărură să se pregătească de plecare, dar nu înainte ca Vivien să-i șoptească:

– Te rog să vii în cinci minute, să mă ajuți să mă schimb. Vom organiza o mică petrecere pentru prietenii mai apropiați acasă la mine.

Când ajunse acolo, găsi câteva persoane, dar pe Charles nu-l văzu imediat.

Vivien era emoționată și chiar avu nevoie de ajutorul ei pentru a-și schimba rochia. Arăta superb în costumul verde de călătorie.

– Și când te gândești că nu mă voi mai îmbrăca niciodată această rochie superbă, zise ea privind cu melancolie frumoasa rochie. Ce păcat!

Coborâră în salonul în care se adunaseră prietenii, iar Peter deschidea o sticlă de șampanie. Toți se simțeau bine, fericiți, doar Charles le întrerupse veselie după ce toastă în cinstea mirilor:

- O fac acum pentru că mă grăbesc să prind trenul, explică el.
- Păcat, zise Vivien ne simțeam atât de bine cu toții!
- Charles are dreptate, interveni Peter, dacă nu pleacă acum, pierde trenul!

Apoi Vivien și Peter își luară rămas-bun de la oaspeți. Vivien o sărută cu drag pe Audrey.

– Rămas-bun, prietenă dragă; îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Sper să ne vedem cu bine în curând.

– Fii binecuvântată, Vivien! Îți doresc o lună de miere fericită!

Thelma ceru să fie lăsată o clipă singură, cu fiica ei. După câteva minute, Thelma apăru cu ochii în lacrimi, iar Vivien și Peter plecară aclamați de invitați.

Deodată, când Audrey o căuta din priviri pe Thelma, Charles apăru ca prin farmec lângă ea.

- Voiam să-mi iau rămas-bun, zise el.
- O, pleci deja?
- Da, chiar sunt în întârziere. Dacă nu plec chiar acum, pierd trenul.
- Cred că nu regreti; știi cum gândești despre Londra. El o privi lung și-i spuse:
- La revedere, Audrey.
- La revedere, îi spuse ea întinzându-i mâna.

---

## *Capitolul 7*

Mult timp după cununia lui Vivien, Audrey se simți fără stare, nesatisfăcută, nemulțumită de viața ei. Munca nu-i mai oferea nici o bucurie și nu se putea concentra. Fără să vrea, gândurile îi fugeau spre el, chipul lui îi era mereu în fața ochilor. Cu trecerea timpului însă, începu să-și revină. Cu toate astea, nu-și putea lua gândul de la el, deși cu greu îi putea reconstitui chipul, detaliile mai ales, din amintire. Fusesse în primejdie, în mare primejdie, dar slavă Domnului primejdia trecuse. Liniștea sufletească îi reveni încetul cu încetul; își învinsese inima.

Pentru un moment, inima ei care fusese inactivă mult timp, revenise la viață și resimțise asta din plin; dar din fericire, reușise să revină la starea de nepăsare de dinainte de a se îndrăgosti de Charles. Nu mai voia să se îndrăgostească vreodată, era mult prea dureros.

Pe Vivien și pe Peter îi văzuse o singură dată de la cununie, când se întorseseră din luna de miere și se opriseră la Londra

---

în drumul spre Coburn, dar în timpul acesta Vivien îi scrisese mereu și repeta în fiecare scrisoare invitația să vină să stea cu ei o vreme; dar atâta timp cât pericolul de a se îndrăgosti de Charles nu trecuse definitiv, o refuzase constant.

Săptămânile, lunile, trecuseră repede, erau acum în iulie și începuse să se gândească la vacanță.

Primise o invitație la Torquay, sau la Bath și ezita între cele două.

Vivien o invitase la Coburn, dar deși credea că primejdia trecuse, nu i se părea prea amuzant să-și petreacă vara acolo. Vivien și Peter erau tot îndrăgostiți, așa că nu prea avea ce să facă acolo.

Thelma plecase deja la Coburn; era prima ei vizită de la căsătoria fiicei sale. Încheiase stagiunea și avea o scurtă vacanță înainte de repetițiile pentru un nou spectacol. Audrey ar fi vrut să știe cum îi mergea lui Vivien cu adevărat acolo, la castel, pentru că i se păruse că sesizează o schimbare de ton în scrisorile ei. Încheia fiecare misivă cu același mesaj: ce ți-aș mai putea scrie? Nu facem nimic deosebit pe aici...

Oare Vivien era deja plictisită?

Dar nu după mult timp, Thelma reveni la Londra și o sună, invitând-o să ia masa la ea, chiar a doua zi.

– Trebuie să discutăm despre Vivien, îi spusese.

– Sper că nu este nimic rău! exclamase Audrey.

– N-aș vrea să discutăm la telefon, draga mea, îți spun mâine toate amănuntele.

Audrey abia așteptă întâlnirea cu vorbăreata Thelma și nici aceasta n-o ținu în suspans, ci intra direct în subiect:

– Sunt teribil de îngrijorată din cauza lui Vivien.

– De ce?

– Se plictisește de moarte acolo. Peter lipsește toată ziua, muncește foarte mult, este adevărat, Charles are grijă să-l împovăreze cu toate, iar ea rămâne singură. Nici eu, la vârsta mea, n-aș suporta să stau acolo separată de lume. Nu au nici măcar niște vecini, sau dacă au, stau prea departe. N-am văzut nici măcar o pisică pe acolo. În zilele de lucru, micul dejun se servește la ora opt și nici măcar nu-ți este adus la pat, apoi Charles și Peter pleacă și se mai întorc seara.

– Nici la masă nu se întorc?

– Poate că vin o oră sau o jumătate de oră și pleacă din nou. Eu mi-aș pierde mințile să stau acolo ruptă de lume. Biata mea ,Viv...

– Dar nici când era acasă, nu avea nimic de făcut... îndrăzni Audrey.

– Da, dar atunci era în casa ei.

– Ei, poate că nu este acum, dar va fi... ar mai fi grădina...

– Viv nu știe nimic despre grădinărit.

– Asta înseamnă că are ce să învețe.

– Ai putea avea dreptate, dar Vivien nu se poate descurca acolo; îmi seamănă mult, îi place lumea, distracția...

– Și ce face toată ziua?

– Pierde vremea de colo-colo...Nici eu nu i-am prea fost de mare ajutor, pentru că nu mă pricep la nimic din ce se face acolo. Abia așteptam ziua următoare, toată ziua...

– Bietul Peter! exclamă Audrey. Înțelege că soția lui se plictisește?

– Încă nu. Vivien îi ascunde asta și când se întoarce seara nu-i spune nimic, vrea să-l menajeze. Dar n-o poate face la infinit. Îi va citi în priviri. Vivien a slăbit mult.

– Dar Peter pare fericit?

– Da, radiază de fericire! Să nu înțelegi cumva că nu se mai iubesc! Din contră, sunt mai îndrăgostiți ca niciodată, dar mă îngrijorează situația lui Vivien, starea ei psihică.

– Poate dacă va rămâne însărcinată... sugeră Audrey.

– Da, poate... abia așteaptă să se întâmple asta, dar simt că nu un copil ar fi rezolvarea situației. Și mai este ceva; nu se simte bine de când a ajuns acolo, clima nu-i prieste, își simte capul greu, nu are chef de nimic. Știu cum este, pentru că și eu m-am simțit la fel.

– Îmi pare rău, zise Audrey. Dar Charles? Crezi că intuiește ce se întâmplă?

– N-aș putea spune. De fapt, ne-am văzut foarte puțin. Lipsește din zori până seara târziu, fiind ocupat cu problemele domeniului. Iar seara, nu vine să cineze cu ei. Stă tot timpul în biroul său, sau în bibliotecă.

– Da, știi acea încăpere, exclamă Audrey, amintindu-și brusc cum îi acoperise picioarele cu pătura atunci când căzuse de pe cal.

– Ce-ar trebui să facem, Audrey? întrebă Thelma cu un oftat.

– Vivien va trebui să se obișnuiască să-și ducă viața acolo, spuse Audrey solemn. Va trebui să facă asta dacă vrea să-și salveze căsnicia.



– O poți ajuta?

– Eu?

– Da, tu. Nu cred că altcineva o poate ajuta, așa cum ai face-o tu. Du-te acolo, dacă poți. Vivien tânjește după tine. Învăț-o să-și alcătuiască viața acolo. Învăț-o să se apuce de grădinărit, de castel, de domeniu. Tu știi cum s-o faci. Fă-o să fie interesată de toate astea. Eu n-o pot face. Sunt chiar contraindicată, pentru că semănăm prea mult; și, de fapt, cum s-o învăț eu care nu știu nici pentru mine... Dar tu ai putea învăța să trăiești acolo, nu?

– Da, aș putea, recunoscui Audrey.

– Așadar, tu ești persoana indicată! Te vei duce acolo, Audrey? Numai tu o poți ajuta!

Îi era greu să refuze o cerere făcută cu atâta insistență.

– Știi c-aș face orice pentru Vivien, dar dacă simți că stilul de viață de acolo îi periclitează căsnicia ce-aș putea face?

– Nu mai tu poți fi salvarea lui Vivien! insistă Thelma.

\*\*\*

Astfel au fost hotărâte lucrurile. Vivien exultă de bucurie când auzi că Audrey va veni s-o vadă, să fie cu ea două săptămâni, la începutul lui august.

Ce diferită era acum situația față de sărbătoarea de Crăciun, când făcuse drumul spre Coburn împreună cu Vivien! De data asta, atât Vivien cât și Peter veniră s-o ia de la gară. Căldura îmbrățișării lui Vivien o făcu să uite oboseala călătoriei, iar Peter n-ar fi putut fi mai bucuros.

Ajunseră devreme la castel, astfel că avu vreme să facă duș, să se schimbe înainte de masă și constată cu bucurie că i se rezervase aceeași cameră ca data trecută; numai că acum Vivien nu mai ocupa camera alăturată. Ea locuia cu Peter în altă aripă a casei.

Audrey coborî la masă fericită că-și revedea prietenii, dar și cu inima bătându-i mai tare, emoționată că-l va revedea pe Charles.

Cu toate acestea, își aminti spusele Thelmei că nu venea niciodată la masa de prânz, iar seara se retrăgea în biroul său. Dar acum fiind prima ei zi la castel, își imaginează că va face o excepție și va veni la masă. Cu toate acestea, când ajunse în salon, observă spre consternarea ei, că masa fusese așezată doar pentru trei persoane.

– Fratele tău nu este aici? întrebă ea.

– Nu, a plecat de ieri, răspunse Peter. Credem că s-a dus în Scoția.

Audrey se întrebă dacă nu cumva imaginația îi juca feste, sau Peter spusese aceste vorbe oarecum jenat?

– A plecat pentru mult timp? nu se putu abține să nu întrebe.

– Cred că pentru două săptămâni.

Așadar, Charles nu va fi aici cât va sta ea la castel. Dezamăgirea pe care o simți fu atât de puternică, mai ales că în timpul acesta nu făcuse decât să se mintă singură că numai de dragul lui Vivien venise în aceste ținuturi uitate de lume.

Din cauza dezamăgirii, abia putu să mănânce sau să vorbească. Simțea un nod în gât.

– Noi considerăm că n-a fost prea frumos din partea lui să plece exact când ai venit tu, îndrăzni Vivien.

Peter se încruntă la ea. Era evident că Vivien fusese lipsită de tact.

– Plecarea lui nu are nici o legătură cu sosirea lui Audrey. Charles era foarte obosit și simțea nevoia unei schimbări. În ultimul timp a muncit până la epuizare.

Audrey își lăsa ochii în jos. Charles n-a vrut să mă mai vadă, își spuse. Nu mă suportă deloc, așa că până și gândul că am locui sub același acoperiș i-a repugnat. N-ar fi trebuit să vin aici.

Încercă să salveze aparențele, să se comporte normal, să fie veselă, dar acest lucru nu-i reuși deloc. Sub pretextul oboselii de pe urma călătoriei, se retrase la ora zece la culcare.

\*\*\*

Se trezi într-o dimineață superbă și se concentră asupra celor ce avea de făcut, scopul venirii ei aici, acela de a o ajuta pe Vivien să-și facă viața plăcută. Se gândi să înceapă prin a-i trezi lui Vivien interesul pentru frumoasa grădină a castelului.

Imediat după micul dejun, Peter o sărută pe Vivien și plecă la muncă, iar Audrey o întrebă:

– Ei bine, ce facem acum? Ce faci tu de obicei dimineața?

– Nu știu... începu ea ... mai nimic... citesc ziarele... ce-ai vrea să facem?

– Aș vrea să-mi arăți grădina.

– Bine, zise Vivien cu jumătate de gură. O să dau ordin să se pună scaunele pe terasă, cred c-o să fie foarte cald astăzi. Mă întorc în zece minute... să vorbesc cu menajera...

Vivien se întoarse și o conduse spre grădină.

– Este superbă, spuse Audrey. Ce trandafiri minunați! Îți plac?

– Mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi ai mei, zise Vivien.

– Dar vor fi!

– Nu sunt prea sigură și apoi cred că nici nu i-aș vrea!

– De ce ? întreabă Audrey, surprinsă.

– Grădina mi se pare prea mare, și nici nu m-aș pricepe să mă ocup de ea, ar fi păcat. Eu vreau o casă mică și o grădină pe măsură. Un loc numai al meu. Aici aș avea prea multă răspundere; am ajuns la concluzia că urăsc asta mai mult ca orice.

– Și Peter? El s-a născut în acest loc...

– Vei fi uimită să afli că nici el nu este prea îndrăgostit de locul acesta. Nu-l entuziasmează ideea de a moșteni castelul și tot ce implică el. Nici lui nu-i prea plac răspunderile și s-ar simți mai bine într-o casă mică. Amândoi ne dorim căsătoria lui Charles și mai ales să aibă un fiu care să moștenească tot.

– Nu mi-aș fi închipuit că Peter nu-și dorește moștenirea.

– Și eu am crezut asta la început, dar am aflat multe de când ne-am căsătorit. De fapt, Charles este realmente îndrăgostit de acest castel, de domeniu. A încercat să-i insuflă dragostea asta și lui Peter, dar n-a reușit. Cu toate acestea, Peter nu vrea să-l dezamăgească. De fapt, Peter nu și-a

petrecut aici copilăria; mama lui a trăit mai mult în străinătate, iar tatăl lui pentru că și-a adorat soția a însoțit-o, iar castelul a cam rămas în paragină. Numai Charles a stat aici. Cred că s-a simțit foarte singur. Nu se înțelegea cu mama vitregă. Nici pe mine nu mă acceptă, dar se poartă politicos.

– Nu te acceptă? De unde știi?

– Simt asta. Are acea politețe rece și atât. Cred că nici nu mă vede. Știe că nu-mi place să am grijă de castel. Lui Peter i-am spus, dar nu-i pasă, pentru că nici el nu excelează. Cred că seamănă cu mama lui.

– Mă întreb de ce nu se însoară Charles? De ce disprețuiește femeile?

– Peter mi-a spus câte ceva despre asta. Charles are impresia că femeile își bat joc de bărbați, că le fură energia. Îi repetă mereu istoria lui Samson. Acesta a fost un bărbat adevărat până a nimerit în ghearele Dalilei. Charles crede că la fel s-a întâmplat cu tatăl lor și cu mama lui Peter și nu vrea să lase vreo femeie să facă asta cu el.

Interesantă teorie! se gândi Audrey. Începu să-l înțeleagă pe Charles. Îl văzu cu ochii minții, ca pe un puști mândru, singuratic, care-și ura mama vitregă pentru că-i luase tatăl de lângă el. Poate din copilărie ajunsese să-i placă singurătatea.

– Am o idee, zise Audrey. Există vreo școală aici?

– Da, este una cu copii foarte drăguți.

– Ce-ar fi să punem în scenă o piesă în care să joace școlarii?

– Audrey! Ce idee divină! exclamă Vivien și ochii i se luminau de o bucurie lăuntrică. Dar sunt în vacanță acum, adăugă ea, după o clipă de gândire.

– Cu atât mai bine. Presupun că nu toți copiii pleacă din localitate și vor avea mai mult timp...

– Audrey, ai avut o idee extraordinară! Crezi că voi reuși să le captez atenția cu propunerea asta?

– Sunt sigură că va fi așa! Și astfel vei avea ocazia să-i cunoști.

– Cu ce să încep?

– Prin a alege titlul piesei.

– Ce-ar fi să încep cu Little Sweep-Măturica? Mulți copii de pe aici au voci frumoase, i-am remarcat la petrecerea de Crăciun.

Vivien nu vorbea despre altceva toată ziua, iar când Peter ajunsese acasă se lăsa atras în planurile soției sale. După-amiază, Vivien și Audrey încercară să meargă prin sat, să găsească puști dornici să joace în piesă. La început, au fost mai reticenti, dar după ce au băut limonada și au mâncat prăjiturile oferite de Audrey au plecat, promițând că vor reveni a doua zi, aducând și alți prieteni.

Audrey urma să-i acompanieze la pian, astfel că începu să învețe ea mai întâi cântecelele. După câteva ore obosi și-i spuse lui Vivien c-ar vrea să facă o plimbare.

– Vrei să mă însoțești, Vivien?

– Nu, aș vrea să mai citesc rolurile o dată, eventual să le adaptez pentru vârsta acestor copii.

Audrey își luă costumul de baie și din instinct porni către cărăruia care ducea spre mare, pe care o străbătuse cu Charles. Își aminti că acolo se afla o căsuță care-i plăcuse și-i spuse că putea să se schimbe în costumul de baie.

Când ajunse aproape de apă, își scoase pantofii și merse pe malul mării desculță, cu apa ajungându-i la glezne. Îmbrăcase o rochie albastră, fără mâneci, iar soarele i se juca în plete. Dacă s-ar fi putut vedea, ar fi realizat ce mult semăna în aceste clipe cu o nimfă, la țărmul mării.

Drumul pe cărăruie nu i se mai păruse atât de lung și primejdios ca atunci când venise însoțită de Charles, și ideea de a face o baie i se păru din ce în ce mai atrăgătoare, pentru că era foarte cald. Când ajunse aproape de casă, începu deja să-și deschie nasturii rochiei, să se poată schimba cât mai repede și să se arunce în valuri.

Deodată, încremeni; din ușa casei o privea Charles. Nu păru surprins văzând-o, ci doar un zâmbet sardonice îi apărură pe chip.

Audrey încercă să-și strângă rochia cu mâna.

– N-am știut că ești aici, am venit să fac o baie, reuși să spună.

– Da, te-am văzut venind, replică el senin.

– Ce faci aici? îl întrebă Audrey, care începuse să-și recapete stăpânirea de sine.

– Aici este locuința mea, îi răspunse el.

– Mi s-a spus c-ai plecat în Scoția.

– Așa am vrut să se știe, dar acum după ce mi-ai descoperit secretul, aș vrea să-l și păstrezi.

– Desigur, dar... de ce?

– Chiar trebuie să mă justific? întrebă el, vădit deranjat.

– Îmi cer scuze.

– Așadar, ai venit aici să faci baie, nu? Ei bine, dacă tot ai venit...

Charles îi făcu loc să intre. Imediat, Audrey fu uimită de transformările aduse interiorului. Încăperile erau proaspăt zugrăvite; pe podele se puteau vedea covoare groase, tablouri de valoare fuseseră expuse pe pereți. Observă că-și adusese o bibliotecă, scaune, fotolii și un pat mare.

– Te-ai mutat de mult aici? îl întrebă.

– Cu o zi înaintea venirii tale. Te rog să n-o iei ca pe un afront personal, dar abia atunci am terminat de amenajat locul. De altfel, ți-am spus când te-am adus aici prima oară, că voi avea nevoie de un refugiu după căsătoria lui Peter.

– Și intenționezi să rămâi aici?

– Deocamdată mi-am luat o vacanță binemeritată, dar și după aceea intenționez să mă retrag aici, ori de câte ori voi simți nevoia. Era locul în care speram că nu mă va găsi nimeni, că nu mă va căuta nimeni, dar din păcate ...

– Nu voi sufla o vorbă. Desigur, dacă-mi ceri s-o fac.

– Cum pot fi sigur că pot avea încredere în tine?

– Ai cuvântul meu că nu voi spune nimănui.

– Se poate avea încredere într-o femeie?

– De ce nu? De ce nu se poate avea încredere, ca și în cuvântul unui bărbat? Îți voi dovedi acest lucru.

– Foarte bine, miss Lawrence, îți voi da șansa asta. Amintește-ți că reputația tuturor femeilor pe care le reprezinti depinde de seriozitatea cu care îți vei respecta promisiunea. Și acum, du-te să faci baie, îi mai spuse Charles. Dacă dorești să te schimbi, mă voi duce la bucătărie.

Audrey se schimbă repede în costumul de baie și porniră amândoi în fugă spre apă. Era mult mai rece decât se așteptase



și se obișnui mai greu cu răcoarea ei. Dar o dată intrată în apă, nu rezistă să intre și cu capul. Nu-și adusese cască de păr pentru că-i plăcea mult să înoate fără cască, cu părul liber, să se simtă ca o sirenă.

Când ieșiră din apă, se simțea foarte bine.

Charles îi oferi un prosop și ieși din încăpere pentru ca ea să se poată schimba.

– Am crezut că femeile de astăzi sunt atât de artificiale încât nu suportă să se ude la păr, zise el cu sarcasm, ca de obicei.

– Eu sunt diferită din acest punct de vedere. Apa mării îmi face foarte bine la păr. Mă simt minunat!

– Nu-ți este și foame, cumva? o întrebă el.

– Ba chiar simt că voi leșina! Trebuie să mă grăbesc la ceai.

– Aș putea să-ți dau câte ceva de pe aici, se oferi el.

– Nu, nu vreau să-ți tulbur liniștea, mai mult decât am făcut-o deja.

– Ai făcut-o deja, după cum ai spus, așa că nu mai contează, spuse el, fără pic de delicatete. De fapt, venirea ta îmi este de mare folos, aș vrea să-mi aduci ceva de la castel. Am nevoie de o carte pe care ți-aș fi foarte obligat dacă mi-ai aduce-o mâine. Am nevoie de ea pentru cercetările pe care le fac aici. Hai să mergem la bucătărie, să vedem ce-ți pot oferi de mâncare.

– Gătești aici? îl întrebă ea urmându-l.

– Nu mă pot lăuda că gătesc prea mult; dar am conserve destule. Am și o mașină de gătit aici.

– O ce dezordine! exclamă ea de cum intră.

– Este cam greu să speli vasele fără apă caldă, o lămură el.

– Dar ai putea încălzi apa.

- Bine, deocamdată o să pun ibricul cu apa la fiert.
- Te superi dacă-ți faci puțină ordine între timp? îl întrebă.
- Nu, dar dacă-ți face plăcere...

Audrey încălzi niște apă și-i spală vasele, puse lucrurile în ordine. În timpul acesta, Charles se dusesse într-una din camere, așa că avu timp să-i examineze proviziile. După cum îi spusese, avea multe conserve, chiar și lapte conservat, biscuiți în loc de pâine, ceai și cafea, sticle cu bere, mere și multă ciocolată.

Puse din toate acestea pe o tavă pe care o duse în cameră. Când terminară de mâncat, tot ea aduse tava la bucatărie și spală tot ce folosisese.

Se întoarse din nou la el și-i spuse:

- Acum trebuie să plec.
- Uite, asta este cartea de care am nevoie, zise el. Se află pe biroul meu din bibliotecă, mi-o vei aduce mâine?
- Desigur.
- La ce oră poți veni?
- La aceeași oră ca astăzi ar fi bine?
- Presupun că nu poți veni dimineața. Am mare nevoie de carte.
- Nu știu cum pot pleca fără ca Vivien să bănuiască...
- Bine, vino imediat ce este posibil. Presupun că te poți sustrage?
- Cred că da.
- Și amintește-ți că nu trebuie să suflă o vorbă!
- Și dacă vor descoperi cumva și astfel vor afla c-am știut tot timpul acesta?

— Va fi problema mea, replică el. Ai promis să păstrezi secretul.  
— Și dacă vor să vină la mare să facă baie?  
— N-au făcut-o niciodată până acum. Sunt puține șanse să mă găsească.

— Dar eu te-am găsit imediat!

— Tu! Putea să înțeleagă multe din felul în care rostise acest cuvânt, dar nu vru să-i dea nici o interpretare. Nu știu ce te-a făcut să vii aici; drumul este lung și periculos, căldura asta...

— Voiam să fac baie, se apără Audrey. Bine, voi încerca să vin mâine cât mai devreme cu cartea, spuse ea. La revedere.

Charles o conduse. După ce plecă, mai întoarse capul de vreo două ori și-l văzu tot acolo.

\*\*\*

Era ora șase când se întoarse și Vivien era chiar îngrijorată.

— Unde ai dispărut, Audrey?

— La mare, am făcut baie.

— M-am gândit că acolo te-ai dus și mi-a fost teamă că te-ai înecat. Nici ceaiul nu l-ai băut, dar o să sun acum să-ți aducă ceva de mâncare.

— Nu este nevoie, protestă Audrey, nu-mi este foame deloc. Nu vreau decât un pahar cu apă.

Vivien insistă să i se aducă ceai proaspăt și sandvișuri cu castravete, prăjituri, pe care Audrey a fost nevoită să le mănânce.

Deodată, în timp ce se forța să înghită, realizează că se pusese într-o situație penibilă. Pe de o parte, se bucura să păstreze

secretul lui Charles, dar nu-i plăcea s-o mintă pe Vivien și pe moment avu pornirea de a da totul în vileag, după care-și aminti de promisiunea făcută lui Charles. Trebuia să-i dovedească onoarea cuvântului ei de femeie.

Dimineața următoare, înainte de a începe repetițiile, găsi în bibliotecă acea carte de care avea nevoie Charles. O duse în camera ei până după-amiază când i-o putea duce. Sentimentul de vinovăție față de Vivien îi dispăru pe la prânz gândindu-se că trebuia să se descotorosească în vreun fel de Vivien, dacă voia s-o însoțească. Nu aștepta decât revederea cu el. Doar nu era să se întâmple ceva care s-o oprească să-l vadă!

Peter sosi la masă foarte fericit în ziua aceea.

– Am găsit o casă! o anunță pe Vivien.

– O casă? Unde? exclamă ea la fel de fericită.

– Partinger Lodge. Familia Dales a trăit acolo douăzeci de ani și acum vrea să plece de pe moșie. Nu este grozav? George Dale a venit dimineață să-mi spună că nu mai plătește chiria pentru că vor să părăsească ținutul. Îmi venea să-l sărut de bucurie!

– Și ne putem muta acolo? întrebă Vivien.

– Sigur că da! Este chiar casa la care se gândise Charles. Ni se potrivește perfect. Ne putem muta imediat ce pleacă ei. Nu este nimic de făcut acolo, este în perfectă ordine.

– Dar mobila?

– Mobila este tot a noastră. Poate vom mai face schimbări...

– Și când se mută? întrebă Vivien fericită.

– Într-o lună.

– Nu se poate mai repede?

Peter începu să râdă.

– De dimineată nici nu credeai că vom avea vreodată casa noastră, iar acum vrei să te muți imediat!

– N-o putem vedea, măcar?

– Am știut c-o să-mi ceri asta, așa c-am aranjat cu Dale să ne-o arate după-amiază.

– Grozav! se bucură Vivien ca un copil.

– Am aranjat să ne ducem acolo pe la patru. Tu și Audrey veți veni cu mașina să mă luați de la birou.

Inima lui Audrey începu să bată tare.

– O voi vedea altădată, vă las pe voi s-o vedeți singuri acum, să vă bucurați de fiecare detaliu.

– Nici vorbă! Trebuie să vii cu noi! insistă Peter.

– Da, Audrey, vino acum cu noi! o rugă și Vivien. Nu plecăm fără tine! Pe la ce oră să plecăm de aici, Peter?

– Pe la trei și jumătate.

Nu avea timp să se ducă la Charles înainte de prânz. Se simți dintr-o dată foarte deprimată, dar încercă să discute ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai atunci realizează cu câtă disperare voia să-l vadă din nou pe Charles.

Dar nu putea face nimic. Avea nevoie de cel puțin trei sferturi de oră să ajungă la el; poate reușea înainte de cină.

Când se pregătiră să plece să-l ia pe Peter, Vivien era într-o dispoziție frenetică.

– Nici nu-ți închipui cum mi se va schimba viața, acum că am casa mea! Nu că vărul Charles n-ar fi bun cu noi, dar nu suport să văd că urmărește tot ce fac, dar mai ales ce nu

fac!Asta nu-mi dă o stare prea bună. Când nu este prin preajmă, mă simt mai bine, mai sigură. Cât despre această piesă pentru copii, nu cred c-am fi pus-o în scenă dacă era aici!

– Crezi că n-ar fi fost de acord? o întrebă Audrey.

– Nu știu, tocmai asta este problema. Niciodată nu știu ce gândește, ce simte. După cum știi, eu sunt o femeie foarte deschisă, semăn cu mama de altfel, și sunt obișnuită ca fiecare să spună ce crede. Nu înțeleg de ce Charles are astfel de rezerve. Ar fi mai bine să mă provoace la o discuție deschisă, să-mi spună ce crede despre mine. Mi-ar fi mai ușor să evit greșelile.

Biata Vivien! Audrey înțelegea ce simte. Așa era cu Charles; nu puteai ști niciodată ce simte, sau ce gândește. Se întrebă dacă ea va ajunge vreodată să-l cunoască.

Desigur, îi făcea plăcere să vorbească despre el, poate la fel de mult cum îi plăcea să-l viziteze la casa de pe plajă, astfel că tot drumul spre biroul lui Peter nu discutară decât despre el. Cu toate acestea, nu află nimic nou. Ceea ce-i spusese Vivien nu făcu decât să adâncească misterul, să confirme enigmele caracterului lui.

Peter le aștepta și plecară imediat spre Partinger Lodge.

– Nu știu ce să fac cu scrisorile care sosesc pe adresa lui Charles, se lamentă el. S-au adunat multe și mi-a spus să mă descurc sigur cu ele, să nu i le trimit. Chiar zi dimineată a sosit o scrisoare de la Celia; era ceva confidențial și n-am știut dacă s-o citesc.

– Ce instrucțiuni ți-a lăsat în privința mesajelor private? întrebă Vivien.

– Mi-a spus să deschid tot ce-i sosește.  
– În acest caz, citește mesajul Celiei; altfel se va întreba de ce nu i-a răspuns.

– Nu știu de ce n-a lăsat nici o adresă.

– A mai făcut asta vreodată? întrebă Audrey.

– Din câte știu, nu. Mai obișnuia să dispară, dar nu chiar așa. Poate nu-mi amintesc, eram la școală pe vremea aceea.

Vivien și Audrey scoaseră capul curioase pe fereastră pentru că se apropiau de Partinger Lodge. Clădirea se afla la o oarecare distanță de drum, acoperită de rododendroni.

Peter le opri în fața unei case vechi din piatră. Chiar în față creștea o magnolie; era sezonul în care înflorea și cât așteptară să le fie deschisă ușa, Audrey inspiră mirosul florilor vrăjită.

– Avem o mulțime de magnolii la castel, îi spuse Peter.

– Mi-aș dori să am o magnolie, se confesă Audrey.

În clipa aceea, ușa fu deschisă chiar de către George Dale.

– Vă rog, poftiți, le spuse el, adăugând: în viitoarea dumneavoastră casă.

Casa era fermecătoare; bine construită, proporționată, un mic conac mai degrabă, în tradiția arhitecturii engleze. Vivien nu ezită să-și manifeste încântarea. Grădina întruni aprecierile celor două doamne.

Audrey era din ce în ce mai deprimată, pentru că vedea că o dată cu trecerea timpului zboară orice speranță de a ajunge la Charles în acea după-amiază. Ce va crede despre ea? Chiar avea mare nevoie de cartea respectivă? De ce oare nu se grăbea Vivien?

Când se întoarseră la castel, realizează că nu mai avea timp să ajungă la el înainte de masă. Trebuia să renunțe la ideea de a-l vedea pe Charles în ziua respectivă.

După cină, Peter le spuse:

– Am deschis scrisoarea Celinei. I-a scris să întrebe dacă poate veni să stea aici. Dacă vine, mă tem că nu mai putem scăpa de ea... înainte era condiționată de prezența mamei ei, dar acum când știe că ești tu aici, Vivien, nu mai are opreliști. Nu spune nimic că ar veni și mătușa Dorothy.

– Scrie-i că vărul ei nu este aici și nu știi când se întoarce, ceea ce este adevărat, replică Vivien. Dacă el nu este aici, nu are pentru cine să vină.

– Ai dreptate, zise Peter, doar nu vine pentru noi! Nu știu dacă a ajuns la concluzia că fratele meu nu s-ar însura cu ea pentru nimic în lume. De fapt, Charles nu are de gând să se însoare vreodată.

– Dar Charles ține la ea? întreabă Vivien, curioasă.

– Sigur că da! O cunoaște de mică! Toată lumea spunea pe atunci, văzând cât de apropiați sunt, că se vor căsători. Cred că ei i-a intrat ideea asta în cap.

Audrey se simți jenată de discuția care se purta în prezența ei. Pe de o parte, ar fi vrut să afle cât mai mult despre el, dar pe de alta nu suporta să audă aceste lucruri. Mintea îi era confuză în privința lui, iar afirmația lui Peter că fratele lui ținuse dintotdeauna foarte mult la Celia, o afectase. Nu-i părea rău pentru ea, pentru că era prea răsfățată și prea arogantă pentru a produce milă cuiva.



\*\*\*

A doua zi, vremea era la fel de frumoasă și abia aștepta să termine micul dejun pentru a putea fugi spre el; cu toate acestea, nu putu să plece imediat, pentru că la ora zece avea repetiție cu copiii și trebuia să-i acompanieze la pian. Când Peter spuse că se va strica vremea după-amiază, avu o strângere de inimă.

Cu toate acestea, după-amiază vremea era la fel de frumoasă, cerul fără nici un nor. Era speriată că Vivien ar vrea s-o însoțească, de aceea se grăbi să-i spună imediat ce Peter plecă spre birou:

- Cred că mă voi duce din nou la mare, să fac baie.
- Te întorci la ceai, nu? o întreabă Vivien.
- Cred că da, dar nu mă așteptați dacă voi întârzia.
- Ar fi mai bine să te întorci la timp, insistă Vivien, să nu-ți duc grija.
- Bine, voi încerca.

Aproape ajunsese la cărăruie când descoperi că uitase cartea lui Charles. Ce să facă? Să se întoarcă? Dacă dădea peste Vivien și aceasta voia s-o însoțească? Era foarte tentată să se ducă fără carte, dar atunci ce scuză mai avea pentru a se duce? Era foarte posibil ca el s-o întrebe pentru ce mai venise?

Nu avea ce face; trebuia să se întoarcă. Se apropie cu multă grijă de castel, evitând grădina, urcă treptele în fugă, luă cartea și ieși din nou cu mare grijă. Avu noroc, pentru că nu se întâlni cu nimeni și aproape zbură spre casa în care aștepta Charles.

Nu pierdu timpul și nici nu slăbi pasul până ce nu văzu plaja. Aproape se lovi de Charles când ieși de pe cărăruie.

– Iată-te, în sfârșit! exclamă el. Am ieșit să te întâmpin.

– Îmi pare rău că n-am putut veni ieri, răspunse ea abia răsufând.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Charles.

– Peter ne-a făcut program. Nu voia să fie ea cea care să-i spună planurile lui Peter.

– Înțeleg. Dar văd că mi-ai adus cartea.

– Desigur, doar pentru asta am venit! Iat-o, îi spuse, întinzându-i-o.

– Mulțumesc, aveam mare nevoie de ea. M-am temut că nu vei putea veni nici astăzi. Vrei să faci și baie dacă tot ai venit până aici?

– Da, ar putea fi ultima ocazie, pentru că Peter spune că se va strica vremea.

– Nu-ți place să faci baie când este cerul înnorat?

– Nu.

– Atunci ar fi mai bine să profiți de soare!

– Te supără dacă folosesc casa drept cabină?

– Este la dispoziția ta.

– Mulțumesc.

Porniră în direcția casei. Se simți dintr-o dată foarte fericită; ajunsese la el, își respectase cuvântul, era cu el; nimic altceva nu mai conta.

– Mai rămâi aici dacă se strică vremea? îl întrebă.

– Cu siguranță. De ce n-aș rămâne? Iubesc marea chiar și atunci când este aspră și sălbatică.

Apoi Charles nu mai spuse nimic și-și continuă drumul în tăcere. Deodată, el spuse, poate din politețe:

– Sper că te simți bine în vizita asta la Coburn.

– Da, este foarte plăcută.

– Nu te plictisești? Ce faci toată ziua?

Era gata să-i spună despre piesă, dar își reaminti că nu ea era persoana indicată să-i spună noutățile de la castel. Nu voia să fie considerată un spion, așa că spuse:

– Am multe de făcut. Niciodată nu sunt atât de fericită ca acum, când am atâta timp să fac ce-mi place.

– Mi-aș dori ca Vivien să gândească al fel. N-a reușit să învețe să trăiască aici.

– O va face cu timpul, răspunse Audrey încrezătoare. Are nevoie de timp să se obișnuiască.

– Crezi că va ajunge vreodată să se integreze? Nu-mi vine să cred!

– Dă-i puțin timp!

– Nu este o chestiune de timp, ci de temperament...am avut dreptate de la început, am știut că Peter face o greșală.

– Nu ești drept cu ea! zise Audrey repede. Eu insist că nu ai dreptate. Sunt foarte fericiți împreună, sunt mai îndrăgostiți ca oricând.

– Îndrăgostiți! exclamă Charles; se pare că doar asta contează pentru voi, femeile! Dacă doi oameni se iubesc, sunt condamnați la fericire tot restul vieții! Dragoste!

– Dragostea poate că nu este de-ajuns, îl opri Audrey, dar căsătoria fără dragoste este intolerabilă.

– Fără discuție! Dar Peter a ales să se însoare, iar cea care-i deveni soție trebuie să îndeplinească niște cerințe.

– N-ar fi necesar ca Vivien și Peter să se încarce cu aceste responsabilități dacă ți le-ai îndeplini pe cele care-ți revin. Cuvintele îi scăpaseră fără să-și dea seama.

– Ce vrei să spui? Ce responsabilități mi-am neglijat?

Audrey se simți forțată să-i răspundă, așa cum considera:

– Ar fi trebuit să te însori și s-ar fi rezolvat mare parte din ele.

El începu să râdă; din nou acel râs cinic, care o lua prin surprindere și o înfuria.

– Crezi că este datoria mea să mă însor? Și dacă s-ar schimba ceva în modul meu de a vedea lucrurile și m-aș însura, ce s-ar întâmpla cu Peter? Crezi c-ar fi cinstit să-l las să creadă că nu mă voi însura și totuși s-o fac?

– Cred că ar fi foarte fericit.

– Ce naiba vrei să spui?

– Cred că Peter nu vrea să-și asume responsabilitatea domeniului. Ca și Vivien, de altfel. Ei sunt oameni simpli și se mulțumesc să ducă o viață simplă, fără responsabilități și atribuții.

– Chiar crezi ce spui? repetă Charles, iar din tonul lui ea înțelese că ideea nu-i era tocmai nouă.

– Da, sunt convinsă, răspunse ea.

– Ce te face să crezi asta? întrebă el.

– Știi ce simte Vivien, pentru că am discutat cu ea despre asta și din cât știu și Peter gândește la fel.

– Mă surprinde, zise Charles. Mă surprinde, repetă el. Ei bine, chiar dacă-l vor sau nu, domeniul va fi al lor, pentru că eu nu mă înșor.

Audrey simțea din toată inima că voia să-l întrebe din ce motiv , dar pierdu clipa și curajul i se diminuea.

El tăcu pentru câteva clipe, apoi când se apropiară de casă se trezi spunându-i:

– Nu ai dreptate că vreau să scap de responsabilități evitând să mă căsătoresc. Dacă n-ar fi fost ei să moștenească domeniul, ar fi fost altceva, dar pe Peter l-am educat în acest sens. Dacă Vivien nu se adaptează aici este problema ei, va trebui să plece, dar Peter va rămâne. Dacă se ajunge la divorț... Audrey observă că rostind acest cuvânt figura lui recăpătă duritatea de altădată. Se afla în fața vechiului Charles pe care-l detestase de cum îl cunoscuse și simți din nou ură față de el și resentimente. Cum îndrăzneă să se gândească la divorțul celor doi? Ce om ! Ce gândire! Slavă Domnului că realizase din nou că se afla în primejdie în prezența lui, într-o mare primejdie, aceea de a-și pierde inima. Ce rău ar fi să se afle sub controlul lui! Ce crud ar fi cu ea! Pentru prima oară, îi fu milă de Celia. Ce altceva ar fi mai umilitor decât să-l lași pe acest bărbat să știe că deține controlul, că ești sclava lui, că poate face orice din tine?

Bine că am realizat acest lucru din timp! Bine că am controlul sentimentelor mele! Bine că nu l-am lăsat să-mi pătrundă prea adânc în suflet!

Vivien și Peter nu se vor despărți, își spuse. Chiar dacă va trebui să renunț la slujbă, să stau aici cu ei, să-i protejez!

Aceste gânduri îi trecură rapid prin minte și se simți plină de puterea de a-l înfrunta.

– Spuneai că Peter te va moșteni, începu ea nervoasă, că va rămâne aici, iar Vivien trebuie să plece dacă nu devine persoana pe care ai vrea-o tu. Chiar crezi că poți controla într-o asemenea măsură viețile altora, domnule Pendleton? Ce te face atât de sigur că vei reuși? Ce te face să crezi că ai dreptate? Ce ți dă dreptul să te amesteci în viețile altora? Ce drept ai să rupi o căsătorie?

– Dacă aș încerca să-ți spun, nu m-ai înțelege, replică el cu demnitate, așa că nici nu voi încerca. Iar acum te invit să te duci cât mai repede în apă, să-ți răcorești mânia nejustificată împotriva mea.

– Mânie nejustificată, spui? răspunse ea indignată. O poți numi nejustificată? Te rog să mă scuzi, mă duc să mă schimb, nu vreau să discut cu tine în contradictoriu.

– Nici eu nu încerc; am descoperit că atunci când încerc să fiu mai explicit, sunt interpretat greșit. Cu aceste vorbe, Charles dispăru lăsând-o pe Audrey cu furia ei.

În mod surprinzător, baia n-o răcori, nici n-o calmă.

Descoperi că-i era aproape imposibil să înoate și să fie furioasă. Își adusese casca de data asta, dar amintindu-și ce bine se simțise cu părul liber și-o scoase. Înotă încet, apoi făcu pluta, în timp ce el părea decis să ajungă în Danemarca.

Charles era un bărbat puternic, un înotător încercat; avea umerii largi, pieptul puternic. Poate forța pe care o avea îi dădea și aroganță.

În cele din urmă, ieșiră din apă împreună.

– Dacă nu-ți pasă că te va prinde furtuna, ai putea rămâne să bem ceaiul împreună, spuse el mai mult bombănit, iar ea simți că în pofida acelor lucruri teribile pe care le spusese despre Vivien simțea nevoia să rămână cu el. Era o descoperire extraordinară! Ce puteri magice avea asupra ei?

Se șterse, se îmbracă repede și se duse la bucătărie. Charles aprindea soba cu gaz. Observă că bucătăria era din nou într-o stare jalnică.

– O să fac ceaiul, apoi o să-ți curăț puțin acest loc, spuse ea.

– Este cam multă dezordine de data asta, replică el oarecum rușinat, apoi adăugă pe un ton diferit: chiar speram că te vei oferi să mă ajuți!

Audrey începu să râdă.

– Așadar, de asta m-ai invitat la ceai!

– Firesc. Pentru ce altceva?

– Am crezut că doreai să ai companie.

– N-aș fi venit să mă îngrop aici dacă tânjeam după companie, replică el.

– Dacă aștepti scuze de la mine, astăzi n-o să le primești, pentru că tu m-ai chemat ca să-ți aduc cartea.

– Sunt conștient de asta, răspunse el. Era ceva important pentru mine.

– Probabil, spuse Audrey. Dacă dorești să te duci în salon să citești, îți voi aduce ceaiul acolo. Mai dorești și altceva?

– Nu, mulțumesc te rog nu te deranja. Cu aceste vorbe Charles ieși din bucătărie.

Audrey constată că de la ultima ei vizită nu spălase nici un vas. Cu toate astea, se apucă de treabă cu o bucurie nefirească în suflet. Începu să fredoneze o arie din Figaro în timp ce-i spăla vasele.

Când intră în salon, Charles stătea într-un fotoliu cu spatele spre ea, absorbit de cartea adusă de ea; dar trecând pe lângă el observă că ținea cartea cu coperta în sus.

– Mulțumesc, Audrey, îi spuse el, niciodată ceaiul nu are gust atât de bun ca după baie. Să înțeleg că-ți place Mozart?

– Desigur, dar ce te face să crezi asta?

– Nu știi ce fredonai adineaori?

– Fredonam? Probabil...

– Chiar cântai Figaro! Ai cântat și la castel?

Ea ezită. Nu voia să-i spună o minciună, nici să-i dezvăluie secretul piesei.

– Da, am cântat un pic, dar nu la pianul din salonul tău, ci la cel din galeria menestrelilor.

– De ce n-ai cântat în salon?

– N-aș intra acolo pentru nimic în lume!

– Te rog s-o faci! Este bine ca pianul acela să fie folosit din când în când. Te rog să cânti la el. Mi-ar plăcea asta. De fapt, te rog s-o faci.

– Nu ești obișnuit să nu ți se respecte ordinele, nu?

– Ai dreptate, nu sunt obișnuit.

– Poate într-o zi cineva te va sfida, spuse ea cu un zâmbet ciudat.

– Mai dorești ceai?

– Nu, mulțumesc, trebuie să plec. I-am promis lui Vivien să fiu înapoi la ora ceaiului.



– Mai rămâi puțin, zise el, am putea vorbi despre muzică.

– Mă tem că nu se poate, trebuie să plec. Spunând acestea se și ridică. Nu știa nici ea de ce fusese atât de fermă, pentru că de fapt nu promisese nimic și și-ar fi dorit să mai stea.

Drumul spre castel îl străbătu plină de regrete. Nu-l va mai vedea de acum... dar poate dacă a doua zi vremea ar fi bună s-ar putea duce din nou la mare și l-ar vedea din nou. Dar nu, el venise s-o aștepte doar pentru că avea mare nevoie de carte... Și atunci de ce o așezase cu coperta în sus, dacă abia o așteptase?

Poate nu se putuse concentra din cauza cântecului ei.

De fapt, era penibil pentru ea să găsească sensuri acolo unde nu existau. Nu putea presupune nici măcar pentru o clipă că el... o, dar de ce plecase atât de repede?

Furtuna izbucni doar la miezul nopții, cu o intensitate uluitoare. Fu trezită de tunete și fulgere puternice, sări din pat și se duse să se uite afară. Se gândi inevitabil la el, aflat singur acolo în acea casă de pe plajă și se întreabă ce simțea. Se întoarse în pat și adormi cu gândul la el, știind că și el vedea acum aceleași fulgere.

---

## *Capitolul 8*

Ziua următoare, vremea se schimbă complet. Audrey se gândi: numai dacă nu i-aș fi spus că nu-mi place să înot când nu este soare! Dacă i-aș fi spus că-mi place să înot indiferent de vreme, aș fi avut scuză să mă duc din nou, dar așa...

Peter nu se duse la lucru sâmbătă după-amiază și când le invită să meargă din nou să vadă casa, Audrey le sugeră cu mult tact să meargă singuri, iar ei nu obiectară.

Audrey răsuflă ușurată, pentru ca imediat să se gândească la ironia sortii; dacă vremea ar fi fost bună, poate n-ar fi lăsat-o singură...

Era furioasă că se gândea prea mult la Charles, că nu putea să-și controleze gândurile.

Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine, își spuse după plecarea lui Peter și Vivien. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Sunt în fața unui bărbat arogant, nemilos, crud și cu toate astea mă simt teribil de atrasă de el. Când este cu mine, nu mai am nevoie de altceva. Mi se pare ridicol. Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine. Nu mai vin niciodată aici! Jur!

Începu să plouă destul de tare și deoarece nu avea de ce să iasă din casă pentru că nu se putea duce la plajă, se duse spre bibliotecă să-și aleagă o carte, când își aminti solicitarea lui Charles să folosească pianul din salonul lui.

Deschise capacul, începu să cânte și se lăsă purtată de muzică.

Nici nu știa de când cânta, sau de când se afla Charles acolo, ascultând-o. Nu-l auzise când intrase; probabil stătuse mult lângă ușă, acolo unde ea nu avea cum să-l vadă.

Când îl zări, se opri și aproape imediat sări în picioare, exclamând:

– Ce faci aici?

Charles își duse degetul mare la buze, semn să nu mai spună nimic.

– Sst! Tocmai m-am întors din Scoția... unde sunt ceilalți?

– Au plecat să vadă... au ieșit... se corectă la timp. Observă că purta un costum închis la culoare. Dacă n-ar fi fost atât de bronzat, nimeni nu și-ar fi închipuit că nu se întorsese dintr-o călătorie. Era atât de schimbat față de ultima dată când îl văzuse, îmbrăcat sport!

– Te-ai întors definitiv? îl întrebă.

– Da, mi-am amintit că aveam ceva important de făcut.

I se păru ciudată întoarcerea lui sâmbătă seara.

– Nu cumva ploaia te-a alungat? îl întrebă.

– Nicidecum. Furtuna a fost impresionantă, este adevărat, apa mării era perfectă în dimineața asta, caldă... păcat că nu-ți place să te scalzi pe vreme rea. Pierzi mult...te rog să nu suflă o vorbă lui Vivien sau lui Peter că m-ai văzut...

– Desigur. Mi-am dat o dată cuvântul. Oricum, mă bucur că te-ai întors, pentru că-mi este destul de greu să păstrez un secret față de ei.

– Unde au plecat?

– Nu.. nu știu.

– Audrey mă minți!

– Ei bine, dacă te-ai întors poate că-ți vor spune ei. Nu eu trebuia să-ți dau vestea aceasta.

– Ești foarte discretă, nu? o întrebă el ironic și ceva din tonul lui o făcu să se gândească pentru a nu știu câta oară ce mult îl detestă pe acest bărbat; cu toate acestea norii se risipiseră pentru ea imediat ce-l văzuse. Lumea devenise alta pentru ea, iar bucuria că-l va putea vedea în fiecare zi până la plecarea devenea realitate.

–A, am impresia că s-au întors, mi se pare c-am auzit mașina, zise el. Să ieșim să-i întâmpinăm.

Audrey îl urmă în hol. De cum îl văzu, Vivien exclamă bucuroasă:

– Charles! Ți-am văzut mașina afară! Ce bine că te-ai întors!

– Arăți foarte bine, îi spuse el. Ce-ai făcut de când am plecat? Observ o schimbare!

– O să-ți spunem imediat. Avem noutăți pentru tine. Dar și tu te-ai schimbat, ești bronzat...

– De ce nu ne-ai spus că te întorci? N-am mai fi plecat! zise și Peter.

– Poate că tocmai din cauza asta nu v-am spus, le răspunse Charles. Nu voiam să vă stric planurile. Ei bine, care sunt noutățile despre care vorbiți? Citesc pe chipurile voastre că abia așteptați să-mi spuneți.

- Nu ți-a spus Audrey? întrebă Vivien.
- Când să-mi fi spus? întrebă Charles, suspicios.
- Nu știu. De când ai venit?
- De câteva minute.

– Atunci mă bucur că putem să-ți spunem chiar noi!

- Să mergem în salonul cel mare, sugeră Peter.

Se duseră în salon, iar cei doi tineri îi vorbiră foarte entuziasmați despre noua lor casă.

– Mă bucur pentru voi, spuse Charles. Când credeți că vă veți muta? Cred că abia așteptați să plecați de aici.

- Nu este așa, interveni Vivien.

– Nu vă faceți probleme; și eu mă bucur că scap de voi, le-o reteză Charles.

- Eram sigură de asta, nu se lăsă și Vivien.

- Nu-l lua în serios, draga mea ; știi că glumește! zise Peter.

Audrey se îndoia că glumise; nu era prima oară că făcea afirmații care nu puteau fi luate drept glume. Iar dacă fuseseră spuse drept glume, avea un umor macabru.

– Peter aş vrea să-ți vorbesc, dacă nu te deranjează să vii acum la mine în birou, zise Charles.

- Sigur că vin!

– Bine, nu te țin mult... apropo, am primit corespondență cât am lipsit?

- O mulțime.

- Scrisori de afaceri, bănuiesc.

– Și o scrisoare de la Celia, pe care am citit-o, așa cum mi-ai spus.

- Foarte bine. Ce voia?
- Întreba dacă poate sta aici o vreme, dar i-am răspuns că ești plecat și nu știm când te întorci.
- Ce vrea oare? o întrebă Vivien pe Audrey. Pare foarte solemn, nu? Bănuiesc că tu știi când glumește... pentru mine este greu să-l înțeleg... nu i-am spus nimic despre piesa pe care o punem în scenă. Mai bine nici nu-i spun, pentru că nu știu ce reacții are. Poate se înfurie.
- Nici vorbă, zise Audrey, cred c-o să-i facă plăcere.
- Te rog, nu-i spune nimic deocamdată, dar o să-l invităm mâine la repetiții și când o să vadă ce drăguți sunt copiii, poate o să-i placă și i se va înmuia inima.
- Dacă are inimă, completă Audrey.

\*\*\*

Și ea ar fi vrut să știe ce treburi urgente avea Charles cu Peter, dar nu-și putea deocamdată satisface curiozitatea, așa că încercă să nu se mai gândească. Oricum, nu era problema ei, dar probabil avea legătură cu apariția lui neașteptată la castel. Ce-l făcuse să apară fără să anunțe?

Știind că va afla totul de la soțul ei, Vivien nu părea atât de interesată. O îngrijora mai mult felul în care va reacționa Charles aflând de piesa pe care o puneau în scenă, așa că atunci când îl văzu prima oară, adică la prânz, îl întrebă:

- Charles, ești aici mâine la ora trei?
- De ce? o întrebă el.
- Este surpriză, un secret, de fapt.

- Foarte bine, voi fi aici la ora trei.
- Mulțumesc. Sper că nu vei uita.
- Cum aş putea uita o invitație atât de plină de mister?

A doua zi dimineată, Audrey găsi răspunsurile pe care le căuta, fără a pune prea multe întrebări. După micul dejun rămase singură cu Vivien, în timp ce bărbații se duseră în grădină. Vivien începu:

– Ai aflat ?

– Ce?

– Charles i-a spus ceva extraordinar lui Peter! L-a întrebat ce înseamnă acest domeniu pentru el. I-a cerut să-i răspundă foarte cinstit. După aceea, a adăugat; aş vrea să ştiu ce-ai gândi dacă ai afla deodată că nu-l vei mai moșteni? Îți imaginezi ce uimit a fost Peter!

– Și ce i-a răspuns?

– Că dacă ar afla asta, ar fi mai mult ușurat, că a scăpat de răspundere, decât să fie dezamăgit.

– Și Charles? Cum a reacționat?

– Ei, asta este problema. N-a reacționat în vreun fel anume. A întors capul, apoi a trecut la alt subiect de discuție, de parcă nici n-ar fi discutat o problemă atât de importantă. Peter n-a mai suportat și i-a reproșat că i-a cerut să-i spună adevărul. Charles l-a ascultat și i-a răspuns doar atât:

– Asta am vrut, adevărul. Să nu mai vorbim despre asta de acum.

Audrey se simți brusc vinovată că provocase această discuție. Ea îi sădise în minte ideea că Peter nu este prea fericit să moștenească domeniul. Se simțea îngrozitor văzând că

avusese dreptate. Charles acordase mare atenție spuselor ei, dovadă că abia se întorsese acasă și pusese întrebarea cheie fratelui său.

– Știi că Peter și Charles vor asista la repetițiile de după amiază? îi spuse Vivien. Sper că micii noștri actori nu se vor simți stresați.

Cei doi bărbați apărură la ora indicată.

Audrey își luă locul la pian în galeria menestrelilor și începu să cânte. Cunoștea atât de bine muzica de acum, încât nu mai avea nevoie să urmărească partitura, așa că putea urmări chipurile copiilor, dar și pe Charles care însă nu-și pierdu nici un moment gravitatea obișnuită. Cum considera piesa?

Vivien era prea entuziasmată dedicându-și întreaga atenție copiilor, care executară fără greșală primele trei scenete.

– Ei bine, cred că este de-ajuns pentru astăzi, zise Vivien în cele din urmă.

Peter și Charles aplaudară, dar atât.

– Cum ți s-a părut, Charles? îl întreabă Vivien.

– A cui a fost ideea acestei scenete? întreabă el în loc de răspuns.

Audrey se grăbi să răspundă pentru a o exonera pe Vivien de o eventuală vină.

– A fost ideea mea.

– Eram sigur! exclamă Charles. Oricum, vă felicit pe amândouă, sunt încântat de ceea ce ați realizat.

Laudele lui neașteptate le produsură bucurie, pentru că se așteptau la ceva rău.



---

## *Capitolul 9*

Era o noapte potrivită pentru vânătoare. Vremea era bună, luna răsărise deja și reușea să-i ajute să mai și vadă ceva, să nu aibă impresia că merg prin beznă completă. Dar nu se puteau baza doar pe razele lunii; își luară lanterne puternice.

Vivien îmbrăcase un costum de vânătoare al lui Peter pe care și-l strânsese bine pe picior fiindu-i prea lejer; Audrey se îmbrăcase cu pantalonii de schi ai Celiei și un pulovăr alb al lui Charles, care-i ajungea aproape de genunchi.

Când îi văzuseră pe invitați adunați în sala mare a castelului, hainele pe care le purtau li se părură elegante în comparație cu ce văzură. Erau adunați acolo oameni de tot felul, care mai de care mai colorat îmbrăcat. Veniseră toți fermierii din zonă cu soțiile și fiicele lor, cu câinii, toți îmbrăcați cam bizar.

Charles își pusese o pălărie de pai cu o pană de genul celor purtate de personajele comice din comediile muzicale, dar ciudat îi stătea foarte bine.

Audrey simți că abia își poate lua ochii de la el.

Și câinii ofereau un adevărat spectacol. Bineînțeles, se aflau printre diferitele rase și câini de vânatoare, dar și corcitură de tot felul de parcă se potriveau cu felul în care arătau stăpânii lor.

Audrey începu să se simtă în largul ei. Era distractiv, ceva ce nu mai experimentase până atunci. Era o atmosferă generală de veselie, de bună dispoziție.

Chiar și Charles părea fericit. Era evident că se simțea bine, că era în largul său. Probabil asta era ceea ce-i plăcea; să fie printre ai lui.

Charles spuse ceva și toată adunarea porni afară cu lanternele în mână.

– Să nu te depărtezi de mine, Viv, spuse Peter.

Audrey tocmai se întreba ce-ar fi trebuit să facă; în clipa aceea îl văzu pe Charles lângă ea.

– Audrey, zise el, vino cu mine. Nici o femeie nu poate rămâne singură la vânatoare. Nu sunt destule lanterne și pentru doamne. Vino, nu te depărta de mine. Nici în urmă să nu rămâi.

Audrey îl luă de mână și porniră.

Lanternele se îndreptau spre un loc anume. Audrey nu știa unde trebuia să ajungă, nici în ce direcție se îndreptau, mergea condusă de Charles.

Probabil merseseră așa câteva minute, când unul dintre câini începu să latre și imediat ceilalți începură și ei. Lanternele începură să se miște mai repede.

– Audrey, dă-mi mâna și hai să fugim! îi spuse Charles.

Ea îl ascultă dar se împiedică și Charles o ridică, apoi tot așa până când simți că nu mai poate respira și inima îi bate foarte tare. Era o cursă nebună, dar distractivă. Chiar dacă era epuizată, nu voia să se sfârșească.

Charles era tot timpul alături, o orienta, o ajuta, o mai domolea când era cazul, o ferea de primejdii.

Uneori o grăbea și tocmai într-un astfel de moment ea își prinse piciorul într-o capcană și căzu cu putere la pământ răsucindu-și glezna.

Charles o ridică imediat, dar durerea era prea mare și începu să plângă.

– Ai o entorsă bănuiesc, spuse el strângând-o la piept.

– Mă tem că da. Îmi pare rău.

– Întotdeauna se petrec astfel de accidente la vânătoare, zise el. O să treacă, dar deocamdată știu că te doare.

– Nu pot să calc pe picior, cu atât mai puțin să fug.

– Atunci vom aștepta aici, zise el. Cei din ceata de vânătoare se întorc să vadă dacă n-au fost incidente, te vom duce la mașina care ne așteaptă.

– Îmi pare rău că ți-am creat probleme, zise ea. Te rog să nu stai aici cu mine, mă voi descurca. Aștept să se întoarcă vânătorii.

– Te rog, Audrey, nu mai insista, stau aici cu tine.

– Nu, te rog, lasă-mă aici, protestă ea, nu vreau să-ți stric distracția.

– Te rog să nu insiști. Stai aici, uite, este cel mai bun loc. Charles o ajută să se așeze pe trunchiul căzut.

– Nu cred că este atât de grav, spuse ea.

– Foarte bine, dar tot nu te las singură. Ți-e frig?

– Nu, mă simt destul de bine deocamdată. Mi-a plăcut mult cum ai organizat vânătoarea și m-aș fi distrat foarte bine, dacă... am făcut un gest necumpătat.

– Ai avut ghinion, dar în general te-ai descurcat foarte bine.  
– Ți-am stricat distracția, aș fi vrut să mă fi lăsat să aștept aici singură întoarcerea vânătorilor.

– Nu insista, Audrey, altfel chiar îmi strici distracția. Nu este ceva care să-mi facă foarte mare plăcere. Eu mă bucur mai mult de întâlnirea cu vânătorii, de pornirea hăituiei, după care entuziasmul îmi dispare. De fiecare dată se întâmplă câte un incident, este ceva obișnuit. Dar acum aș vrea să-ți propun să ascuți liniștea serii.

Se făcu tăcere, nici unul nu mai zise nimic, ci ascultară zgomotele nopții. Cântecul greierilor, foșnetul frunzelor...

Audrey stătea cu fața în jos, Charles cu bărbia sprijinită în palme la jumătate de metru distanță de ea. Ea nu realizează exact în ce moment deveni conștientă de apropierea lui, de magnetismul lui, dar brusc se simți atrasă de el ca de o forță irezistibilă. Nu se mișcă, dar toată ființa ei tânjea după apropierea lui; voia să fie lângă el, să-l atingă, să-i simtă căldura trupului.

Stătu nemișcată câteva clipe, apoi nu mai rezistă tentației, întoarse capul și-l privi, descoperind că și el o privea cu ochii lui mari, negri. Privirile li se întâlneau și rămaseră astfel o vreme fără a se mișca, fără a vorbi, iar atmosfera dintre ei era tot mai încărcată; ea simți prima că nu o mai putea suporta, ceva trebuia să se întâmple.

Audrey nici nu realizează dacă primi cu dezamăgire sau ușurare zgomotul făcut de hăitașii care se întorceau. Avea impresia că sosiseră tocmai la timp s-o salveze, dar de la ce?

Poate c-o împiedicaseră să se facă de râs în fața lui... Dacă ar mai fi întârziat o clipă, ar fi întins mâna și i-ar fi mângâiat obrazul?

Oare el fusese conștient de atmosfera dintre ei? Nu, sigur că nu. Ar fi fost extraordinar să fi simțit și el la fel...

Dar nu fusese așa, fusese ceva ce simțise doar ea.

– Se întorc! exclamă el, sărind în picioare. Să nu treacă fără să ne vadă...Charles o ajută să se ridice. Sprijină-te de mine și încearcă să nu calci pe glezna aceea....

Felinarele se apropiară de ei, ca niște greieri uriași.

Audrey șchiopăta sprijinită de brațul lui, ieșind în calea vânătorilor.

– Peter! strigă Charles. Peter, ești aici?

Dar nu primi nici un răspuns.

– Cine este? Sandy? Foarte bine! Te rog să mă ajuți s-o conduc pe doamna la mașină; și-a scrântit glezna.

Cei doi făcură un scaun din brațele lor pe care Audrey se așează destul de confortabil și astfel o duseră până la drumul principal, unde se afla mașina.

Când reveniră la castel, Audrey află că nu fusese singura accidentată. Și Vivien își scrântise glezna și avea dureri mari.

Doctorul Clarke tocmai îi bandaja piciorul.

Vivien se accidentase imediat ce începuse vânătoarea, iar Peter o adusesese înapoi la castel.

În sala cea mare se întinseseră mese pentru participanții la vânătoare; cu supă caldă, friptură și vin pentru toată lumea.

Din fericire, glezna lui Audrey era mai puțin afectată decât a lui Vivien și doctorul Clarke îi spuse că va putea să meargă fără dureri dacă se odihnea.

– Suntem două domnișoare de oraș care nu au ce căuta aici, glumi Vivien. Doctorul Clarke spune că va trebui să rămân toată ziua în pat.

– În acest caz, la culcare cu voi amândouă! decretă Charles. Veți fi duse în camerele voastre și să nu vă prind pe aici pâ nă nu vă faceți bine! le spuse el pe un ton glumeț, cu care nu erau obișnuite așa că-l priviră uimite. Numai Audrey îndrăzni:

– Doctorul Clarke mi-a spus că mâine voi putea merge fără probleme.

– Oricum, îngrijește-te în seara asta, puneți o compresă rece. Cu aceste cuvinte, o ridică în brațe ca pe un fulg și o duse direct în cameră.

– Noapte bună, îi spuse, și plecă.

Nu fusese nimic romantic în felul în care o dusesese în camera ei. Cu toate acestea, ea continuă să se întrebe dacă fusese același bărbat lângă care stătuse în iarbă, de care se simțise atrasă irezistibil... Dar așa era Charles: dacă te simțeai un pic mai aproape de el, făcea imediat tot posibilul să se retragă, de parcă i-ar fi fost teamă să se apropie de cineva.

\*\*\*

Toată lumea dormi mai târziu a doua zi. Audrey rămase în pat până la unsprezece, iar când coborî, simți că glezna n-o mai doare. Era puțin mai rigidă, dar putea merge destul de confortabil.

Imediat ce se îmbrăcă, se duse să vadă cum îi mergea bieteii Vivien, pe care n-o găsi într-o stare prea bună. Avea glezna foarte umflată, iar rana nu arăta prea bine. Era disperată.

– Ce voi face cu piesa? Copiii vor veni după-amiază. Ce să fac?

– O să fac eu repetiție cu ei, dacă vrei, zise Audrey.

– Vei face asta? O, ești un înger, Audrey! Dar ce mă fac după ce pleci? Cine va continua?

– Asta nu mai are nici o legătură cu glezna ta. Va trebui să faci față situației, oricum. Vei găsi în părțile astea pe cineva care să joace și apoi... copiii vor începe școala curând. Eu în locul tău m-aș duce să discut cu miss Barat, învățătoarea, care sunt sigură că te va ajuta.

La vremea prânzului, lucrurile se aranjaseră oarecum bine prin contribuția lui Charles, care oferise salonul castelului pentru repetiții. Vivien putea sta comod pe sofa cu piciorul întins, să dirijeze repetițiile, în timp ce Audrey cânta la pian.

Între timp, primise o telegramă.

– Este de la Celia, le informă Peter, care o deschise.

– Ce spune? Întrebă Charles.

– Sosește sâmbătă.

– Am crezut... începu Charles.

– I-am spus că nu ești aici, zise Peter, dar din politețe a trebuit să adaug că suntem încântați s-o primim oricând ar veni, chiar dacă tu nu ești aici.

– Vine ziua sau seara? Întrebă Charles.

– Sâmbătă seara.

– Să nu uităm să trimitem mașina s-o ia de la gară, spuse Charles și din vocea lui Audrey nu-și putea da seama ce simțea, deși îl urmărea cu atenție.

– Mă întreb dacă știe că s-a întors Charles, îi spuse Vivien mai târziu lui Audrey. Sunt sigură că n-ar fi venit dacă ar fi știut că el nu este, dar cine i-a spus? Poate are spioni pe aici...

– Ce idei oribile ai câteodată, Vivien! ripostă Audrey.

– Nu cred c-a renunțat la a-l cuceri și nici nu pot s-o învinuiesc pentru felul în care procedează. Este cumplit să iubești fără speranță.

Audrey era de acord de data asta, dar deși și ea îl iubea, n-ar fi fost capabilă să spioneze bărbatul iubit, de aceea nici pe Celia n-o credea în stare de asta.

\*\*\*

Audrey se plimba singură prin grădină înainte de cină, bucurându-se de mireasma florilor, de cântecul păsărilor, când Charles apărură de pe una din alei.

– A, Audrey, ce bine că te-am găsit! Aș vrea să-ți vorbesc.

Porniră împreună pe alee.

– De fapt, voiam să-ți adresez o rugămintă, începuse el. Ai putea rămâne câteva zile în plus aici?

– Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine, răspunse ea, dar din păcate este imposibil. Unul dintre colegii mei mă așteaptă disperat să mă întorc, pentru ca să poată pleca și el în concediu.

– Am crezut că vei mai sta, de dragul lui Vivien. Măcar câteva zile...Prin aceste cuvinte el îi distruse orice speranță de implicare personală în această invitație.

– Firesc, doar sunt invitata ei.

– Cred c-ai observat că Vivien s-a schimbat mult în bine de când ai venit. Ai făcut minuni!



– N-am făcut nimic! replică ea. Vivien a făcut totul!

– Prostii! răspunse Charles, au fost ideile tale. Ai făcut-o să se intereseze de acest loc, de viața ei aici. A devenit interesată de acei copii; prin intermediul lor, le va cunoaște și părinții. Este un început, unul foarte bun și ți se datorează în întregime.

– Piesa a fost în întregime ideea lui Vivien, replică Audrey. Eu doar i-am sugerat c-ar putea pune în scenă o piesă pentru copii.

– Audrey, nu mă poți înșela, o opri el rece. Știu cum era Vivien când am plecat. Toată reușita ți se datorează, așa că nu mai spune nimic. Te-am rugat să mai stai puțin de dragul ei și al lui Peter, dar dacă nu se poate, nu mai insist.

– Îmi pare rău, zise ea, mi-ar fi plăcut să pot rămâne, nu numai de dragul lor ci și pentru mine, dar mă tem că este imposibil.

Charles se înclină și nu mai zise nimic pe drumul spre casă, iar Audrey simți că într-un fel sau altul reușise să-l supere. Oare pentru că nu-i îndeplinise cerința? Tocmai lui, care nu suporta să fie refuzat?

Se felicita în gând că avusese puterea de a-l refuza.

---

## *Capitolul 10*

Audrey admise că se temea de sosirea Celinei.

Se aflau în salon sâmbătă seara când sosi, așa că Audrey putu să asiste la întâlnirea dintre ea și Charles.

Celia exclamă, roșind:

– Charles, dragul meu, nu mă așteptam să te găsesc aici! Am crezut că ești în Scoția! Peter mi-a scris, nu-i așa Peter?

– Da, Charles era plecat când ți-am scris, dar s-a întors pe neașteptate, fără a ne spune.

– Ce surpriză frumoasă!

Audrey era convinsă că această Celia juca teatru, că știa prea bine tot adevărul. Știa că vărul ei nu fusese plecat de la castel. Impresia aceasta i-a fost confirmată de uimirea, de data asta autentică, atunci când a văzut-o pe ea. Nu știa, chiar nu știa de prezența ei aici, și se manifestă într-un mod cu totul diferit de cum reacționase văzându-l pe Charles, schimbându-se la față, căpătând un aer confuz.

Desigur, a acceptat-o politicos după ce s-a asigurat că Audrey urma să plece, ba chiar a devenit afabilă.

După-masă, a fost chiar amuzantă, sau s-a străduit să fie.

Era îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă, își schimbase coafura, chipul îi strălucea.

Audrey observă cum o privea Charles și simți chiar gelozie pentru care se disprețui teribil, dar asta nu făcu lucrurile mai bune.

Era o seară minunată, și după cină, Charles și Celia ieșiră la plimbare prin grădină. Vivien nu putea merge din cauza gleznei, așa că Peter și Audrey rămaseră cu ea.

Audrey se surprinse privind mai mult decât ar fi trebuit pe fereastră, prin care vedea siluetele celor doi plimbându-se, lucru care o consola într-o oarecare măsură pentru că nu-i scăpa din priviri, dar deodată nu-i mai văzu și se simți brusc indispusă.

Vivien începu să caște și Peter îi sugeră c-ar trebui să meargă la culcare.

– Sunt cam obosită, recunosc eu. Vii și tu, Audrey?

Audrey nu avu cum să se sustragă și o însoți.

Le spuse celor doi noapte bună și se duse dezolată în camera ei, dar nu se culcă. Stătu tot în fața ferestrei, sperând să-i vadă întorcându-se. Stelele străluceau pe cer și nu putea decât să-și amintească cu o strângere de inimă seara în care ea și Charles stătuseră aproape unul de celalalt pe iarbă, sub aceleași stele.

Miresmele grădinii pătrunseră pe fereastră și ei i se păru intolerabil să stea în acea cameră, în timp ce el se plimba sub stele cu altă femeie.

Era o noapte pentru dragoste, iar ea se simțea singură și dezolată. Își prinse capul în mâini și realizează disperată:

– Dumnezeu, sunt îndrăgostită de el! Ce mă fac? Nu mai pot rămâne aici. Trebuie să plec imediat. Își scoase cufărul de sub pat și începu să strângă lucrurile cu frenezie, dar tocmai atunci auzi glasurile celor doi, stinse lumina și se duse la fereastră....

Da, se aflau acolo, sub geamul ei, le auzea vocile, deși nu înțelegea ce spuneau, nici nu-i vedea. Așteptă încordată cu inima strânsă... apoi văzu lumina de la o țigară aprinsă, apoi încă una și cei doi apărură sub lumina felinarelor.

Se retrase de la fereastră. Nu voia să audă ce vorbeau, nu-i plăcea să tragă cu urechea; cu toate acestea, surprinse vorbele lui: „sunt atât de fericit, dragă“ rostite cu o blândețe și pasiune pe care n-o mai auzise.

\*\*\*

Celia rămase a doua zi în pat pretextând o durere de cap, așa că Audrey n-o mai văzu înainte de plecare. Sentimentele ei erau atât de amestecate și se simțea agitată, cum nu mai fusese de mult, dar dorința de a pleca domina. Trebuia să plece cât mai repede de pe aceste locuri, să scape. Abia aștepta să audă claxonul mașinii care urma s-o ducă la gară.

Pe Charles abia îl mai văzu. I se păru chiar c-o evită, dar putea fi doar o impresie. Iar când îl văzu, îl cercetă cu privirea dornică să afle ce-l făcuse să rostească acele vorbe, cu o seară în urmă. Era evident că ajunsese la o înțelegere cu Celia; în

privința naturii acestei înțelegeri, nu avea nici o îndoială. Toată ziua așteptase să audă anunțul căsătoriei lor.

Numai dacă ar fi putut pleca mai repede! Voia să se ascundă într-un colț, să moară acolo; nu putea face acest lucru pentru că trebuia să fie la fel pentru toți cei care o cunoșteau, să nu se vadă nici o schimbare.

Cu jumătate de oră înainte de plecare, urcă din nou în cameră să-și pună ultimele lucruri în bagaj. Când coborî îl găsi pe Charles care o aștepta pe prima treaptă a scării.

– A, Audrey, începu el. Voiam să-mi iau rămas-bun, trebuie să plec. Peter te va conduce la gară.

– Da, știu.

– În acest caz drum bun, Audrey, zise el întinzându-i mâna. Apoi se întoarse și plecă, iar ea se gândi că era ultima oară că-l vedea.

Se duse să-și ia rămas-bun de la Vivien, care nu se putea încă ridica din pat din cauza gleznei umflate. Tocmai atunci apărură și Peter să-i spună că sosise mașina.

Când urcă în tren, Audrey își spuse că nu putea face altceva decât să-l uite. O dată ce-l va uita, pentru nimic în lume nu se va mai întoarce pe aceste meleaguri.

Va depăși oare acest moment al dragostei? Va reuși să-l uite? Apoi își spuse că va putea trece și peste această încercare a vieții, cu puțină voință. Va începe prin a refuza să se gândească la el. Deschise o carte și începu să citească. Dar nu înțelegea nimic; figura lui Charles îi apărea mereu în fața ochilor. Curând renunță să mai citească și lăsă cartea în poală, cu toate gândurile îndreptate spre el. Retrăi acele momente

minunate pe care le petrecuseră împreună sub cerul plin de stele când el renunțase la platoșa de cinism și aroganță, când îi apăruse ca încarnarea romantismului.

Era atât de cufundată în vise, încât nici nu știu când trenul opri la Newcastle. Schimbă trenul, se urcă în vagonul de dormit, se culcă și iarăși imaginea lui îi reveni obsesiv în minte.

Nu-l putea uita, nu avea cum să-i ia gândul de la el. Se încurajă că doar în noaptea aceea își va mai permite să se gândească la el. De a doua zi va începe din nou munca, își va relua viața obișnuită. De a doua zi și-l va scoate definitiv din minte.

\*\*\*

Se strădui din greu să-și respecte promisiunea. La un moment dat, își spuse că avusese noroc, un noroc venit din afară chiar la momentul în care avea cea mai mare nevoie de el. I se atribuisese un contract important; să se ocupe de decorarea unei case foarte mari, care fusese împărțită în cinci apartamente, iar ei îi revenea sarcina alegerii mobilierului și a decorațiilor interioare. Era ceea ce-i plăcea cel mai mult și-i absorbea energiile peste zi; în fiecare seară își făcuse program ca și în weekenduri, tocmai pentru a nu avea timp să se gândească la el.

Se întorsese la Londra de două săptămâni deja și parcă începuse să se simtă mai bine când primi un telefon neașteptat la birou. Era Celia.

– Aș putea vorbi cu miss Lawrence?  
– Chiar eu sunt, zise Audrey care răspunsese cu totul întâmplător la telefon.

– O, Audrey, sunt Celia Pendleton, aș vrea să te văd. Am putea lua masa împreună astăzi?

– Din păcate nu, Celia; ce-aș putea face pentru tine? Se gândise desigur că îi cerea ajutorul profesional. Ai putea veni la biroul meu?

– Nu, aș fi prefera să luăm masa împreună. Știi, aș vrea să discutăm o problemă personală și parcă este mai plăcut s-o facem în timpul mesei, nu? În ce zi crezi că poți fi liberă pentru mine?

– Poate mâine? zise Audrey.

– Grozav! exclamă Celia. Ne putem întâlni la ora unu la Claridge? Abia aștept să te văd! La revedere până atunci.

Audrey simți că starea de liniște atât de fragilă, abia creată, fusese din nou spulberată. Nu avea chef să ia masa cu Celia, dar telefonul ei neașteptat o puse pe gânduri și de ce nu, îi stârni curiozitatea. Apoi, începu să se dojenească. Nu voia să afle nimic despre el. Nu voia să discute despre el. Și dacă nu despre el voia Celia să discute, ce avea de vorbit cu ea?

Nu putea decât să aștepte.

Era teribil de agitată a doua zi când porni spre Claridge. Celia, care sosise deja, o salută cu cordialitate.

– Bem ceva înainte de masă? o întrebă. Ce-ai dori? Un Martini?

Numai după ce începură să mănânce, Celia îi spuse:

– Nu ești curioasă să afli de ce am venit să discut cu tine? Poate ți se va părea ciudat că vorbesc despre acest lucru. Nu știi dacă m-ai iertat pentru felul în care ți-am vorbit când ne-am cunoscut...

Audrey murmură că acum nu mai conta, că nu avea ce să ierte și Celia continuă:

– Știi, când te-am văzut prima oară mi-ai părut teribil de vanitoasă, de orgolioasă... te rog să nu fii ofensată, dar cred că este mai bine să fiu onestă cu tine. Am crezut că ne disprețuiești pe toți, pe mine în mod deosebit pentru că sunt una din acele tinere bogate care pierd vremea; deși eu numai bogată nu sunt. Recunosc că nu fac nimic....

– Nu pot să cred că ți-am făcut această impresie, o întrerupse Audrey. Te înșeli, n-am gândit astfel nici un moment.

– Acum știu că n-a fost așa, dar încercam să-ți explic de ce m-am purtat așa atunci cu tine. Iar acum vreau să ajung la adevăratul motiv pentru care mă aflu aici; este vărul meu Charles.

Audrey își încleștă mâinile.

– S-a întâmplat ceva ciudat, continuă Celia. Nu știu dacă Vivien ți-a spus, dar se pare că el a aflat că Peter nu prea dorește să moștenească Coburn. Nu știu cum s-a întâmplat acest lucru, dacă Peter i s-a confesat a făcut o mare nebunie știind ce simte Charles pentru acest castel.

Am știut cu toții că Peter este moștenitorul, că el nu se va căsători niciodată, și această revelație l-a descumpănit total. Charles s-a înfuriat și i-a spus ceva de genul:



– Dacă nu ți-l dorești nici nu-l vei avea. Mă voi căsători și o să-ți pară rău când o să vezi că voi avea copiii mei, care te vor lăsa fără castel. Știi cum este Charles când se înfurie.

– Foarte interesant, zise Audrey, dar nu văd ce amestec aş avea eu... este o problemă de familie.

– Voi ajunge imediat și la asta. Acum, Charles este decis să se însoare, doar pentru a-l sfida pe Peter și desigur cea aleasă sunt eu.

Audrey își mușcă buzele până la sânge.

– Și te vei căsători cu el?

– Dumnezeu, nu! Charles îmi este drag pentru că-l cunosc dintotdeauna, și-mi este devotat. Iar eu sunt singura femeie de care s-a îndrăgostit vreodată. Dar de aici și până la căsătoria cu el... nu cred că-ți poți imagina ce înseamnă să fii soția lui Charles! Ar fi un iad! Este un bărbat prea dur, prea arogant, egoist, insuportabil. Soția ar fi pentru el un fel de sclavă.

– În acest caz... și mai ales dacă se însoară doar pentru a-l dezmoșteni pe Peter...

– Așadar, nu te uimește că l-am refuzat?

– Nicidecum, dar tot nu înțeleg cum de mă implici pe mine în această chestiune.

– O să-ți spun pentru că pe lista de femei cu care s-ar putea căsători, urmezi tu.

– Eu! exclamă Audrey simțind cum roșește.

– Da, tu! De fapt, nu mă surprinde. Charles cunoaște foarte puține femei. Mi s-a părut cinstit să te previn, pentru că el va face să sune cererea în căsătorie foarte plauzibil. Îți va

spune că te iubește și așa mai departe...Dar totul nu va fi decât o minciună. El detestă, de fapt, toate femeile, în afară de mine. Pe mine mă iubește. Și tocmai pentru că te-am judecat greșit la început, am vrut să te previn. Refuză-l, ca să nu fii nefericită tot restul vieții.

– Nu cred că domnul Pendleton va ajunge vreodată să mă ceară de soție, zise Audrey.

– Ba da, o va face, crede-mă. Va fi foarte plauzibil, dar să fii convinsă că nu te iubește. Nu are considerație față de tine, te consideră un nimic și-ți va face viața iad. Este convins că abia aștepți să te ceară de soție.

– Adevărat? zise Audrey. Și de unde a ajuns la această impresie?

– Nu știu decât că atunci când l-am refuzat, mi-a spus: în acest caz, norocoasa va fi Audrey Lawrence, abia așteaptă!

Audrey se despărți cam indignată de Celia. Cum îndrăznise Charles să vorbească astfel despre ea?

Îi era cam greu să discearnă ce se afla în spatele vorbelor Celinei, cât era adevăr și cât minciună.

Petrecu o noapte confuză, pentru ca a doua zi, când ajunse la birou, să afle că fusese sunată de un domn Pendleton. Se gândi că probabil fusese Peter, apoi își aminti spusele lui Charles că nu suporta Londra.

De aceea, când sună telefonul din nou și ridică receptorul nu-i veni să creadă când auzi vocea lui Charles.

– Audrey, am ajuns în dimineața asta cu vagonul de dormit și voi rămâne câteva zile aici, deși știi ce gândesc despre Londra. Cu toate acestea, aș vrea să te rog să iei masa cu mine în seara asta.

Ce ar fi putut spune? Se gândise la el toată noaptea și ajunsese la concluzia că era mai nimerit să-l refuze. Dar când îi auzise glasul parcă uitase decizia luată.

– Da, mi-ar plăcea să iau masa cu tine.

– Splendid! exclamă el. Unde ai vrea să mergi? Eu nu prea cunosc Londra.

– Tu ce fel de restaurant ți-ai dori?

– Unul liniștit, unde se poate mânca decent.

– Cunosc un restaurant numit Philippe, unde mâncarea este destul de bună... sugeră ea.

– Perfect. Este în cartea de telefon? Voi face rezervare. La ora opt este bine? Te-aș putea lua de acasă?

– Nu te deranja, ne putem întâlni acolo.

– Te rog, Audrey, vreau să vin să te iau de acasă. Îmi dai adresa?

– Sigur.

– Bine, vin să te iau la șapte și jumătate.

Audrey închise telefonul și rămase descumpănită. Celia avusese dreptate, ar fi trebuit să refuze invitația lui. Nu, poate era mai bine să se vadă cu el și să-i refuze cererea în căsătorie.

Plecă mai devreme de la birou și cumpără un buchet superb de crizanteme, care să înveselească apartamentul în care locuia.

Charles trebuia s-o vadă pe ea, dar și mediul în care trăia în cea mai favorabilă lumină, așa că după ce aranjă apartamentul făcu baie, se îmbracă și se machie cu grijă. Îmbrăcase o rochie pe care el n-o mai văzuse. O rochie în care se simțise bine și în care fusese fericită, cu care avusese întotdeauna succes.

După ce termină toate acestea, scoase două pahare și o sticlă de sherry, apoi se așază să-l aștepte.

Înainte de ora stabilită, soneria o vesti că se afla deja în holul casei.

Îl conduse în salon.

– Ce apartament plăcut ai! exclamă Charles imediat ce intră. Cu toate că ești la etaj, ai o priveliște minunată.

– Mulțumesc, Charles. Dorești un sherry?

Începu să-i toarne în pahar, dar mâna îi tremura atât de tare că vărsă o bună parte.

– Ce face Vivien? îl întrebă.

– Cine? A, Vivien? Este bine, presupun. Da, este chiar foarte bine și-ți trimite dragostea ei. De fapt, nu este chiar așa pentru că nu știa că vin la Londra, dar Vivien este bine, te asigur. La fel și Peter; sunt foarte încântați de mutarea în noua lor casă.

Charles se ridică și începu să străbată încăperea cu pași mari.

Mi-aș fi dorit să nu se ridice, își spuse Audrey. De ce oare este așa de agitat? Ce este cu el? Nu l-am mai văzut în starea asta. De obicei este enervant de calm.

Charles se duse din nou la fereastră, nu zise nimic câteva minute, apoi se întoarse brusc spre ea, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva.

– Audrey.... începu. Ar trebui să mergem ca să ajungem la opt la restaurant.

Vorbele lui, deși fără mare importanță, îi alungară încordarea.

– Imediat, să-mi iau haina, zise ea.

Se întoarse gata îmbrăcată și ieșiră. Ea chemă liftul, care era unul foarte încet dar și îngust. Intră înaintea lui în lift și Charles apăsă pe parter.

Liftul începu să coboare când deodată, între etaje, se opri și se stinse lumina.

– Dumnezeule, exclamă Audrey. Întotdeauna mi-a fost teamă să rămân în lift. Ai o brichetă? Începu să apese butoanele liftului, dar în zadar.

– Întunericul acesta este o binecuvântare divină, zise el deodată pe un ton cu totul diferit de cel știut de ea. Îl simți mai aproape, apoi simți brațele lui pe umeri. Începu să murmure: Audrey, te iubesc. De mult am vrut să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine, dar n-am avut curajul s-o fac pe lumină. Audrey, te iubesc, te ador... ești totul pentru mine. Spune-mi, te rog, că am o șansă. Spune-mi, iubita mea, nu mă face să aștept. Charles nu-și dădea seama că din cauza încordării o strângea cam tare de umeri.

– Mă doare! exclamă ea.

El îi eliberă umerii, dar îi luă mâinile în palmele lui mari.

– Audrey? șopti.

În clipa aceea, uitând complet de avertismentele Celiei, se apropie de el, Charles o prinse în brațe și începu s-o sărute cu pasiune.

În acel moment, se auziră strigăte de la parter.

– Cineva a uitat ușile deschise la lift!... la naiba, trebuie să urcăm pe scări...

Charles apăsă pe al cincelea buton și ajunseră din nou la etajul ei.

– Tu ai făcut asta? îl întrebă, atunci când îi deschise uşile invitând-o să iasă.

– Să fii sigură! îi răspunse el fericit.

Se întoarseră în apartamentul ei şi de data asta politetea dispăru. Charles îşi aruncă haina chiar de la intare, o strânse la piept şi începu s-o sărute. Ea se împotrivi formal la început, amintindu-şi ce-i spusese Celia, apoi se abandona braţelor lui.

Curând, el se opri, n-o mai sărută, ci o strânse la piept.

– Dacă-ai şti de când am vrut să fac asta! îi mărturisi. De când visez clipa asta, dar nu mi-am imaginat niciodată că realitatea ar putea fi mai frumoasă decât visul. Spune-mi, Audrey, mă iubeşti aşa cum te iubesc?

– Îmi este greu să-ţi răspund, spuse ea. Până acum, cred că te-am urât mai mult ca pe oricine altcineva.

El căpătă o mină de copil afectat.

– Să înţeleg că nu mă iubeşti?

– Nu-mi dau seama, acum sunt un pic uluită.

Charles o sărută din nou.

– Acum ştii? o întrebă din nou, privind în ochii ei mari.

Ea încuviinţă.

– Se pare că da.

– Şi te vei mărita cu mine?

Cuvintele pline de ură ale Celinei îi răsunară din nou în urechi.

– O, nu, asta, nu! strigă.

– De ce nu, Audrey? De ce nu te măriţi cu mine, dacă mă iubeşti?

– Charles, tu nu-ți dorești căsătoria. Știu doar că vrei să te răzbuni pe Peter. Nu, nu vreau să mă mărit cu tine.

El o privi uimit, afectat de refuzul ei.

– Asta este explicația? Ce ți-a intrat în cap? Ce spui despre Peter?

În loc să-i răspundă, ea izbucni în plâns.

Charles îngenunche în fața ei. Ea își acoperise fața cu mâinile. El îi murmură vorbe de încurajare și de dragoste:

– Iubita mea, ce s-a întâmplat? Ce te-a afectat? Ce te tulbură?

Ea nu vru să-i spună la început, dar el insistă și Audrey îi povesti despre masa luată cu Celia și ceea ce-i spusese aceasta.

– De data asta, Celia a întrecut măsura! strigă el, după ce o lăasă să termine ce avea de spus.

– Vrei să spui că n-ai cerut-o în căsătorie?

– Niciodată! Dar citesc în ochii tăi îndoiala; a reușit să te învenineze împotriva mea. N-ar fi trebuit s-o crezi... cum ai putut s-o crezi, Audrey? Și acum observ că nu ești prea convinsă... Charles părea foarte ofensat. Nu în ea ar fi trebuit să ai încredere, ci în mine. Nu înțelegi care a fost scopul ei? Nu vezi că ți-a spus doar minciuni? Nu-ți este evident c-a vrut să ne despartă definitiv?

Charles se ridicase din genunchi și începuse să străbătă încăperea cu pași mari.

Audrey l-ar fi vrut așa cum fusese cu câteva clipe înainte, dulce, bun, blând, voia să se afle încă o dată în brațele lui.

– Te rog să stăm jos și să-mi explici totul de la început, zise ea încet.

– Nu, o opri el. Cum să mă poți iubi dacă ai crezut ce ți-a spus despre mine? Ce înseamnă dragostea fără încredere?

– Nu înțelegi, murmură Audrey. Nu înțelegi că am făcut tot posibilul să nu mă îndrăgostesc?

– Dar de ce, Audrey?

– Pentru că n-am vrut să mă îndrăgostesc de tine.

– De ce nu, Audrey? insistă el.

– Pentru că nu mi-am imaginat că există o speranță să mă iubești și tu.

– O, draga mea, șopti Charles strângând-o la piept. Numai dacă ai ști cât am luptat și eu împotriva sentimentelor mele! O prinse în brațe, o strânse la pieptul său și o sărută.

Nu mai puteau să evite să se înțeleagă acum. Toate îndoielile și neînțelegerile se spulberară, pe măsură ce el îi explică totul.

Era evident că singura vinovată de situația creată era Celia.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar a făcut un fel de obsesie pentru mine. Îmi era foarte dragă când era copil, dar pe măsură ce a crescut, am observat că era egoistă, că nu avea suflet. Așa zisa ei dragoste pentru mine n-o oprea de la alte aventuri sentimentale cu diverși bărbați. Mi-a povestit toate aceste aventuri și nu mi-a ascultat niciodată sfatul, deși mi l-a cerut adesea...Iar acum, când a revenit la Coburn, eram decis să lămuresc situația odată pentru totdeauna, pentru că mă hotărâsem să te cer de soție, dar o să vorbim mai târziu despre asta.. Știu că are o cunoștință pe domeniul meu care o informează asupra mișcărilor mele... ei bine, ne-am dus în



grădină după acea cină, dacă îți amintești, înainte de plecarea ta și m-am hotărât să-i spun că m-am îndrăgostit de tine.

Ea a fost cea care a ușurat situația spunându-mi că a fost cerută în căsătorie de o cunoștință comună, un bărbat fermecător, de altfel. După aceea, mi-a fost și mie mai ușor să-i spun despre tine, iar ea a fost de acord că am făcut o alegere bună. Pentru prima dată am crezut că pot avea o relație normală cu ea, ca între veri. I-am spus asta, de aceea nu înțeleg comportamentul ei. Acum înțeleg că ar fi făcut orice pentru a împiedica această căsătorie. De fapt, nu sunt prea sigur că se va căsători cu bărbatul despre care vorbea.

– Dar ce motiv ar avea să-ți spună o minciună?

– Este unul din șiretlicurile ei; a mai încercat și altele, dar nu au funcționat, n-a reușit să mă facă gelos. Nu poate accepta că nu mă însor cu ea nici în ruptul capului... de fapt, nici nu vreau s-o mai văd vreodată.

– Te rog, nu spune asta, îți este rudă, începui Audrey. Totul este posibil în dragoste și în război...

– Nu este așa, o opri Charles. De data asta a întrecut măsura. Nu suport să știu că ți-a făcut rău mințindu-te astfel. O strânse la piept și o sărută cu pasiune. Vreau să te privesc, Audrey. Este adevărat? Dragostea ta este reală? Mai crezi ce ți-a spus Celia?

– Nu, am înțeles că a avut un motiv să mă mintă... dar nu înțeleg cum mă poți tu iubi? Mi s-a spus că ești misogin, chiar tu ai spus că nu te vei căsători niciodată.

– Uram ideea de căsătorie. De copil mi-am jurat că nu mă voi căsători.

– De ce?

– Din cauza mamei mele vitrege, mama lui Peter. O uram, așa cum n-am mai urât niciodată pe cineva. Cred că-ți este greu să mă crezi știind că țin mult la Peter, nu? Femeia asta și-a bătut joc de tatăl meu. El a iubit-o cu tot sufletul, dar ea i-a călcat sufletul în picioare. N-a locuit niciodată la Coburn și l-a făcut și pe el să trăiască departe de castel, să-și neglijeze responsabilitățile. Au trăit în Italia. Femeia asta n-a știut decât să-l facă să piardă totul în favoarea ei. De asta nici Vivien nu mi-a plăcut deloc la început. Nu era vina ei, dar semăna cu acea femeie, nu știu precis în ce privință, poate ochii, părul, mersul îmi aminteau de ea. Am fost disperat că istoria se va repeta. Dar după ce am cunoscut-o mai bine pe Vivien, am realizat că indiferent cum ar fi, îl iubește pe Peter.

Asta am vrut să aflu când am invitat-o la castel prima oară, de Crăciun. Am vrut să mă conving că îl iubește. Iar tu ai avut impresia că n-am vrut decât s-o umilesc.

– Știu, zise ea și-mi este rușine de felul în care am gândit atunci. Dar nu înțeleg cum ai ajuns să te îndrăgostești de mine.

– Nu înțelegi? El îi zâmbi cu afecțiune. Nu poți, frumusețe cu ochii verzi? Bine, îți voi mărturisi eu. Nu caracterul tău frumos m-a atras la început deși ți-am admirat curajul, inteligența. Dar trebuie să mărturisesc că m-au vrăjit ochii tăi frumoși, cei mai frumoși ochi din lume, zâmbetul tău, părul tău minunat, gropița din obraz... caracterul ți l-am admirat după aceea. Acum te iubesc pentru tot ceea ce reprezintă, dar atunci m-am îndrăgostit doar de ochii tăi frumoși...

– Dar parcă spuneai că ai vrut să te împotrivești dragostei pentru mine...

– Așa este. M-am gândit că nu trebuie să mă las cucerit cum a făcut bietul meu tată!

– Iar eu te consideram un bărbat detestabil!

– Pe măsură ce trecea timpul, am realizat primejdia. De asta am plecat când am aflat că vii la Vivien, nu aveam încredere în mine. M-am întors în seara aceea nu pentru că aş fi avut ceva special de făcut sau că m-aş fi plictisit pe furtună în casa de pe plajă, ci pentru că simţeam nevoia de a fi cu tine...

Audrey oftă fericită.

– Am fost atât de afectată, de mâhnită, în timpul acelei furtuni... de ce nu mi-ai spus nimic înainte de a pleca de la castel?

– Erau multe lucruri pe care trebuia să le clarific înainte... eram îngrijorat din cauza lui Peter; am crezut că va fi dezamăgit dacă mă voi căsători. Nu pot să-ți spun ce mare ușurare a fost să aflu că el și Vivien preferă să nu aibă domeniul. Dar am crezut în timpul acesta că tu știi care-mi sunt sentimentele pentru tine.

– De ce nu te-ai manifestat?

– Pentru că nu lămurisem lucrurile cu Celia. Voiam să-i spun totul foarte clar chiar eu, să nu aflu de la alții. N-am vrut desigur s-o rănesc. Acum mă înțelegi?

Da, acum îl înțelegea și-l iubea și mai mult văzând cât era de altruist. Începea să descopere că este sensibil față de problemele altora.

- Da, dar ai lăsat să treacă două săptămâni! îi reproșă ea.
- Da, am avut o gripă puternică și am stat în pat.
- O dragul meu! Ar fi trebuit să-mi spui! Peter și Vivien au știut de dragostea pe care mi-o purtai?

El scutură din cap.

- Nu le-am spus nimic deocamdată, dar cred că vor fi foarte fericiți. Te iubesc amândoi din tot sufletul.

– Voi fi o soție bună, promise ea cu toată seriozitatea.

- Iar eu voi încerca tot restul vieții să te fac fericită, să fiu demn de tine, răspunse el. Audrey, când te vei mărita cu mine?

Ea ezită o clipă, apoi spuse:

- Mai trebuie să așteptăm?

El scutură din cap.

- Ne căsătorim imediat ce obțin licența?

– Da, iubitele.

*Sfârșit*